

Орійська Ідеологія

1. НАЦІОНАЛЬНІ ДУХОВНІ ОРІЄНТИРИ.	4
2. ІСТОРИЧНО-ЕВОЛЮЦІЙНІ ТА НАЦІОНАЛЬНІ ОРКРАЇНСЬКІ ПРИЧИНИ.	25
3. ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ СТРУКТУРНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СУСПІЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ ТА СПОСОБУ БУТТЯ - ЖИТТЯ ОРКРАЇНИ.	35
3.1 ЕКОНОМІЧНИЙ ПРИНЦИП ОРІЙСЬКОГО СПОСОБУ БУТТЯ-ЖИТТЯ.	35
3.2 ПРИНЦИПИ ДЕРЖАВНОГО УСТРОЮ. НАРОДОПРАВСТВО.	37

Сформульовані концептуальні основи національної ідеології України на рівні принципів. Це дає можливість отримати розуміння стратегічного напрямку національного розвитку, як глобальної місії України нового історичного періоду.

Сформулированы концептуальные основы национальной идеологии Украины на уровне принципов. Это предоставляет возможность получить понимание стратегического направления национального развития, как глобальной миссии Украины нового исторического периода.

The main conceptual foundations of national ideology of Ukraine at the level of principles. This is an opportunity to get an understanding of strategic direction of national development as a global mission of Ukraine's new historical period.

Земле Моя !

муз. Д. Січинського

Чом, чом, чом, Земле Моя,
Ти люба так Мені? Ти люба так Мені?
Чом, чом, чом серце Моє
Чарує так завжди Твоя краса?

Чим, чим, чим манить Мене
Твоїх пташок пісні, квітки твої лісні?
Чим, чим, чим манить Мене
Твоїх річок вода, що тут тече?

Тим, тим, тим, Мій милий, знай
Що краще за неї не знайдеш Ти ніде;
Тим, тим, тим, Кохана, знай:
Поля ці та ліси – Наш рідний кРай.

Тут, тут, тут Твої діди
Пролили кров свою за віру-свободу;
Тут, тут, тут всі дітоньки
Найближчі серденьку і дорогі.

Чом, чом, чом, Земле Моя,
Чим, чим, чим манить Мене?

В який період історії ми живемо? В період яких історичних подій протікає наше сьогоденне життя разом з життям наших рідних, близьких, взагалі сучасників? Чому ми живемо і для чого?

Питання такого типу, як і “чому життя-буття таке?” або “що буде далі при нас і після?” - завжди цікавлять та бентежать думку практично кожної людини. І кожний має з цього приводу свою точку зору, і цілком слушно. Навіть, якщо думає, що нічого не думає і нема чого над подібним думати взагалі.

Даний розгляд питання національної ідеології є погляд на сучасність із стану глибокого соціального **глузду**. Чому так – стане зрозуміло з подальшого. Але це погляд із глузду, в розумінні соціальних можливостей впливання на події, приймати участь у

вирішені головних питань сучасності. Того ж самого глузду, в якому перебувала і продовжує перебувати поголовна більшість всіх тих, чиї “очі світилися на Майдані”. Пропонуємий розгляд є варіант не стільки відповіді на всі ці питання, як визначення дієвого способу мислення, завдяки якому можливо знаходити відповіді на такі питання. Та наведення певних відповідей, але під певним кутом зору, а саме: виходячи з яких ідей та уявлень визначається наша національна ідеологія нової епохи (періоду початку). Маючи на увазі пояснення, викладені далі, спочатку лише окреслимо загальним обрисом, що розуміємо і чому, відповідно, застосовуємо поняття Орійський.

Орійським означаємо все, що несе в собі будь-яка розумна істота, чия свідомість підпорядкована Слову як організатору мислення. Лише Розум, який думає не-Словом, має і несе в собі не Орійську основу. Ми виходимо з того, що людство має свідомість, яка визначається Словом.

Нині в нашій країні вже мало кого дивують вислови про „суперечності..., боротьбу..., протистояння...” між різними гілками влади. За ці роки, починаючи з 1991 р., різні особи уособлювали різні „гілки”: президент, прем'єр, Верховна Рада та судова влада. Різні обґрунтування та обіцяння промовлялись за цей період. Спочатку про необхідність введення саме президентської форми правління, як „заморського дива”, потім суперечки про „законодавчу” гілку (Верховна Рада), про „судочинну”, виконавчу (Кабінет міністрів). Дискусії не тільки продовжуються, а посилюються. Якщо пригадати, весь цей час не припинялось вовтузіння в перетягуванні повноважень від одної „гілки” до іншої „палки”. Пояснення причин такого політичного життя країни за принципом: ”цей дядя поганий, а цей – добрий” розігрується тими, хто сам каламутиться в тому житті (обранці) та намагається каламутити іншим голови (виборці).

Але ця демократична гра для зажмурювання очей „ в просте і зрозуміле всім людям” – якщо придивитись - дозволяє все ясніше побачити Правду. В загальному виді ту саму, що відома з байки про Віз та трьох „діючих осіб”, де кожний вхопився за свій уділ-гілку уПравління Возом. Деталізований варіант дає інший образ. Всі, хто „труться та штовхаються” по цим гілкам влади нашої України, нагадують сцени з відомого документального фільму київської кіностудії науково-популярних фільмів про тих свиней, яким підсипали в корито їство з алкоголем. Через що свині втрачають природній порядок в стаді. Всі починають одночасно лізти до корита, відштовхуючи одне одного. Між собою штовхаються не тільки ті, які зазвичай одними із перших після вожака підходили до корита. Вожака відштовхують і кабани і свиноматки, і молоді підсвинки. Чим закінчився такий суспільний стан життя для того стада відомо з фільму.

Та помиляються ті, хто розуміють Україну, як ночви, з яких можна нескінченно черпати, треба тільки встигнути дотулитися. Образ Ковчега або Віз, що сяє Сіма зірками на небі, – ось провідний знак нашої Країни. Якщо державу порівнювати з кораблем, на якому певна нація рухається в морі життя, то чи можна уЯвити хоч одну шхуну, на якій є декілька капітанів, що мають Право командувати. Для уПравління кораблем – ба, Навіть, підприємством, фірмою чи конторою - подібне не припустимо. А для державного устрою – це виЯвляється „демократична форма правління”. Все це вказує, що причини такого стану речей залежать не тільки від особистостей, які посідають місця в тій чи іншій владній „гілці”. Далекі і, Навіть, не стільки в особистостях сПрава.

Слова про “системність” такої кризи все частіше звучать. Але при цьому різні осмислення, що є системні питання, які основи такої системи, що треба змінювати, - мало усвідомлюється як суспільством, так і його провідниками. Звідси, приховуючи свою світоглядну сліпоту, полюбляють Галасувати про відсутність національної ідеї, про “український менталітет”, у кого що здохло і скільки гетьманів при цьому стояло. Відомий прийом “майстрів інтелектуальної труда”. Але відомо й інше. Якщо певне Явище для когось не існує, це ще не є доказ, що цього Явища не існує взагалі.

Такий стан суспільного існування можливий лише за умови, коли все робиться і розуміється через **глузд**. Про який так часто залюбки згадують нинішні державні діячі.

Насправді, “глузд” є поняття, утворене від давнього вислову-команди “голу заду”. Робити глузду, тобто дражнити ворога чи когось іншого, показуючи “голу заду”, – давній і відомий прийом. Звідси і поняття “глуздування”, яке, в силу відомої мовної практики - скорочення звуків для прискорення мовлення, - зараз застосовуємо як “глузування”.

НасПравді, наше суспільне життя відбувається саме через повний глузд. А всі, хто в своїх промовах нарікають на відсутність його та закликають до “здорового глузду”... В цьому розумінні, цікаво чути від нинішніх політиків про “голос здорового глузду”, який, судячи із їх ж слів, вони або самі уособлюють, або намагаються передати...

Здається, цьому не буде кінця... Але щодо питання: коли настане цьому кінець? - доречна така відповідь. Це стане пізніше, чим хочеться, та раніше ніж думається.

Потреба розуміння **національної ідеї**, яка стосується нашої країни, має нагальні історичні причини.

Наша мета - визначити основні чинники розвитку Орійського наРоду на період становлення нової історичної епохи. Існує декілька таких опорних основ суспільного існування. Ці основи, як деякі “математичні точки” для історичного простору, надають можливість провести “пряму лінію”, тобто лінію розуміння історичного розвитку нації. Дозволяють отримати напрямок, який необхідно одержавити в Русі розУміння уЯвлень про РозВиток. Для реалізації Ідеї Орійського Оновлення.

В даному варіанті Орійської Ідеології розгляд цих питань здійснено головним чином на рівні **принципів**. Визначення на такому рівні основ, як певних гносеологічних платформ сучасного соціального руху, дозволяє стверджувати про наявність теоретичного обґрунтування ідеї національного розвитку, з якого практичні завдання і механізми їх здійснення повинні видобуватися вже як логічні наслідки.

Основними Явищами, через які можна установити напрямок розвитку нації є:

- духовні основи-орієнтири розвитку,
- основи суспільного існування (Орґанізація біологічної основи).

Тобто, тільки у Возз’єднаному особистому усвідомленні Праві і Яві знаходиться можливість спільного усвідомлення Національної Ідеї.

Власне кажучи, точне визначення і розуміння основних процесів Орґанічного існування, тобто усвідомлення Духовних основ існування наРоду і біологічних основ розвитку, як процесу відтворення наРоду, – це і є ті дві, теоретично достатні, опорні точки для отримання необхідного напрямку-Ідеї розвитку.

Разом з цим, на рівні принципів визначимо також основи, на яких повинен базуватися суспільний устрій - принципи економічних взаємовідношень та структурна Орґанізація суспільного управління.

Все це - в осмислені Орійського світогляду - має дати розуміння напрямку руху, тобто Орійської Ідеології як національної ідеології нашої Країни.

1 Національні Духовні Орієнтири.

Ор дума мудро -
„Я розуму зоря!” (М. Мірошниченко)

„Я иду с мечем судия.” (Г. Державін)

Методологічною основою для знаходження духовних орієнтирів є Слово. Саме Слово, як природне ЯВище, несе в собі і забезпечує собою “розкриття” свідомості через відповідний метод мислення. Осмислення сучасних соціальних процесів, знаходження історично правильних рішень та коректне (не стихійне) досягнення їх втілення в соціально-політичну практику може бути здійснено, якщо буде вирішене питання зміни свідомості. В загальному вигляді це означає розкрити для свідомого сприйняття вимір Буття, вийти із стану площинного (уземленого в духовному значенні) розуміння і сприйняття життя. Тобто не просто говорити про віру в Біг, а реально усвідомлювати своє Воз-з'єднання з Вишньою Силою і, саме відповідно за такою логікою мислення, усвідомлено впроваджувати єдиний Спосіб Буття-Життя, як історичний процес РозВитку. Як нероз'єднане власне існування в Праві та Яві.

Говорячи про розкриття свідомості, так чи інакше ведеться мова про понятійний апарат. Практично для сучасних людей це означає переосмислення звичних понять через відновлення в своїй пам'яті історично первісних слів-понять. Такі слова не втрачені, а мають свій зміст у сучасних словах.

В розумінні суспільного процесу, зміна свідомості найкраще і найшвидше може бути здійснена саме в такий спосіб. Більше того, саме в сучасний історичний період гостро стоїть питання зміни свідомості через переосмислення понять, тобто усвідомлення на новому рівні смислів відомих слів. Проте, слід зауважити. Подібне є хай і необхідним, але не основним кроком в розумінні розкриття свідомості. В даному викладі це питання залишиться поза розглядом. В першому наближенні щодо цього були надані роз'яснення у першому виданні “Орійська Ідеологія ВКраїни” (за 1998 р.).¹

Фактично, це не є нові смисли. Вони такими повстають для сучасної свідомості. Насправді, це є процес розгортання (розкриття) того історично утвореного інформаційного згустку, яким історично Являються сучасні слова як поняття. Оскільки Слово є Орґанізатором мислення, то “розкриваючи” Слово, ми цим самим здійснюємо “розкриття” самої Орґанізованості нашого мислення, що нині звично розуміємо під словом-поняттям свідомість.

Відомі різні, напрацьовані в ході історії, методи зміни свідомості. Метод переосмислення звичних понять також відомий і в певній мірі застосовується в різних практиках. В даному розгляді наведені деякі основні результати відновлення змісту Слова, які були отримані завдяки **Методу змістового розгорнення (розкриття) обопільно-значного Слова (МЗРОС)**. Методологічні визначення цього методу ґрунтуються на таких твердженнях:

Найпервісніші слова-поняття, як певні звуки в сучасних мовах, мають найбільшу частоту вживання.

Наявність найменшої кількості звуків у сучасних слово-поняттях є ознака їх наближеності до первісних слів.

Наявність сучасного слова, серед подібних слів, з найменшою кількістю звуків означає його природну первісність, основу, в порівнянні з якою інші слова можуть бути вже тільки похідними.

¹ “Орійська Ідеологія ВКраїни”, Інтернет-сторінка “Оріянство”
<http://www.mykola.com/orator/chorny5.shtml>

Сучасні слова-поняття, які мають в собі такі основні поняття-слова в обопільному варіанті, несуть в собі їх понятійний зміст як інформаційний згусток історичної пам'яті.

Саме за таким методом осмислення Слова, ми говоримо про необхідність оновлення свідомості щодо визначення напрямку **розвитку духовності** народу. Можливість застосування даного методу в усій повноті пов'язана із сучасною мовною традицією. В даному розгляді нас цікавить можливість нашої національної мови, яка серед існуючих сучасних живих мов є не просто особливою. В цьому розумінні, українська мовна традиція має унікальне значення. Вона є основа для інтелектуального розвитку людства, яке повстало перед вирішенням питання Духовного зростання – здійснення ре-еволюційного переходу Серцевинним шляхом на якісно новий рівень свого існування. Саме про такий Серцевинний Шлях (а не про “Серединний”) і вів розмову Буда Ґотаман.

В більшості люди різних народів навіть не замислюються над існуванням понятійної неточності або й протилежній суті слова тому, яке вони сприймають у призвичаєному значенні. Разом з тим, сучасна наукова думка вже давно вказує на принципову важливість знання смислів тих понять (терміни), якими оперують для осмислення будь-якого Явища. Невизначеність термінології, хибне знання смислів призводить, як результат, до схиблених рішень як в науці, так і в соціальній практиці. Тобто, з точки зору методології пізнання, надзвичайне значення має те, що ми розуміємо, коли використовуємо те чи інше слово-поняття. Для формування узагальненого розуміння певної задачі. І виходячи з цього розуміння – прийняття рішення про певну дію. Бурхливе формування наукових термінів для утворення так званих наукових мов в різних науках, що за останній час намагаються трактувати як одну із головних ознак наявності певної науки, – є свідчення не прояснення знань людства, а навпаки. Це є свідчення втрати розуміння Слова, його первісних основ.

Як один із прикладів достатньо поширеного хибного розуміння Слова і формування схибленого напрямку мислення, можна навести з практики сучасної розсіянській мови прислів'я: „не мытьем, так катанием”. Сучасне пояснення московських фахівців-лінгвістів щодо цього прислів'я, що „в древней Руси, когда стирали, то или терли или катали на специальных ребристых досках белье, поэтому такая пословица...”- свідчить про втрату психологічної(!) суті цього вислову через втрату знання змісту слів. Для тих, хто втратив в пам'яті своєї мови слово „кат”, “катувати”, справжній вислів: „Не ниттям, так катанням”, - в результаті отримали спотворення власної думки. Здається не треба багато пояснень щодо повністю втраченої психологічної ідеї цього вислову у прийнятому в розсіянській мові варіанті. Коли хтось хоче від іншого чогось добитись чи щось отримати або ниючи, або катуючи - це зрозумілі методи досягнення цілі. Або судомлячи, або замордовуючи - тягнучи, або ріжучи - ниючи, або нівечачи... Втім намагання отримати щось від іншого у спосіб почати прати білизну за варіантом „не мытьем, так катание”,- це є прикладів спотвореного мислення, який набув статус загальноприйнятої мовної норми. Один з характерних прикладів, але не єдиний. Певна сума подібних спотворень змісту слів призводить до виникнення у суспільстві (народі) усталеного хибного сприйняття навколишнього світу, що породжує „поляризований” світогляд. Спотворений світогляд народу породжує потворну психологію особистості, яка отримує таке розуміння внаслідок виховання.

“Необхідно почати з виправлення імен” , - ще вказував Конфуцій у відповіді на питання, з чого треба починати для владнання у Правління держави.

З цих прикладів зрозуміла потреба переосмислення сучасних смислів слів на рівні першозначимих понять. В першу чергу тих, які мають статус Імен Власних. Те, що в загальному вигляді достатньо часто озвучується як проблема світоглядної кризи, своє вирішення має саме через **Метод змістового розгорнення (розкриття)** всіх понять-слів в їх історичному понятійному наповненні. Цей метод має свої способи, застосування яких обумовлено самим процесом розвитку мовлення різних народів. З них нас цікавить тільки той спосіб, який виявляється оптимальним для нашого рідного Слова. Методологічний

спосіб, який на основі саме ОрКраїнської мови має силу прямого проявлення, може бути осмислений завдяки сучасним науковим уявленням.

Питання виникнення мови, як і чому відбувся перехід від звіриних гуків до мовлення Слова, хвилював найосвідчені уми на протязі відомої нам історії.² Враховуючи напрацьовані уявлення про взаємозв'язок форми і змісту та опираючись на відомі закони діалектики, логіка становлення і розвитку Слова, як історичного Явища, в загальному вигляді має таке теоретичне обґрунтування.

Говорячи про становлення, прояв та розвиток розумних істот, ми повинні виходити із уявлень про взаємопов'язаність форми і змісту. Цей розгляд ми обмежуємо тим періодом, коли сутності Праві, в силу біологічних змін, отримали нову форму для свого виявлення. Тобто психофізіологічні виявлення сутності у виді людиноподібних мавп отримали можливості розвитку у якісно новій формі - у виді приматів *Homo sapiens*. Перший етап існування характеризувався відсутністю мови. В своїх можливостях подавати команди-гуки на цьому етапі люди майже нічим не відрізнялись від мавп. Це був період, так званої, „безмовної людини”. Але наявність нової форми Організмів обумовлювала можливість втілення Духу (сутність) вже в новій якості. Тобто тоді постала спільність фактично вже не тварин, а розумних істот, які ще не володіли Словом, але перейняли і використовували певний набір звукових команд. Коли кількість таких гуків-команд збільшилась до відомого рівня, відбувся перший прорив свідомості, власне кажучи пробудження свідомості. Саме згідно діалектичного закону (при наявності певної кількості здійснюється перехід в нову якість), на певному етапі відбулась Організація мислення через одну із особин цього суспільства, яка перша пережила зв'язок-осмислення певного звуку з певним образом. Це було перше відкриття розуму. Щодо причин виникнення потреби у оволодінні Словом, які розглядаються в сучасній науці, необхідно зауважити наступне. Не можна заперечувати значення потреби в силу спільної діяльності (роль праці), умов стресового існування, що загострює потребу удосконалення засобів спілкування. Жести, міміка, окремі гуки вже не забезпечують потреб спільноти. Цілком слушні думки про недооцінку вченими ролі лідера („наиболее сильного и интеллектуально развитого воина-охотника”,³ як у становленні, так і розвитку мови). Проте все це умови необхідності, але не достатності. Причини достатності потребують іншого осмислення, основні риси чого мають своє описання.⁴ Питання психофізіологічних механізмів переживання такого відкриття не може бути науково зрозумілим, якщо обходити уявлення про той стан особистості, який визначається поняттям Кохання. Стан кохання є причина, яка саме виступає як умова достатності. Не усвідомлення цього щодо питання виявлення Слова, робить наукові погляди нежиттєвими. Невідповідними природним Явищам, тобто ненауковими у справжньому розумінні.

Це була та Аватар особистість, яку людство утримує в своїй пам'яті під уявленнями про першолюдину. Таке розуміння обумовлена тим, що істота, яка не має Слово мислення, не є ще розумною істотою, а є, власне кажучи, людиноподібним створінням. Поняття мислення (свідомості) невід'ємне від поняття Слово. Поки не було виявлено Слово, а були лише гуки-команди, мозок не утримував в собі розумової Організованості. І тільки з переходом з рівня гуків на якісно новий рівень – Слово, відбулось пробудження свідомості. Це було перше відкриття людського розуму, це було пробудження РозУму.

Зрозуміло, що перше слово було видобуте Аватаром-Автором із тих мавпоподібних гуків, якими звично вже користувались в той період люди. При цьому хочеться звернути увагу на такий момент. Треба розуміти різницю між первісними гуками, які природно починають і зараз звучати у немовля(!) і тим, що ми визначаємо як первісний

² Б.В. Якушін “Гипотеза о происхождении языка”, Москва: Наука, 1984, 136 С.

³ Б.В. Якушін “Гипотеза о происхождении языка”, Москва:Наука, 1984, стор.120.

⁴ “Совесть человека или Зов есть Чело Века», Львів, 1996, в 3 томах. (інтернет версія „Звезда-Родинка” <http://www.proza.ru/2007/06/09-313> або http://zhurnal.lib.ru/editors/c/chornyj_e/zvezda_rodinka.shtml)

звук-слово. При всій гіпотетичності міркувань з цього питання, цей аспект має підстави для свого врахування.

За принципом механізму подібності, відповідно розпочався розвиток мовлення. Здійснювалось осмислення інших гуків вже як слів-звуків. В першу чергу через їх поєднання із першоСловом. Це було вже мовлення на рівні вислову. Додавання до першоСлова певних відомих гуків з часом оформлювалось у нове поняття, встановлювалась нова понятійна словоформа. І одночасно додавання до першоСлова певних відомих гуків, в результаті чого оформлювалось нове поняття, встановлювалась нова понятійна словоформа. Не має потреби намагатись визначити час, за який це відбувалось. То діяння не тільки не одного дня, але і не одного року. Життєві потреби, накопичуємий досвід- все це обумовлювало розвиток мовлення. Тобто зростання кількості Слів у вигляді висловів на рівні декількох звуків. При цьому знов збільшувалась кількість таких звуків, які вже мали значення слів. Треба наголосити, що подібне з'єднання, тобто додавання одного звуку до іншого здійснювалось як в одному порядку промовляння, так і в протилежному. Саме такий природній спосіб з'єднання гуків-слів залишився як принцип утворення нових слів понять із вже відомих слів і понині (приклад: "миролюбний" - "Любомир" тощо). Звуки, які набували значення певних понять, набували статусу Слова. Це і було формування перших слів.

В ході розвитку мислення відбувався розвиток і мовлення не тільки в силу формування нових слів-звуків, але продовжувалось додавання одного (нового) слова до іншого (вже відомого), тобто формування сПравді первісних висловів, які мали свій смисл. За рахунок додавання чи в одному порядку мовлення, чи в іншому, як єдино можливий природний процес.

Таким чином, механізми додавання (тобто - закон переходу кількості в якість) і зміни порядку об'єднання (тобто – закон єдності і взаємного проникнення двох протилежностей) є невід'ємна природна основа і, відповідно, властивість Слова. Ця властивість зберігається і для сучасних Слів. За логікою діалектичного мислення, формування якої було завбачено самою практикою виникнення і розвитку мови від самих первісних слів (приклад, коли із слів „машина” і „будівництво” витворили слова „машинобудівництво” та „будмашпром” тощо). Відповідність цих властивостей Слова із філософськими основами, що, як загальні природні закони розвитку, відомі нам як закони діалектики, є теоретичним підґрунтям справедливості такого методологічного підходу щодо розкриття і осмислення сучасних слів. Таке розуміння методологічних основ Явлення і становлення розумної мови, історичного розвитку мов до сучасного рівня дозволяє говорити о принциповій можливості відновлення понятійних першооснов. Тобто ключових понять. А через них, відповідно прояснення Правомірності застосування тих чи інших сучасних слів з точки зору Істинного знання ЯВища.

Через цю природну закономірність при формуванні слів збувався механізм упорядкування слів при їх застосуванні. Тобто, скажімо, маючи в своєму мовному обігу вже декілька слів-звуків, для того, щоб передати такий або інший зміст, люди використовували єдино можливий спосіб: змінювали порядок проголошення цих слів-звуків. Зараз це можна осмислювати як виявлення тої закономірності, яка відповідає сучасним уЯвленням щодо другого, ключового, закону діалектики: існування і взаємне проникнення діалектичних протилежностей.

Тому можна припустити, що сучасні звуки-букви, які мають найбільшу частоту вживання в людській мові і є саме тими первісними звуками-Словами. Тобто частота вживання того чи іншого звуку в сучасному мовленні, є проЯв саме цього факту. Застосування такого статистичного методу краще робити на основі усереднення даних певних груп сучасних мов. І через цю закономірність треба і можна говорити про відновлення понятійного розуміння основних першоСлів. Водночас, на рівні орфографії це означає, що будь-яке сучасне слово можна і треба читати як зліва на Право, так і з Права наліво.

Отже, сучасні слова утримує в собі множинність двостороннього (обопільного) змісту. Подібне є невід'ємною природною властивістю взагалі мови, як Явища. В силу цих причин можна стверджувати:

- перші звуки-слова найчастіше використовуються у споріднених мовах,
- за природною логікою Слово має двостороннє змістове значення.

Саме за таким розумінням йдеться мова про розкриття смислів більшості сучасних слів. Таке розкриття слів є фактично переосмислення звичних смислів. Тому можна і треба говорити, що спосіб "розкриття слів є основним для, так званого, розкриття свідомості.

Все це дозволяє зробити висновки, які вже наводились як певні методологічні визначення:

Найпервісніші слова-поняття, як певні звуки в сучасних мовах, мають найбільшу частоту вживання.

Наявність найменшої кількості звуків у сучасних слово-поняттях є ознака їх наближеності до первісних слів.

Наявність сучасного слова, серед подібних слів, з найменшою кількістю звуків означає його природну первісність, основу, в порівнянні з якою інші слова можуть бути вже тільки похідними.

Сучасні слова-поняття, які мають в собі такі основні поняття-слова в обопільному варіанті, несуть в собі їх понятійний зміст як інформаційний згусток історичної пам'яті.

При цьому закономірність переходу кількості в якісно новий вид мало місце і в тому, що з розвитком мовлення, прискорення здатності промовляти і часто застосовувати один і той же вислів, призводило до з'єднання у вигляді нового слова того, що певний час сприймалось як вислів. Таке об'єднання в подальшому викликало „випадання” певних звуків, скорочення проголошуваних звуків, як певний процес прискорення мовлення. Осмислення цих переходів, які відбувались на протязі багатьох тисячоліть, ґрунтується також на уявленнях третього закону діалектики – закону заперечення заперечень. Так, одним із проявів цієї закономірності було те, що певні поняття-слова, які для „батьків” (батьківського роду-мовлення) мали значення освітлених понять, „нащадки”, заперечую, переосмислювали і надавали протилежне значення. Святі поняття для „батьківського” роду перевертались для родів-нащадків в певні форми заперечень, коли ці поняття переставали сприйматись у зв'язку із Вишньою Силою, або, навіть, ставали брутальними.

Саме ці теоретичні основи логічно дають обґрунтоване розуміння закономірностей, які відбувались в процесі розвитку, взагалі, здатності говорити та історичному формуванні різних мов. Наявність подібних історичних змін: скорочення звуків, що промовляються, втрати смислів певних понять до рівня звично-побутових тощо – свідчення, за яким цілком обґрунтовано можна визначати, яка із сучасних мов несе в собі більше глибокі історичні корні.

Дані міркування наведені для розуміння, на чому ґрунтується Правомірність логіки переосмислення сучасних понять. І, відповідно, як певного методу відновлення понятійної суті сучасних слів. Чому для відновлення істинного значення понять правомірно і доцільно „розчленовувати” сучасні слова. Тому, що це не є „гра в розчленовування”, а є метод відновлення понятійного змісту сучасних слів через розкриття в них історичного значення першослів. Тому правомірно будь-яке сучасне слово розглядати як певний історичний інформаційний згусток, справжній понятійний смисл якого можна відновити саме через виокремлення його складових понятійних проявів. При цьому сучасні слова не випадково, а закономірно мають двосторонню змістову властивість, як зліва наПраво, так і навпаки. Слово утримує в собі смислово обопільність в силу самих основ становлення і формування мовлення. Це є загальна властивість слів, а не просто певна властивість деяких слів, яку, скажімо, використовують в поезії, як деяку забавну властивість мови. Для

прикладу, звернемо ще раз увагу на наведені, як епіграфи, знакові строки із поезії: „Я розуму зоря”, та: „Я иду с мечем судия” - які однаково читаються як у звичайному, так і зворотному напрямках (т.зв. паліндроми). Така можливість мови також є певним аргументом для з'ясування, які із сучасних мов найбільше утримують в собі серцевину мовної першооснови. Навіть на рівні аналізу здобутків поетів різних народів, які створювали такі „літературні паліндроми”, вже можна робити певні висновки.

Думається, саме в силу розуміння цієї властивості Слова йшла традиція записувати тексти, не розбиваючи на окремі слова, а не через “нерозвиненість правил писемності” їх авторів. Є підстави говорити, що сучасні правила орфографії та граматики є більшим свідченням втрати розуміння істинного значення Слів і, відповідно, Правопису. Стосовно обопільної властивості слів, цікавою є така характеристика щодо паліндромних текстів: “Палиндром активизирует скрытые пласты языкового сознания и является исключительно ценным материалом для экспериментов по проблемам функциональной асимметрии мозга. Палиндром не бессмыслен, а многосмыслен. На более высоких уровнях противоположному чтению приписывается магическое, сакральное, тайное значение. Текст при «нормальном» чтении отождествляется с «открытой», а при обратном — с эзотерической сферой культуры. Показательно использование палиндромов в заклинаниях, магических формулах, надписях на воротах и могилах, т. е. в пограничных и магически активных местах культурного пространства — районах столкновения земных (нормальных) и инфернальных (обратных) сил... Зеркальный механизм, образующий симметрично-асимметричные пары, имеет столь широкое распространение во всех смыслопорождающих механизмах, что его можно назвать универсальным, охватывающим молекулярный уровень и общие структуры вселенной, с одной стороны, и глобальных созданий человеческого духа, с другой. Поэтому зеркально-симметричная парность является элементарной структурной основой диалогического отношения. Закон зеркальной симметрии — один из основных структурных принципов внутренней организации смыслопорождающего устройства.”⁵

Ставлячи питання про обопільно-змістовну властивість Слова взагалі (тобто будь-якого слова будь-якої мови), ми наголошуємо, що це обумовлює механізм розкриття свідомості. Механізм, який необхідно включити для переходу на якісно новий рівень усвідомлення ВсеСвітів, В цьому треба бачити визначення певного напрямку наукових розвідок та впровадження нової методології виховання нового покоління⁶.

Говорячи про визначення напрямку розвитку духовності народу, необхідно мати за Орієнтири відповідні опорні образи-поняття. За основу цього визначення ми беремо Орійську мову. Для пояснення правомірності такого визначення саме для української мови зосередимось в даному викладі в основному на декількох головуючих поняттях.

Потреба відновлення в нашій свідомості, як родове самовизначення, поняття Орії, обумовлена відомим з історії і збереженим в пам'яті нашого народу Ім'ям Власним Отця-Бігу – **Ора**.

Сьогоднішнє розуміння Імені Отця Бігу, яке побутує серед людей, дозволяє говорити, що саме в такому розумінні Ім'я Ора потребує свого оновленого усвідомлення. Більшість із людей, коли чує або промовляє завчено відомий вислів: “В Ім'я Отця і Сина і Святого Духа» , - має можливість здогадатись, що це не випадкова фраза. Наголос, який Явно звучить в різних місцях Євангелію саме щодо Ймення Отця і Сина, дозволяє тільки дивуватись, чому ніде в Євангелії не виголошується саме Ймення Отця. Хіба ЄгоШуя (за сучасною орфографію: ЙогоШуя) приходив не для того, щоб саме навчить цьому Імені.

⁵ Ю.М.Лотман «Статьи по семиотике и топологии культуры», Избранные статьи т.1, Таллін, 1992

⁶ як приклад див. Є. Чорний „Чар Книга (Рукопис Войнич) - версія розшифрування перших 20 сторінок.” - Trypillian Civilization Journal ISSN 2155-871X розділ Linguistics
http://www.trypillia.com/index.php?option=com_content&view=article&id=100:voynich-manuscript-20-1v-10r&catid=50:linguistics&Itemid=64

Здавалось би, якщо так часто говорять про Його Десницю, то чому якимось і не згадують про ЄгоШую. Чи говорять і самі не розуміють, про що вони говорять, бо так пороблені. Пороблені так, що навіть такі слова ЄгоШуї: "Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався, щоб дав вам Отець, чого тільки попросите в Імення Мое" (Св.Ів.15.16), не наштовхують на думку про важливість знання сПравжнього Імені для звернення. Виходячи із власного побутового досвіду, коли хтось перекручує їх власні імена або їх батьків, зрозуміло, що це не є "не важливо як назвали". Користуючись словом Ісус, і навіть не питаючись, ким і чому така традиція виголошення Імені була нав'язана, якщо сам Він на запитання про своє Ім'я називався: ЄгоШуя (Є Шуя). І ця самоназва Його збереглась, хоча і у зміненому вигляді Єгошуа (для якого пізніше підібрали різні варіанти тлумачення). Він знав своє місце в Бігу-Отця Свого, яке займав, доки не було Вознесено на місце Його Десниці.

Говорячи про принципову важливість відновлення Ім'я Отця Бігу, нагадаємо такі слова ЄгоШуї: "Я Ім'я Твоє виЯвив людям, що Мені Ти із світу їх дав. Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені, і вони зберегли Твоє слово... Я йду до Тебе, Святий Отче,- заховай в Ім'я Своє їх, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, єдине були!" (Св.Ів.17.6-11). "Я ж Ім'я Твоє їм об'явив й об'являтиму, щоб любов, що Ти нею Мене полюбив, була в них, а Я в них!" (Св.Ів.17.26). А пригадавши, запитаємо самі себе, то чи знаємо ми, чи хто інший, яке ж Ім'я Отче об'явив ЄгоШуя людям? Яке це об'явлення, чому воно відсутнє в Євангелії, що є само красномовне свідчення, враховуючи зусилля багатьох при відборі правильних та невірних текстів, редагуваннях та внесення інших „уточнень"? Та чи загубилось Ім'я Отця? Ті, хто має пам'ять цього Імені зараз, тільки і можуть бути тими, про кого ЄгоШуя сказав тоді: ...вони зберігли Твоє слово... заховай в Ім'я Своє їх... Заховати в Ім'я своє це значить ні що інше, як дати їм в назву своє Ім'я.

По суті свого значення Слово-поняття Біг не є ім'я власне. На більшу істинність вживання саме словформи **Біг** вказував ще Григорій Сковорода (С ково рода). Слово **Біг**, в означенні проЯву Вишньої Сили, вказує не тільки на давнє знання народу-Слова про те, що Рух є "формою існування матерії". Це слово-поняття передає уЯвлення про **характер** цього Руху. Тобто, який саме характер в цьому Русі шанується за народною традицією, як найбільше відповідний саме Вишній Силі. Шанування Бігу, як певного якісного характеру Руху, означає світоглядну відмінність в порівнянні з традицією шанування Ходу або Году (Гот). Маємо надію, що сучасні наукові знання дозволяють вже зрозуміти, чому Біг є шановане поняття в духовній традиції Русі. Традиції народу Слова єдиного кореня на протязі багатьох тисячоліть, родові ім'я якого – Орії Слова`Ани.

Саме Ім'я **Ор** є коренем і понятійною першоосною утворення поняття Орійці (Орії-ці). При цьому слово-поняття **Ор**, яке з давніх часів має значення Імені Власного Отця, відноситься до самих первісних слів, які були мовлені на Землі. На підставі висновків попереднього характеру, є підстави говорити, що сучасний звук О має суттєві ознаки того, що воно відноситься до тих найперших звуків-Слів, з числа яких і відбулось пробудження розуму із стану тваринного небуття. Саме в розумінні звука-Слова, а не в розумінні первісного звуку, яке починає подавати те ж немовля донині. Враховуючи, що формування звуку Р також має витoki із тих основних команд-гуків, які використовувались ще у стані „безслівного" існування, поєднання цих звуків в єдиному слові-понятті само по собі давало б підстави для окремого виділення такого звукосполучення. Навіть якщо б воно не мало того понятійного значення, яке утримується в духовній культурі нашого народу та інших народів.

Для прояснення значення цього Імені в історії розвитку не тільки нашого народу, наведемо загалом відомі уЯвлення, які, за логікою викладеного методу, стають аргументами, що однозначно вказують на розуміння Імені Ор, як імені Отця-Бігу. Те, що саме в такому вигляді воно успадковане в нашій родовій пам'яті є не випадковим, а закономірним фактом для самоусвідомлення нашого народу.

Нагадаємо, що Ім'я Ор наводиться у двох наших літописних джерелах Влесовій Книзі і в „Послання Оріян хазарам"(так званий "Рукопис Войнич"). Втім у питанні щодо

ієрархії Бігу, хто є Головуючим Вишньої Сили і яке його Ім'я, нині побутують різні тлумачення. В коментарях до „Послання Оріян хазарам” вказується, що “Ор - божество наших пращурів...”⁷ Але як правило, Ім'я Ора взагалі не згадується в переліку Імен Ієрархії Бігу. В коментарі Б.Яценко до Влесовій Книги, в інших публікаціях впливових сучасних авторів⁸ зустрічається думка, що Ор не є Отець-Біг і Його треба визнавати як патріарха слов'янського роду, певну історичну особу тощо.

З цього приводу зазначимо наступне. Сьогодні вже існує обґрунтування, що текст Влесової Книги поєднує в собі декілька текстів, які були записані в різні часи різними авторами в традиції вплітання одного тексту в інший, як сплітається жіноча коса.⁹

Відповідно до цього Ім'я Ор, яке подається в різних місцях Влес Книги, утримує в собі різні значення. Тобто підхід, що під іменем Ор по всьому тексту розуміється одне і теж поняття, є формальним підходом, правомірність якого стає сумнівною, якщо проаналізувати одночасно всі місця, де згадується Ім'я Ор. Є місця, які однозначно, на нашу думку, вказують на те, що Ор осмислювався саме як Отець-Біг. Приведемо фактично один і той же текст, який зустрічається на різних дощечках з певними відмінностями, порівняння яких дозволяє говорити про однозначність такого розуміння.

Д. 4г:

А той Ор-старотець казав:

„Ідімо од землі цієї, де хуни братів наших убивають...”

То бо той старотець сказав: „А підемо до іншої землі, в якій течуть меди і молоко, і та земля є”,

І рушили всі і троє синів Орієвих – Кий, Пащек і Горовато, звідки і три славні племена виникли...

Д. 31

І так наказав отець Глас Оріїв трьом синам своїм поділитись на три роди,

І йти на південь і на захід сонця.

А то були Кий, Щек і Хорив.

І так зробили, і пішли три роди, і сіли на землю свою.

Д. 38а

Були ті слов'яни у великій скруті, не могли нічим прогодуватись.

І сказали Іру-отцю: ” Веди нас геть”.

І сказав Ірій:” Се я на вас із синами своїми”.

І відповіли ті:” Підлегнемо”.

І пішли з Києм, Щеком і Хоривам, трьома синами Ірьовими,

Іншу землю глядати.

І з того почався рід слов'ян аж до десь.¹⁰

⁷ Послання оріян хазарам. — «Рукопис Войнич». — Київ: Індоевропа, 7503(1996), №1 — 28 С.

⁸ Л.Силенко “Мага Віра. Святе Письмо.” - К.: Обереги,- 1998 р.; С.Плачинда “Лебедія”- К.: Такі справи -2004; Велесова Книга. Воховник / Упоряд. Г.Лозко. — К.: Такі справи, 7510 (2002). — 368 с., дотримуються схожого розуміння, як і інші автори національно значимих і цікавих розвідок: А.Кіндрат`єв “Віло-вістичне православ'я Русі-України”- К.:2003 – 460 С; В. Шевцов “Русь”. – Дніпропетровськ: Арт-Прес.- 2003.- 167 С І.Каганець “Арійський стандарт:Українська ідея великого переходу.-К.:А.С.К.,2005-336 С; В.Осипчук-Скоровода “О милий Боже України!” – К.: -2006(43038)-352 С

⁹ За дослідженнями П.Комнацького, перекладача ще однієї поетичної версії Влес Книги: ”Перша писана Книга оріїв почата в 5097 р. до н.д. і вільно творилася півтора тисячоліття в кримській Колуні. Основою її були тексти Руса й Купала, донесені до тих часів усною та піктографічною традиціями з ХХ тис. до н.д. ...Чотири пасма Пісні Хорборєя в XIV ст. до н.д. доповнить п'ятим венед Яков,- батько Кия... Десь перед самим Ісходом на Русь 1354 р. до н.д. Кий,- майбутній Влес, влітає свій осібний текст золотою стрічкою у сплетені пасма п'яти текстів попередників!” Влес-Книга. Скрижалі буття Оріїв-русів-українців од ХХ тис. до н.д. до 878 року. —Київ: Бібліотека українця, 2002. — 189 С — С.132-133.

¹⁰ Велесова Книга: Легенди.Міти.Думи. — Київ.7502— 344 С

Якщо зважити, що поняття Ір (Ірій, Вірій) є „слов`янський рай, місце перебування душ предків”¹¹, як це визначається в глосарію до Влес Книги, то з наведеного можливий лише один логічний висновок : Ор-Отець і є Отець Ірію або Глас Оріїв, тобто Глас Божій. Цікавим і значимим для порівняння є варіанти цього Імені з автентичного тексту цих же фрагментів:

А тоі Оріе старотець рЪче... (д.4г).

А тамо рЪце отец Глс Аріув трі сыны дЪлятї на трі родїа... (д.31),

И реклЪ ИрЪй: се аз есмь на вы со сыни моя... (д. 38а)

Намагання на підставі варіанту Аріув та “земе арстїї” (з дощечки 31) робити висновки про наявність у Влес Книзі згадки про “аріїв”, які є якоюсь відокремленою спільнотою від “оріїв”, на нашу думку, не представляється правомірним¹². При врахуванні очевидної логічної смислової єдності цих трьох варіантів. Більше того, це є певна вказівка. Традиція застосування словоформи “арїї” є наслідок тлумачення західними теософами в 19-20 століттях невідомих до того текстів зі Сходу. Така довіра уявленням західних теософів того часу навряд чи виправдана, особливо для розуміючих українську мовну традицію. Оскільки зараз вже відомо, що самі ведійські тексти є лише переказ в зміненому вигляді, тобто похідні знання від тих основних знань та Імен, про які ми ведемо мову.

Одне з підтверджень цьому ми бачимо в обґрунтованих на підставі проведеного порівняльного аналізу мов висновках М. Красуського про те, що сучасна Оркраїнська мова базується і утримує в собі найточніше ті понятійні первісні словоформи, які вже як наслідки наявні в інших мовах, включаючи, так звані, „мертві мови”, як санскрит, латинська. Більше того, порівняння певних слів-понять вказує, що живі до нині в нашій мові поняття є древнішими, чим відповідні варіанти цих же понять, які зустрічаються в інших мовах, в тому ж санскриті. Тобто як писав сам дослідник ще 1879 р. “...малороссийский язык не только старше всех славянских, не исключая так называемого старославянского, но и санскритского, греческого, латинского и прочих арийских”¹³. Хочеться звернути увагу і наголосити на той факт в цьому порівняльному аналізі М. Красуського, який, на нашу думку, є знаковим для уявлень про первісні слова-поняття, про що ведемо розмову зараз. Цей факт полягає в тому, що за основу для аналізу М.Красуський взяв слова-поняття, які використовувались і використовуються для лічби. Саме методом порівняння слів, якими здійснюється рахування від одного до десяти, дослідник прийшов до висновку, що сучасний варіант звичних наших слів “один, два, три...” є древніші, ніж аналогічні слова в тому ж санскриті. Зважимо на те, що люди почали говорити набагато раніше, ніж їх свідомість досягла того рівня розвитку, коли вони почали рахувати. Тому факт, що навіть на рівні слів, які означають числа, простежується первісність слів нашої мови, дозволяє думати про логічно незаперечливе розуміння, що й на рівні первісних слів-понять справедливе таке усвідомлення саме наших народних понять, які збережені в національній духовній культурі. Тобто при визначенні, яке слово точніше відповідає першооснові, чи збережене в нашій мовній культурі, чи в тому ж санскриті або латинській мові, ми повинні однозначно усвідомлювати історичну перевагу власної мови.

Ця логіка дозволяє говорити, що слова-поняття з ведійських текстів не Правомірно вважати першоджерельними в порівнянні із такими, як слово-поняття Ор. Навіть якби не були відомі підтвердження з літописних джерел, які наводились. Свідченням хибного світогляду автора треба сприймати будь-які варіанти пояснення типу: “українське слово ... походить від санскритського слова...від грецького...”. Тобто в питанні, в якій мовній традиції зберігається історично сПравжній варіант того чи іншого слова-поняття, ми маємо вагомї причини довіряти саме нашій національній традиції. Не говорячи вже про прийом “всім відомо”, коли ніхто не наводить конкретних цитат аби зрозуміло було, якого рівня ця першооснова. На зразок одного з „кочуючих” висловлювань: „існує думка, що

¹¹ там же, стор. 311

¹² Каганець І. Земля Вепра. — Журнал “Перехід-IV”, №11 — спецвипуску “Вишня Борія: Земля Вепра”

¹³ Красуський М. “Древность малороссийского языка”. — Журнал “Индо-Европа”, 1991р., стор.9-19

слово „гетьман” походить від німецького „гаупман”¹⁴. Наївна зверхність логіки мислення того, хто свого часу запровадив цю „думку” настільки прозора, що з’ясовувати з якого „джерела” вона вихопилась не має і потреби. Залишається тільки дивуватись, як вона нав’язливо повторюється з однієї публікації в іншу саме на наших теренах. Подібне є свідчення нашої власної національної здичавілості. Не хочеться, а мимоволі згадаєш: „Славних прадідів, великих, правнуки погані...” Голос крові підказує про неможливість такого порівняння. Люди, які здатні „нормально”, як одну із версій розглядати такий варіант, втратили не тільки розуміння Орійського коріння нашої мови. Вони просто не мають кровного відчуття. Тому що значення слова-поняття ГетьМан саме в історії нашого народу настільки явно визначено, що навіть не усвідомлюючи сакрального смислу, духовної суті зв’язку проВозВісника національної ідеї через це слово із Бігом, просто повторювати подібне за невідомо ким може тільки національно понівечена людина. Якщо бути максимально точним, то національно понівеченою в даному випадку треба розуміти людину будь-якої національності, якщо її логіка мислення сприймає подібні „думки” як достойний уваги вірогідний варіант наукового знання.

Наявність в тексті Влес Книги форми “арстії” потребує свого порівняльного вивчення із ведійськими текстами, якщо вони існують. Але вихоплення такого аргументу для визначення Правильної самоназви народу, який в своїй мовній традиції мав і продовжує утримувати інше звучання Імені Власного, причому у прямому зв’язку з Вишньою Силою, є настільки різного духовного рівня аргументи, що їх просто не Правомірно порівнювати та співставляти. Варіант “арійці” отримав своє поширення саме завдяки західній логіки мислення. Фактично, підхопленого від теософів ХІХ століття у вигляді: “відоме з ведійських текстів слово “ар`я”, яке означало світлі люди”.¹⁴ Воно широко використовується в різній сучасній літературі. Зрідка як одне і те ж саме поняття, що і “Орії”. А частіше як більше Правильний варіант назви народу. Таке твердження історичної достовірності словоформи “арії, арійці”, хто б чого не казав, знаходиться в протиставленні з Ім`ям Ор. Та похідних саме від цієї ОСНОВИ понять Орії або на сучасний лад Орійці, яке є результатом проЯву Вишнього промислу через мовну традицію, як злиття вислову: Орії ці.

Необхідно зауважити, що в тексті Влес Книги є використання Імені Ор, яке дозволяє зрозуміти наступне. Це ім`я з часом почало надаватись і певним особам, які мали статус духовного Вождя. Судячи із всього, це відбувалось вже в інший історичний період, в результаті розвитку мови і понять. Скажімо, коли в силу уточнення значень, а потім і змін понять древніх, за логікою дії „заперечення заперечень”, застосування вислову СваОрґа перейшло в інше розуміння, набуло для нащадків значення уособленого прояву Вишнього Бігу. Але за цим відбулась і втрата чіткого розуміння понятійних першооснов. Подібне призводило до посилення абстрактності, розмитості уявлення власних нових основ. Це знайшло відображення у наявних по тексту цього поняття-вислову в різних варіаціях слів, навіть на одній дощичці: Сврг, до луце Свргова, Сварг, до закуте Сварожія (д. 7е) Як і варіанти: бга Сварогоу, Сваржець, Сврженц, Сварзенце, Сваржіце та інші, що зустрічаються на інших дощечках Влесової Книги. В подальшому ми ще надамо приклади подібного вислову із інших мов на підтвердження того, що це слово треба розуміти не як Ім`я, а як вислів: Сва-Ор-ґа. Вислів, понятійна основа якого складалась з Ор – Ім`я Отця Вишнього, і ґа – Ім`я Матері, і який злився в єдине слово-поняття, в якому стали розуміти єдиного Вишнього. Дуже вірогідно, що саме в період такого стану розуміння (стану понятійного затемнення) ім`ям Ор почали визначати того, хто уособлював собою Духовного Вождя, який мав прямий зв’язок із Свргом. Цей стан світоглядних понять і знайшов своє відображення в текстах, наприклад, на дощечках 24в, 25, 26, 35а, 36а. Але формальне об`єднання всіх цих проявів Імені Ор у розумінні єдиної історичної особи є, на нашу думку, не виправдане спрощення закладених у Влес Книзі смислів і понять. Хоча не визнання Ора Отцем-Бігу може мати і іншу причину

¹⁴ Каганець І. В. — “Арійський стандарт” — Київ: А.С.К. — 2004 — 336 с.

– людина визнає для себе іншого під іншим Іменем. За цими уявленнями, трактування або зображення Сварога у вигляді чоловічої особи та відповідний умонастрій є приклад хибного розуміння Світу.

Останні розвідки¹⁵ стосовно можливості розшифрування т.зв. „Рукопису Войничча” за уточненим методом реконструкції, який було застосовано при першій спробі прочитання тексту, відомого як „Послання Оріян хазарам” – дозволяють ствердно вказувати на літописне джерело, в якому наявне ім'я Ора саме в розумінні того, Хто є Головуючим Божої Сили. Для прикладу – варіант реконструкції тексту з декількох сторінок цього Рукопису:

1r

1. /**Цього** опис дає/усе те буде/ Бурі/усі ото Божий/підволе,/підведе усе/ Путає де надію/усе отведе/під волю якось
2. /Де віра ся/путь будує/в Іру усе/тебе узріє/ Під оте Божий/підбирає,/бо надія/і пута убере/ Пута убирає,/як обійма/окови
3. /Дає усе Боже Ор -/підня утіше/ У вірі/устое Божий/підє у віки/ Питав буря ся/путає надії/як обирає Божий досі/які були
4. /Дію уважай-/яве ото нині усе/ В оте нове дає, де влове оте усе /пута забере/як Божий/ Яве ту Божий/віру,/яве тобой
5. /Дія бо зріє ся./упине бурю/ Путає Божий/пуще бурі/опече Божий/ Усе як бурю убозі підсіє

5v

1. /**Твою** упине віру, /повір,/усе оте понесе/ Що підвої які/по волі дає/повік Божий/ Сутеве зжуй/яке Божий
2. /Як поволі/підсіє/по волі, /яве ото Божий/ Як убозій/путає віру?/ Повіє ота дія,/усе повіє ще віра яке зло
3. /Святе повіє,/усе ото яве Ор/як Божий/ Яке Божий?/ Яве ото по вірі,/яке Боже Ора/своє/ Як би уриє по вірі/окови
4. /Свята віра,/підня надію,/яве оту волю/ Усе то, важай,/підволе/яке Божий -/путає віру/ Яве те і упасе ото Божий
5. /Підвої тяне неволі,/повір,/по нову ота воля/ Яве оте поволі,/як Божий/кабаду/повале/ Повіє ото Божий
6. /Витівали/поволі -/хиба узріває, як зло¹⁶

Традиція вживання слова-поняття Ор саме в розумінні Божого значення наявна в мовах інших народів. Наведемо декілька характерних прикладів. “Ормузда - в

¹⁵ Є.В. Чорний. Чар-Книга. З досвіду розшифрування „Рукопису Войничча”. Мова та історія: збірник наукових праць. - Київ: КДУ, 2010. – Вип.135. – с. 39 -71 (інтернет-версія Trypillian Civilization Journal - Vol. 2010 (розділ: [Linguistics](http://www.trypillia.com/) , <http://www.trypillia.com/>)

Є.В. Чорний. До питання реконструкції тексту „рукопису Войничча”. Мова та історія: збірник наукових праць. - Київ: КДУ, 2010 – Вип.141. – с. 4 -8 (інтернет-версія Trypillian Civilization Journal - Vol. 2010 (розділ: [Linguistics](http://www.trypillia.com/) , <http://www.trypillia.com/>)

¹⁶ Є.В. Чорний. Чар Книга (Рукопис Войничча) - версія розшифрування перших 20 сторінок. - див. Trypillian Civilization Journal, 2011, ISSN 2155-871X раздел [Linguistics](http://www.trypillia.com/index.php?option=com_content&view=article&id=100:voynich-manuscript-20-1v-10r&catid=50:linguistics&Itemid=64) http://www.trypillia.com/index.php?option=com_content&view=article&id=100:voynich-manuscript-20-1v-10r&catid=50:linguistics&Itemid=64

давньоперській міфології бог світла і добра¹⁷. Проте в різних сучасних публікаціях, згадуючи „Авесту” і вчення Заратуштри, для означення Імені Вишнього Бігу в зороастризмі частіше вживають варіанти Агура-Мазда або Ахура-Мазда. Говорячи про іранського бога Ахурамазді, С.Наливайко вказує: “Ім’я це в різних мовах має свої різновиди: пехлевійське *Ормазд*, хорезмійське і памірське *Ремузд*, монгольське *Хормуста*, грецьке *Оромаздес* тощо. Воно дослівно перекладається *Ахура Мудрий*, де мудрість категорія, пов’язана з божественною субстанцією”.¹⁸ При цьому розглядаючи саме варіант Ахура+мазда, обґрунтовується, що: “У согдійській мові слово *масат*, *мазад* тлумачиться саме як божество. А авестійський вираз *ахурахе маздах* мовознавці розшифровують як *ахурівське божество*. І в памірському *ремузд /сонце/ музд* виводиться від авестійського *маздах /божество/*”.¹⁹ В той же час з клинових написів на т.зв. скелях Дарія відомо: АУРАМАЗДА (латиницею: *Auramazda*, себто Агурамазда із Авести). При цьому важливо, в розумінні первинності, що “мова цих написів зовсім подібна до мови Зенд, якою написана Авеста, докладніше її найстарша частина”.²⁰ Цікаво, що на цих же скелях ім’я, що узвичаєно скрізь наводиться як Дарій, надається насПравді як *Darayaavahm* (лат.), тобто ДараЯваУм.

З наведених варіантів: Ормузда, Ормазд, Оромаздес,- зрозуміла правомірність розуміння варіанту Ор-Мазда саме в тій же традиції розуміння Ора як Отця-Бігу, Отця Вирію. Як один з прикладів застосування метода „розкриття” сучасних слів розглянемо, яке поняття Бігу утримується в начебто не нашому слові „Мазда”. В нашій мовній практиці відоме слово: газда. Слова „газда”(господар) і „мазда” дозволяють думати (до Ума йти²¹), що вони є прояв єдиної традиції, і відновити їх єдине, фактично, понятійне значення. Для розуміння поглянемо на ці слова в такому вигляді: Га-зда та Ма-зда. Якщо пригадати, що за справжньою традицією нашого народу Га є ім’я планети, де відбувається Оця форма життя, і ототожнювати її з поняттям Мати є відомий по нині прояв цієї ж традиції, то сучасний вислів „Мати-Земля” на рівні застосування первісних слів-Імен звучить як: Ма-Га.

Водночас можна нагадати з Влесової книги також відомий варіант Магура.²² На свідчення того, яким чином наша сучасна свідомість була пороблена нам „косою”, схибленою, є відомий нам образ з народних казок: Баба Я – Га. Такий порівняльний аналіз дозволяє говорити про фактичну тотожність варіанту Ор-Ма-зда і Ор-Га-зда (доцільно порівняти і слово „гаразд” як ГаРа-зде) . Хоча в порівнянні з наведеним раніше варіантом вислову Сва-Ор-Га, можна говорити, що вислів Ор-Ма-зда вже не утримує в собі пам’яті про ім’я Власне Матері.

Зауважимо, що з цього виникають свої питання, наскільки Правомітно трактування варіанту Мати-Сва в автентичному тексті, як “Мати-Слава” у перекладах Влесової Книги. По-друге. Отриманий в такий метод результат-аргументація не просто ідейної однаковості понять Сва-Ор-Га та Ор-Ма-зда, знаходить відповідність із висновком В. Шаяна, якого він дійшов в силу своєї логіки: “Очевидно, поза цією концепцією многих Богів Народів і Одного Найбільшого, лежить струнка теологічна концепція, яку стрічаємо в... Авесті. Саме там зустрінемо назву АГУРА-МАЗДИ, себто Аура-Мазди в дещо молодшій персидській вимові. А це слово "АГУРА-МАЗДА" означає -... Найвищого Бога - Єдиного Бога, - Джерело-Праджерело Світла і Світу як Ласкавости (себто простіше) Любови, як Щастя-Добра. Одним словом, це те саме поняття, що ми його знайшли у нашому рідному слові-праслові, яке звучало СВАРОГ”(там же).

Тобто в давньоперській міфології існує своє відображення про ім’я Ора, як Головуючого Вишньої Сили. В той же час це дозволяє відчутти і побачити, що в традиції

¹⁷ Словник іншомовних слів. —Київ: Вища школа. —1977— 775 С.

¹⁸ С.Наливайко «Хто вони, Дажбог і його внуки». — Індоевропа—Київ, 1991,стор.50

¹⁹ там же, стор.54

²⁰ В. Шаян “Віра Предків наших. розд. Великий Бог” <http://pravo.iatp.org.ua/lev/booksh1.htm>

²¹ Велесова Книга: Легенди.Міти.Думи. — Київ: Індоевропа,7502(1995)—317 С. Приклад з д.1 понятійного розкриття застосованого сучасного поняття „думати” (стор.13) завдяки варіанту „доуміти” (стор.137) в автентичному тексті.

²² Велесова Книга: Легенди.Міти.Думи. — Київ: Індоевропа,7502(1995)— стор.147.

східних народів присутнє знання про Ім`я Вишнього Бігу, яке відповідає традиції первісних слів нашого народу.

Інший ряд прикладів, які мають відношення до культурної традиції західних народів: слово-поняття оргія (грец. *ὄργια*). В словнику дається тлумачення, що цим словом означався „таємний обряд в Древній Греції”²³. В чому ця таємничість? Якщо відновити це слово у вигляді Орґея – в розумінні Імен Власних нашого Роду, смисл цього уявлення не потребує якихось пояснень. Крім хіба що зауваження, що узвичаєне трактування про ім`я древньогрецької богині Землі Гея, вказує на інше. Наші праотці знали ці Імена ще задовго до того, як взагалі виникла Древня Греція. І саме схибленість розуміння тих греків виродилось в сучасній мовній практиці застосування цього поняття в його спотвореному, дикунському розумінні. З подібного витікає взагалі поляризована тенденційність „західної наукової думки”, яка шукає і не може знайти серед сучасності ні того „легендарного народу”, ні тої „священної мови”. Щодо питання як Правильно “Орії” чи “арії”, цікаво також порівняти грецькі слова *ὄργια* (оргія) та *ἀργία* (аргія, що означає – бездіяльність; напр. в слові летаргія: від грец. *λήθη* – забуття і *ἀργία* – бездіяльність).

Аналогічно до цього є Ім`я найближчої до нас зірки, яку ми призвичаїлись називати Сонцем, і в той же час справжнє наше родове Ім`я цього світила стало прихованим для нас. При тому навчені і привчені з дитинства до думки, що „як відомо, Ра це древньоєгипетський бог Сонця”, ми й самі не усвідомлюємо в якому нас Правді сні живемо. Разом з тим саме завдяки нашій рідній мовній традиції настільки близько знаходиться розуміння, що це далеко не древньоєгипетське слово, а визнавали вони Ім`я Ра, оскільки взяли ці знання від інших. І одне це є достовірна вказівка від кого вони перейняли й інші свої знання. Але ця вказівка, осмислюючи самі себе сьгоднішніх, не може не здивувати в першу чергу нас самих. Від тої здичавілості, в яке перетворились ми самі і перетворилась земля кРаю Роду нашого. Адже звичні нам слова, при погляді на них під кутом зору вищенаведеного методу розкриття слів, дозволяють вочевидь зрозуміти, що Ра, як Ім`я Власне Світла Життя не тільки жило, але і невід`ємно продовжує жити в нашій мові. А отже, так і залишається бути невід`ємне для нашої свідомості і національного духу. Причому жити в тому прямому понятійному значенні, яке відповідає самому первісному значенні. Чого, в такому очевидному варіанті, не знайти в жодній іншій мові. Говорячи слова Ра-є (рай) або Ра-є-дуга (райдуга), Ра-діє, Ра-дість, - ми викликаємо в собі саме це Ім`я в Його первісному значенні. Варіант Ра-є-дуга дає повністю точне визначення відомому природному явищу відповідно до наукових знань з астрономії, оптики. Яке було відомо ще за часів, коли в Єгипті не було ні пірамід, ні суспільної Орґанізації життя.

Щодо проявності Ім`я Ора в мовах народів західної культури, наведемо ряд слів, понятійне значення яких вказує на прямий зв`язок із тим, Кого саме як Отця-Бігу, як всьому головуєчє поняття було взято в основу традиції їх вживання. *Orator* (лат.) – говОрити, тому Оратор; *ὄργανος* (грец.) – ритОр, учитель Ораторства; Орхестра - центральна, округлої форми частина театру в Стародавній Греції, на якій виступав хор і артисти. *Orbis* (лат.) коло, *Orbita* – Орбіта; *ab Origine* (лат.) – ”від початку”, звідки абориген; *ὄρθος* (грец.) – Орто, прямий, вірний, правильний; звідки *Ὀρθογραφία* – Ортографія (Орфографія) – правопис; *Ordo* (лат.) – ряд, порядок., *Ordal* (англосаксонс.) – суд, вирок, Ордалія – „суд божий” водою, вогнем, розпеченим залізом, Ордунок (зах.) – лад, порядок, Ордонанс (франц. *Ordonnance*, від *Ordo*) - у деяких державах – правові акти вищих органів держави; у ряді країн Західної Європи в 12–19 ст. – королівські укази, Ордонансгауз - споруда для комендантського управління, Ордовик (Ордовицький період палеозойської ери: початок 500 млн. років тому, тривав 60млн. років; від назви стародавнього племені ордовиків, що населяло Уельс (Великобританія)²⁴. Так зване, тюрське слово „Орд” (орда) [монг.], що для цих народів мало значення „стоянка Хана”, пізніше: „палатка Хана”, палацовий комплекс у

²³ Словник іншомовних слів. —Київ: Вища школа. —1977— 775 С.

²⁴ Словник іншомовних слів. —Київ: Вища школа. —1977— 775 С.

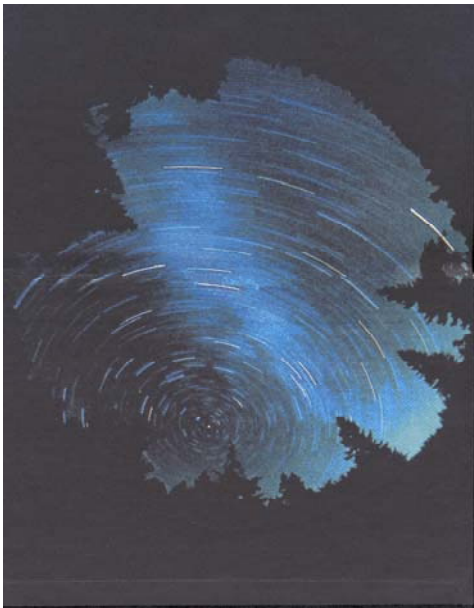

народів Центральної Азії, пізніше - назва столичного міста монгольської держави. ГеОргий, Georgos- „земледелец”.

Цікаво (враховуючи українське слово *мушля* — захисний скелетний утвір): Ормушь (ормушель) [нім. - вушна раковина] - форма хрящового орнаменту у вигляді S-подібного завитка, сполучення гротеску, картуша і стрічкового переплетення (порівн. кнорпель, орнамент <вушна черепашка>).

Цитата з тієї ж теми: „... по Борисфену жили скіфи-георгої, яких ольвіополіти називали борисфенітами”(Геродот IV,52). Тільки люди дикунського рівня усвідомлення про космічний характер яВища життя на цій планеті здатні були засвоїти вислів Га-Ор-гої на рівні „земледелец”. І, відповідно, пояснення Б`Ора-стан (Бога-Ора-стан) сприйняли як Бористен, що згодом ще й „науково” уточнилось у вигляді Борисфен (на зразок, як і Орфографія, а не Ортографія та подібне).

в-Ір-ити

Ідейна необхідність відновлення в нашій національній пам`яті Ім`я Отця нашого, Отця Вірію пов`язана із відновленням здатності до того Способу Життя, про який ВозВестив л`юдам ЄгоШуя. Саме в Батьківських родових іменах ми бачимо Орієнтири Духу. Тільки через ці Імена є можливість розкриття на новому рівні свідомості понять Вірій, Ра-є. Розуміння, де ми живемо і який спосіб життя є відповідний Орійському Способу Буття-Життя. Коли наші понятійні основи будуть обумовлювати і забезпечувати таку логіку розуміння, яка просто виключає можливість навіть появи варіанту фрази, яка вже приводилась: „ Вірій це слов`янський рай, місце перебування душ предків”.²⁵ Відійти в Ірій то є Один шлях, а потрапити де Ра-є – то інший стан... Сучасні технічні можливості, як це видно на спеціально зробленому знімку нічного неба, дозволяють зрозуміти понятійне усвідомлення

наших предків, які відали де є Вірій, а де слов`анський Ра-є. Сучасне спрощене трактування світоглядних уЯвлень наших праотців, які не випадково саме словом в-Ірійти означували певне розуміння, є свідчення втрати нами свідомості на рівні понять, якими ми оперуємо. Хоча в самому слові „віра” (вірити в Бога) це уЯвлення живе. І це ще один із прикладів проЯву національної духовної традиції. Живе використання понять, що не є деякими абстракціями, як і поняття Рай, а мають цілком конкретні космогонічні уЯвлення. Вони потребують відновленого розуміння у свідомості людей, в поєднанні з набутими за останні сторіччя науковими знаннями. Аби промовляючи: “хочу вірити...”- було ясне усвідомлення, що це означає хочу в-Ір-ити. А всі варіанти: Вірити – втрата розУміння

Ще один із прикладів такого проЯву розглянемо більше ретельно на підставі існуючих знань про сузір`я Віз. Певні уЯвлення про нього вже наводились вище. Сузір`я Вова — це знакове поняття. Поняття-Знак, що несе в собі пам`ять людська, як власну духовну сутність. Втрата цього уЯвлення - як спроба людей організувати життя без ВозДуха. Це все одно, що мати думку про можливість зберегти люДське життя на Землі, але знищити Вісь-Кий.

Збережене в нашій національній культурі слово-поняття Віз має зв`язок із поняттям Святий Дух. Під цим кутом зору ми наведемо деякі дані, які приРодно відомі і зрозумілі в духовних традиціях нашого народу та зберігаються в його сучасній самосвідомості. І в той же час вони існують в національних культурних традиціях інших наРодів, що вказує на їх загальнолюдський, історично глибинний характер. Образ семи

²⁵ Велесова Книга: Легенди.Міти.Думи. — Київ: Індоевропа,7502(1995)—317 С—стор. 311

зірок є ключовим, знаковим поняттям, яке за традицію сучасних світових релігій є ознакою проявлення Біга. В буддизмі це пов'язане з уявленнями про Майтрею, який є новим проявленням Бігу. Для прикладу наведемо з «Пророцтва про Шамбалу і Майтрею»²⁶ такі слова:

«Скарб із Заходу повертається. На горах запалюються вогні радощів. Погляньте на дорогу — ідуть ті, хто носить Камінь. На Ковчезу знаки Майтреї. Із Священного Царства строк визначений, коли розгорнути килим очікування. Знаками Семи Зір відчиниться Брама».

Проявом цієї ж загальнолюдської пам'яті у християнській традиції маємо в тексті «Об'явлення Святого Івана Богослова» такі рядки:

«І сім зір Він держав у правиці своїй, а з уст Його меч обосічний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй» (1.16).

«Таємниця семи зір, що бачив ти їх на правиці Моїй, і семи свічників золотих: сім зір — то Анголи семи Церков, а сім свічників, що ти бачив, — то сім Церков» (1.20).

«Оце каже Той, Хто тримає сім зір у правиці Своїй, Хто ходить серед семи свічників золотих...»(2.1).

«Оце каже Той, Хто має сім Божих духів і сім зір...» (3.1).

Ці приклади уявлень про сім зірок, як ознаку Біга, мають свій зв'язок із поняттям Святий Дух. Кажучи про Дух як явище, ми звертаємо увагу на те, що образ семи зірок у нашому народі з давнини визначається словом-поняттям Віз. Це — сузір'я із семи зірок, яке також звичайно називають Ковшем або Ковчезом. Назва цього сузір'я за останній час стала трактуватись як Велика Ведмедиця. Це є перекладом з латинської «Ursa Major» — Урса Мажор (або Майор). До Ursa Major входять понад ста двадцяти зірок, зокрема і ті сім, які ми традиційно називаємо Возом або Ковшем. Зауважимо, що варіантом перекладу цієї прийнятої в астрономії назви сузір'я може бути не тільки Велика Ведмедиця, але і Весела Ведмедиця.

І за арабськими джерелами, і за ведійською традицією кожна зірка Ковша має свою назву. В буддизмі ці назви семи зірок також пов'язуються з іменами семи духовних вождів Сходу, тобто подібне «семи Божих духів».

З огляду на це зрозуміло, сутність якого явища відбиває слово-поняття «воздух», яке в такій формі відсутнє у нашій мовній традиції. Виходячи з нашої національної свідомості, за духовною традицією нашого народу, цілком природно усвідомлюється, що уявлення наших праотців насправді тримали поняття Воза Дух. Ці уявлення на побутовому рівні залишилися і для сучасних людей, — у розумінні того, що будь-яке життя принципово неможливе за відсутності Воза-Духа. Тобто те, що пов'язане з поняттям Дух Воза, є невід'ємним від поняття життя взагалі.

Хоча це питання і потребує свого окремого дослідження, але, навіть за відомої історії народів та їх культурного розвитку, постає таке. Уявлення про сутність Воза-Духа, — про Дух, який знаменується сімома зірками, - стосується часів набагато давніших за виникнення і буддизму, і християнства. Застосування у мові Російської традиції слова «воздух» певним чином вказує на час втрати усвідомлення цього поняття у зв'язку з явищем Вишньої Сили, з Бігом.

Відновлюючи у своїй пам'яті уявлення про Воза-Дух, переконаємось, що відповідні знання про зміст явища життя на Землі у такому вигляді усвідомлювалися значно раніше, ніж прийнятої в християнстві форми «Святий Дух». Знання про сім зірок у розумінні Воза і

²⁶ Ж.Сент-Илер. Криптограммы Востока. - Москва: Международный центр Рерихов, 1992г. - 80 с.

Духа, єдність цих понять свідчать, що слово Віз, як поняття, пов'язане з найдавнішим усвідомленням суті першопричин виникнення та існування життя не тільки в духовній культурі нашого народу. В цьому плані слушно пригадати деякі уявлення у Давніх Греції та Римі. Поняття Біг в Давньому Римі Deus (Theus- в грецькій) в архаїчній латині було Diovīs (тобто Діє-Віз; звідки в подальшому “франц. Devise: девіз”). Свого часу ще Григорій Сковорода звертав увагу на один із термінів давньогрецької філософії, який застосовувався для визначення особливого стану людини — наповнення радістю свого буття. Для цього вживалося слово σίλανος (силавоз). Мабуть, не треба особливих пояснень, щоб зрозуміти спільність понять Вишня Сила та «свята людина» у розумінні їхнього відповідного радісного, святкового стану душі і того, що визначалося для давньогрецьких філософів словом силавоз.

Подібно як і у випадку зі словом «воздух», нам здається незаперечною правомірністю відновлення цього поняття у вигляді як Дія Возу, так і Сила Возу. Як певна конкретизація уявлень щодо того, про що ми кажемо словами Вишня Сила або “сила духу”. Тобто в понятійному значенні Сила Возу може розумітися нами як своєрідна складова Вишньої Сили.

В античній філософії відбиті уявлення про існування особливої, надзвичайної сили, лише завдяки якій можливе саме життя. Тобто людина живе, поки в її тілі є така надзвичайна сила. Для визначення цієї сили у давньогрецькій мові уживалося слово enteleseia (ентелехія), а в латинській — vis viva (віз віва). Віз віва означає сила жива. Для додаткового роз'яснення наведемо ще один вислів: vis major (віз майор/мажор), що означає «необорна сила». Тобто у традиції латинської мови слово Віз мало значення не просто сили, а сили надзвичайної, нездоланної, як ми кажемо — Сили Вишньої. Застосування сучасного юридичного терміну “форс-мажор” також можна розглядати, як певний приклад втрати знань основ, але і збереження традиції.

Отже, слово Віз і в грецькій, і в латинській мовах існувало вже в силу певної мовної традиції. Для античних філософів, і грецьких, і римських, поняття Віз та Сила Возу мали вже абстрактне значення. Вони вже не усвідомлювали зв'язку цього слова із реальними, справжніми сімома зірками, що їх майже всі люди північної півкулі легко пізнають на небі. Що, до речі, теж є свідченням не тільки своєрідної культурної традиції, знань людства, але й усвідомлення змісту певних явищ природи на рівні, як то кажуть, підсвідомості.

Усвідомлюючи взаємозв'язок поняття Віз для означення семи зірок з іншими словами-поняттями з різних мов та з певними уявленнями щодо ознак проявлення Бігу, цілком Правомірно — як відповідне прояснення богословсько-абстрактного терміну — під узвичаєним нині поняттям-висловом Святий Дух розуміти відновлення прадавнього і втаємниченого знання про Світ-лле Воза-Духа, про Свято Воза-Духа. При цьому надзвичайно важливим — у розумінні сучасного духовного розвитку людей — є те, що все зазначене вказує напрямок, де головною силою є радісна, весела сила Духу. Сила Воза — Божа Сила свідчить нам пам'яттю наших прадідів про передумовлену дійсність такого розвитку духовності для нашого народу. Народна традиція святкового стану душі розкривається в такий спосіб у тому, що до останнього часу видається як найбільш втаємничене, загадкове явище за християнською традицією. В силу мовної традиції нашої національній психології притаманне чуття Свята Духа як іншого стану буття-життя, відмінного від нині звичного. Якщо поєднати наведені уявлення, то в цьому розумінні прийнята донині церковна форма “Святага Духу” має сенс: Свята Га Духу.

Подібне стає зрозумілим саме в такий спосіб: через поновлення знань відповідних ключових слів, відновлення їх істинної сутності для головуючих у свідомості людей понять. Одним із таких ключових для Брама ВсеСвіту є слово-поняття Віз. І, як уже згадувалося: знаками Семи Зір відчиниться Брама... Диво-коло вірю, про який не дає забути совість, прагнення до якого збуджує Віз своїм обертанням навколо Кий-Вісі. Ковшем зачерпується Сила Вишня і Світ ллється Воза Духом на Га-Матір нашу... Ма-тера наша хіба стала для нас terra incognita, бо незворотна вже засліпленість навіяна нам на

духовний наш зір? Хіба не маємо пам'яттю крові своєї знання про те, як в Ірії свідомо ринули Оріями, коли покидали кРай і спрямовувалися до Ора – Отця Ірію?

Чи остаточно нам витравили з народної пам'яті та самосвідомості це Ім'я? Наскільки ми самі розуміємо, чому ми себе зараз називаємо українці, а свою країну – Україною або Вкраїною? Яка наша справжня самоназва? Чому, даючи пояснення-розшифровку про це слово, один дослідник приходять до висновку, що це є поняття “Країна Тура-Бика”? При цьому зазначаючи таке: “Ім'я Ахурамазда (пехлев. Ормазд, монгол. Хормузд, памир. Ремузд, грец. Оромаздес, у “Влес-книзі” – Ор), отже, означає Ахура Мудрий, Бог Мудрий”.²⁷

Інший дослідник вважає, що самоназва нашої країни і самих нас пов'язана із поняттям “вепр”, а тому: “Вишня Борія: Земля Вепра”.²⁸ При цьому кожний з них використовує поняття Бористен, але не вбачають в цій формі вислів Б`Ори-стан. Ім'я Отця Бігу, яке, хай в прихованому, через чужинські перекрути Слова, варіанти, не сприймається ними як основа для самоназви. Не говорячи вже про велику кількість знавців щодо варіанту «окраины», та різних дотепників стосовно “Країна У”.

НаЯвна в нашій мовній традиції подвійність слововживання: Вкраїна або Україна – свідчення, що за цим приховується наслідок певної своєрідної традиції самоназви, яка продовжує жити в нашій мові наче у непомітному вигляді. І якщо для когось є цілком можливим, що основою для такої самоназви є поняття “бик” або “вепр”, то надані нами аргументи вказують, що основою нашої самоназви є Ім'я Отця Вишнього – Ор-Отця.

В силу цих міркувань, в першому наближенні формування відповідного усвідомлення можна зазначити наступне.

Головне. Ключовими національними основами духовного значення вважаємо можливим визначати такі слова-поняття: Ор, Га, Ра, Правђ, Явђ, Нов (Навђ), Віз, Ір, Кий. Звідси Правило Ор-то-графії для справжньої Орійської мови: Імена Власні Вишнього духовного значення завжди і скрізь пишуться з великої літери, як і основні духовні слова-поняття.

Не вдаючись до розлогих пояснень, наГадаємо в першому наближенні деякі приклади понятійного відновлення смислів за Методом ЗРОС:

- гумор ≡ гУмОр ≡ Га-Ум-Ор, УмОр-ити (Умерти),
- орачі ≡ Ора-че (де розуміння че із: че-лядь та ба-лядь; Лядські ворота в Києві тощо) з цього варіант: Ора-очі, як “сакрального” смислу діяльності та відповідної традиції щодо священної праці серед інших занять, тобто далеко не тільки “хто обробляє землю; хлібороб”),
- Орґанізація, Орґанізм,
- Правильно ≡ Праве льне, уПравління, сПравжне,
- проЯв, виЯвлено, наЯвність,
- Наврочено, осНова, Навіть, Рід-Нов-Ір,
- проВозвісник, Возз'єднання,
- задовільно ≡ з-аду-вільний,
- Га-небний (Ганьба), на-Га-дати, на-Га-льне,
- думати ≡ до Ума йти (Велесова Книга),
- глум ≡ голий ум,
- глузд ≡ голу зад(тому - глуздувати, а не “глузувати”),
- тлум ≡ тіла ум (тлумач).

В розумінні обопільного змісту (знак такого обертання: ↔ або ☉):

²⁷ Наливайко С.І. «Індоарійські таємниці України- Київ, «Просвіта», 2004- 448С. (стор.433)

²⁸ Каганець І. Земля Вепра. —Журнал “Перехід-IV”, №11 — спецвипуск “Вишня Борія: Земля Вепра”

ОР↔РО - варіанти: ОРудар, ОРударя - верховода, керівник, ОРудок - засіб(для порівняння наГадаємо наведене вище: ОРдунок (зах.) – лад, порядок, ОРдалія – „суд божий”), ОРУжина - рушниця, ОРУжитися - озброюватися,.. а також ↔ Ро-з-Ум (Ра-з-Ом), РО-т (≡рот), РО-де (≡Род), РО-диво (діал. пологи) РО-жати (діал. 1. на РО-джувати. 2. РО-дити). РО-ждення (діал. 1. на РО-дження. 2. потомство, нащадки), РО-з'єднати, РО-з'їдати, РО-з'яснення, РО-збентежити, РО-збити, РО-жен (палиця, металевий прут з загостреним кінцем)...²⁹

ҐА↔АҐ - варіанти: ҐА-нок, ҐА-тунок, ҐО-тує, ҐО-дує³⁰, ҐА-ньба, Ґ-рун-т, ҐаРазд, Ґа-врати (зах. сильно кричати, волати) та інші слова з т.зв. звуком Ґ, який є своєрідною національною традицією мовлення,.. а також ↔ слова: аг-ел (1.діал. круга загорода для отари, 2. злий дух), аг-нець (ягня), агу.. агов, агі-татор, АГОРА (у Стародавній Греції – народні збори, а також майдан, де вони відбувались), аг-онія, АґНІ (Бог вогню у ведичній релігії), “агро...” (перша частина складних слів, що відповідає слову агрономічний, напр.: агробаза, агропропаганда, агротехнікум...).

РА↔АР – варіанти: Ра-нок, Ра-на, Ра-тай, Ра-да, зРа-да, Ра-з-Ом, Ра-тує (рятує), Ра-мена,.. а також ↔ слова з основою “ар”: ар (міра земельної площі), аркуш, арія (музик.) арії, артефакт, архі...(архієпископ, архісерйозний, архішахрай і т. ін.) ар'єргард , арба (гарба), арідник (діал. злий дух; чорт, дідько). Характерним проявом для слів - практично всіх-, які починаються на “АР”, є те, що вони не відносяться до прямої мовної української традиції.

Цікаво зважити з традиції західного мовлення на існування варіанту РЕ: ре-форма, ре-конструкція, ре-вокація, ре-трансляція. Саме за таким розумінням правильна словоформа: ре-еволюція, як РозВиток еволюції через стан ге- переключення, уточнення через певне повернення/зміну. Гадається, що зміст нашого “пере” має відповідність із вживання “ge” в західній традиції. З цього треба розуміти і поняття “релігія”. Трактуювання цього поняття за варіантом: “від лат. religio - набожність - святиня, предмет культу” або religate (зв'язувати) - потребує свого ідейно-понятійного уточнення в силу того, що насПравді лат. ligo – зв'язую (сучасне італ. liga, букв. – зв'язок та інш.).

ВОЗ↔ЗОВ: звати ≡ зова-йти. При цьому характерна особливість, що в традиції української мовної культури поняття Віз або Воз майже не використовується на рівні загальних, побутових слів: Возвіз (діал. узвіз), Возлісся (діал. узлісся), Воз-лоб'я (діал., рідко. волосся над лобом), Воздух (покривало для церковного посуду з причастям)... В той же час, головним чином для мови розсіяння, можна говорити про потребу зміни “правил орфографії” щодо застосування, так званих, “приставок: воз,- вос,- вз,- вс,-“: Вознести, Возлечь, Возродить, Возобновить, Возгордиться, Вознаградить, Возход, Возпитать, Возкурить, Возпрепятствовать, Возпарить, Возсоздать, Возпротивиться, Взкормить, Взпылить, Взкисел, Взметнуть, Взлететь, Взбунтоваться...

Деякі приклади втрати Розуміння, який відбувся через механізм заперечення (паплюження) в традиції розсіянської мови вОр, воровать, орать(рос. Ор - крик; громкий, с криком, разговор”).³¹ Для української традиції: зло-дій, орати землю. ОРава, - розм. великий гурт людей; юрба, натовп. // велика, багатодітна родина”³². При цьому ворог ≡ в-Оро-Ґа, також: вОрожба, вОрожити.

Для подальших розвідок цікаві порівняння:

- Прави-льно, на-Ґа-льно, на-Яв-не (Яв-лене), рільна, ві-льно (льно ≡ лине ?);

- ҐО-тує, Ра-тує (рятує); ҐА –тунок, Ра-тунок та інше.

- Ра-діє та “радіо” (від лат. Radius: палиця, радіус, промінь). При цьому порівняння двох варіантів в латині: dius та Deus (від арх. латині Diovis).

²⁹ Великий тлумачний словник сучасної української мови СЛОВНИК.НЕТ <http://slovyk.net/>

³⁰ За С.Наливайко (Тасмниці розкриває санскрит. – Київ: Просвіта. - 2001- 273С): “го (гу)” на санскриті має значення “бик/корова/худоба”. Отже наше гов'ядина ≡ го-в-яденіє, тобто “санскритське” слово продовжує життя в нашій мові в явному вигляді та прямому зв'язку із первинним змістом. Також, колядка: "Бог ся раждає, хто ж Го **може** знати"

³¹ Словарь Ожегова, Lib.Deport.ru <http://lib.deport.ru/slovar/ojegov/o/351192.html>

³² Великий тлумачний словник сучасної української мови СЛОВНИК.НЕТ <http://slovyk.net/>

- Ір, в-Ір-ити та Ір-радіація (лат. irradio: осяюю, випромінюю), Ір-раціоналізм (irrationalis – неРозумний, позасвідомий), Ір-реальний (irrealis – неречовинний), Іріада (грец. Ἰρις або Ἴριος – уособлення веселки, Ра-й-дуги)³³;

- УмОра та studiorum (лат. вчення, наука), іст-Орія та історіа (грец. оповідь про події, знання, дослідження) або історіхός (іст-Орі-каз; грец. науковий, дослідницький).

Наголосимо, що дані приклади треба РозУміти лише як перше наближення до Розкриття смислів сучасних слів. В той же час ці приклади вказують на причину, чому в суспільстві головуючим виступає не свідомість. Якщо ми використовуємо певні слова для визначення чогось, але не усвідомлюємо зміст цих слів, то що ми говоримо. Чи може це відповідати істинному значенню? Тоді мірило суспільного мислення може бути тільки глузд. В сПравжньому розумінні слова глузд. Зміна або втрата понять в давні часи та відсутність понині сПравжнього розУміння Слова призводить до схиблення, як мислення, так і сприйняття суті приРоди в усіх її проЯвах. А за таких умов, про який світогляд, про яку ідеологію має Право вести Розмову хоча б один із сучасних наРодів? Крім ідеї тваринного (сліпого) споживання. На яке Правознавство (закони) або Правосуддя здатні в такому стані всі ці люди на цій планеті, за якою “правничою наукою” ? Для певного роз’яснення такого твердження звернемо увагу на певні приклади вже логіки мислення.

Багато разів повторені та трактовані слова: „Язик мій меч обопільно гострий”, - дозволяють вказати на ще один з прикладів хибності мислення, яка побутує в силу неПравильного розуміння і, відповідно, перекладу на протязі не одного століття. „І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосічний виходив...” (Об.Св.Ів,1.16). Однозначно зрозуміло, що мовлено було: Слово моє меч обопільно гострий. Не „язик”, а саме Слово. Той, хто це сказав, знав в чому смисл цієї обопільної гостроти Слова. А тому і не менш відомий вислів: „Прийшов вам дати не мир, а меч”, - дозволяє зрозуміти, що саме під „мечем” треба зрозуміти Слово.

По-друге. Маємо надію, з цих уявлень зрозуміло, чому побутуючий в широкому загалі варіант “арійський”, “арійці” саме для нашої свідомості не може розглядатись як альтернативний чи паралельний. Цей ефект проЯву Сили Слова можна розглядати, як один з прикладів проЯвлення мовних похибок у знакових словах для історичних подій. До чого призводить неточне знання і вживання Слова. І відповідальність тих, кого визначено ПравОм наРодження нести в своїй крові Дух Слов’АнсьКий. Можна передбачати, що усвідомлення значення Слова та зміна логіки мислення поставитиме питання про переосмислення значення імен власних в різних проЯвах, в першу чергу в наукових даних. За варіантом, припустимо, фізичних законів: закон Ома (Ум-Ом-Аум), закон Гука...

Ось чому головуючими, в розумінні духовних Орієнтирів, є саме три поняття Ор, Га, Ра, які мають статус Імен Власних. Не розуміючи їх значення і прояву в словах сучасної мовної традиції, люди ніколи не зможуть Правильно осягнути своє уЯвлення, їх думки будуть завжди заплутані в тенетах Га-небності та животинних інстинктів.

З цього приводу ще раз звернемо увагу, що улюблене при нинішніх багатослівних розмовах слово „організація” (давньолат. варіант organizo – упорядковую, надаю упорядкованого виду) є похідним поняттям з уявлень про Я-Вище того „таємного обряду” єднання, про який вже була мова, – Ор-Га. Не усвідомлення на понятійному рівні даного значення, не налагодження через таке понятійне уточнення своєї логіки мислення, ніколи не дозволить зрозуміти і оволодіти можливостями власного Орґанізму, вирішити питання істинного здорового Способу Буття-Життя, здатності до істинного взаємного щастя (для життєрадісних - поняття „оргазм” те ж походить з цих уявлень). Відповідно до Права творення істОрії в Яві Га.

³³ Словник іншомовних слів. —Київ: Вища школа. —1977— 775 С.

І коли багаторазово повторюють слова: „В Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духу”,- але при цьому не називаються сПравжні Імена, це свідчення чого? Хто ті нащадки, які пам'яттю Роду свого відають Ім'я Отця. Тільки ті в Імені Отця заховані, хто від Імені беруть самоназву свою. Звідси збережене в пам'яті Слов`Анської традиції значення Орії, Орій-ці, як той первинний варіант самоназви, який попри всі перекочення зберігся донині. Ця пам'ять - зв'язок з Отцем Бігу, який не розірвався. Подібне затьмарення нашої самосвідомості стосується й інших питань духовності. Люди, які починають говорити про многобож'є Слов`Анів, які ставлять в один ряд як рівноПраві поняття Сварог, Вишній, ДажьБіг, Перун, Влес..., продовжуючи цей ряд на десятки імен для демонстрації власної обізнаності, мають своє розуміння Вишньої Сили та її Ієрархії. Або вважають все це „поетичними проявами народної фантазії”. (Варіанти “язичество”, “поганство” – це з термінології тих же, хто веде “наукові” розвідки на кшталт “про до кінця не ясну етимологію слова “славяни” і зацікавлені в їх нескінченному продовженні, бо не сприймають очевидного з традиції української мови – слов'яни). Не прояснивши для себе різниці між Іменами Власними і поняттями проЯву ПраваМірності Вишньої Сили ніхто не зможе вийти на Дорогу Кохання - Серцевинну Дорогу.

Стосовно цього наГадаємо ще один із прийнятих варіантів звернення до Вишнього – Господь, Господи. Ще раз із аналізу санскриту наведемо більше розлого цитату: “Одним з епітетів Крішни є Гопа, що розкладається на Го+па, де го(гу) – “бик”, “корова”, “худоба”, а па – “захисник”, “охоронець”. Тобто ім'я Гопа... означає “Захисник биків/корів/худоби”, тобто “Пастух”. А оскільки го ще має значення земля, бо вона, як і корова, теж годувальниця, то термін гопа означає ще “захисник/охоронець землі”, тобто “цар”.³⁴ З уРахуванням попереднього, можна зрозуміти, що від Га, як Ім'я Власного, слово-поняття го похідне, хоча ідейно і близьке. Чию мовну традицію треба вважати точнішою – вже визначались. Про це свідчить наявність в нашій традиції слово-понять із го: го-в`ядина, го-дує, го-дувальниця, го-дівниця (вРаховуючи таке: дійниця=дій-ниця/вниз; приГадаємо слово Дарниця – місце, де складали дари перед в'їздом до Києва). Отже, коли уЯвляють, що звертаються до Отця Вишнього словом го-споді, то насПравді що промовляють? Як Його визначають цим словом, якщо зважити, що значить слово-поняття споді. Із словника архаїзмів до Влес-Книга: “под” – 1) низина; 2) низ живої землі у віруваннях русів.³⁵ Споріднені слова: Поділ, подол (сукні), спідниця, исподнее (рос.), сподіє³⁶. Від цього ж змісту з слово-поняттям го і слова: господар, господиня, господин (рос.), гість (гость). До цього ж варіант з англійської мови Ghost (гоуст), що застосовується для визначення поняття Духу у значенні Святий Дух (the Holi Spirit/ the Holi Ghost). Як і слово guest (гест) - гість. Якщо вдУматись у зміст слів гі-сть, го-сте в розумінні поняття “сть, сте” через таке: єство = є-ство; людство = люд-ство, су-спіль-ство...

З цього погляду по-іншому визначається зміст поняття го-су-дарь (рос.), якщо порівняти, що в цьому вбачають російськомовні люди, з тим, що в ньому змістовно криється. За умови, Навіть, не посилаючись на санскрит, із для нас прямого розуміння: су=ссу, ссеш, ссати.³⁷ Також порівняти смисли сучасних слів, які є висловами певного змісту: го-спо-дар-ство; го-су-дар-ство. До речі, з цього прояснюється точніше розуміння го саме як “корова/ жива земля”, а наведений варіант трактування: “бик”/“корова”/“худоба” – відображення втрати прямого (первісного) розуміння в ведійських текстах або їх трактуванні.

Що ми означаємо насПравді, коли промовляємо те чи інше слово? Те що ми собі уЯвляємо в силу певної звичності (поробленості), чи те, що сховано у смисловій пам'яті самого поняття. До кого звертаємось і про що говоримо, коли мовимо “Господи! Дай

³⁴ С.Наливайко Тасмниці розкриває санскрит. – Київ: Просвіта. - 2001- стор. 48-49.

³⁵ Влес-Книга. Скрижалі буття Оріїв-русів-українців од XX тис. до н.д. до 878 року. —Київ: Бібліотека українця, 2002. — 198 С — С.192.

³⁶ Пав`ментъ, подь. [помость] („Лексис” Лаврентія Зизанія <http://litopys.org.ua/zyzlex/zyz72.htm>)

³⁷ Дивись “сур`я” з С.Наливайко “Тасмниці розкриває санскрит”, стор. 239, або “сура” у “Велесова Книга: Легенди. Міти. Думи” чи «Влес-Книга. Скрижалі буття Оріїв-русів-українців од XX тис. до н.д. до 878 року” ;

нам...”? Як і ті, що мають за “боже мій!” вираз: by George,- якщо порівняти з вище поданим “ГеОр-гоі”? Коли ми промовляємо: голова ≡ ґо+лове; головуєче ≡ ґо+лову+є+че.?

Тільки духовно осліплені люди вважають подібне не суттєвим для напрямку власного мислення, відповідно, логіки мислення при вирішенні будь-яких питань: наукових, соціальних, побутово-сімейних. За принципом: яка різниця, яке ім'я Вишнього... Хоча щодо перекручувань або помилок імені власного або своїх батька-мати - на власному побутовому рівні подібне вже не сприймається з такою поблажливістю “це не важливо”, як кожний може пересвідчитись із свого досвіду. Коли якийсь “розумник” почне називати вашого батька, припустимо, не Петро, а Педре, а вас не Петровичу, а Педрович... Не розуміючи істинне значення слів-понять та придуманих за останні століття наукових термінів, ніколи не вдасться прояснити для себе сутність приРоди в різних її проЯвах. Спроба подібне трактувати як “пусте буквоїдство” по суті Права-Слова є випадання із Умонастрою Бігу. Сучасні люди, які з легкістю кидаються мислями, що “не велика різниця чи так, чи інакше писати та говорити” щодо магістральних слів, особливо, опорних понять (при цьому залюбки здатні смакувати події за варіантом “проффесор” та подібне), мають вкрай легковажне уЯвлення стосовно того часу і всіх тих подій, переживань, які втіленні у тому, що в одних сучасних словах ми маємо Га, а в інших Ґо. То не просто роки стоять між поняттями Га та Ґо; Ґу; Ґе, або: Ра; Ро; Ру; Рі... За цим свої покоління спалахуючих життів, страждань, осяянь, які дерез досвід розвивали значення Га в розумінні і Ґо, і Ґі.. То не просто літери-буквиця, то з Праві здобує Слово у Яв лине. Таке Розуміння є шана перед тими, кого визнаємо як Орачі, ґоловуючі, ґотамани, ґосподарі, працарі. Які зродили в собі ці поняття, що повставали в їх свідомості через століття, а то й тисячоліття між Ор та Га, а потім Ґо...

Повертаючись до розуміння важливості визначення духовних Орієнтирів, наґадаємо ще, для порівняння, два варіанти сучасного осмислення одного і того ж автентичного тексту

з Влес-Книга. Руна 111:

“Немає Бога, крім Вишнього!

І Сварог, і інші – суть множества яко:

Бог є єдин і множественен!

Се нехай не розділить ніхто Того множества,

І не мовить, що маєм Богів многих!”³⁸

з Велес Книги:

“Якщо ж трапиться якийсь блудень, що хотів би порахувати богів, поділити в небі, то вигнаний буде з Роду, бо не мали богів, лише Вишень і Сварог і іні суть множеством, бо бог є єдин і множествен. І хай не розділяє ніхто того множества і не говорить, що мали богів многих.

Се бо світло Іру йде до нас, і будьмо гідні того”.³⁹

В силу викладеного, маємо Право проВозголосити наступне:

Ор - Слово-Ім'я Отця Бігу, яке відноситься до першослів. В традиції народної пам'яті Ор утримується як Ім'я Чоло Бігу багато десятків тисяч років. Утаємниченість цього Ім'я Отця в мовах інших народів, відсутність чи наЯвність в їх мові магістральних понять, основою яким є Імена Ор, Га, Ра є свідчення про їх віддаленість чи пряму кривність до Орійського Роду.

³⁸ Влес-Книга. Скрижалі буття Оріїв-русів-українців од XX тис. до н.д. до 878 року. —Київ: Бібліотека українця, 2002. — 189 С — стор.25.

³⁹ Велесова Книга: Легенди. Міти. Думи. — Київ. 7502. — стор. 111 (дош. 30)

Духовна сила української мови в тому, що вона зберегла в собі найточнішу понятійну сутність слів Орійського коріння, вживу утримує їх пам'ять. Звідси Право твердження нашого національного духу: традиція Слова в сучасній українській мові має виняткове значення (в розумінні інтелектуальної глибинності) для розкриття істинного змісту понять. Визначати такий спосіб дУмання термінами “язичество”, “поганство” є ідейне ошуканство, зло-дія. Духовна сутність з прадавніх часів української традиції є ПравоСловіє – це істине значення. І маємо Право стверджувати себе ПравоСловним народом. ПравоСловне вчення ЄгоШуї є свідчення тому. ПравоСловні Орійці наша істина сутність, а не “арійці” чи “православні”.

Оновлення свідомості може відбутись тільки через переосмислення понять, якими ми користуємось. Зміна власного світогляду є умова відкриття бачення Нових перспектив розвитку. Саме засліплення на понятійному рівні породжує дії, які призвели людство до сучасного стану життя на рівні існування за інстинктом шлунку.

Питання духовного РозВитку зв'язано з оволодінням серцевинного знання Слова Бігу. Іншими словами, будь-чий інтелектуальні зусилля в напрямку власного духовного РозВитку не знайдуть з-аду-вільного виходу, якщо особистість в своїх словах-поняттях не знайде понятійну направленість „стріли часу”, тобто відповідність первісним поняттям перших слів. Звідси передбачення духовного попиту сучасної епохи: володіння ОрУкраїнською мовою стане одною з необхідних умов переходу у Рух Слова (Русло) сПравжнього Бігу для представників різних народів. Тобто оволодіння Орудкою мислення Орійського слововживання для зміни свідомості.

Відповідно до національної духовної традиції Слова-вживання щодо наявності у сучасній мові двох варіантів: “український” та “вкраїнський” можна зазначити. Це є свідчення, у вигляді мовного чуття - у прихованому виді, - збереження пам'яті про Ім'я власного Роду. Як у формі самоназви Країни, так і наРоду. В той же самий час, наявність такої подвійності є свідченням Правомірності питання про відкриття, тобто застосування вже у відкритому вигляді цього власного Імені наРоду і Країни. Через відновлення знання про істинні значення понять. Тому, ставлячи наголос про необхідність відновлення для нашого народу Батьківського Божого Імені Ор, вважаємо Право-мірним говорити, що істОричною формою нової самоназви Країни Нашого Роду може бути ОрКраїна.

2 Історично-еволюційні та національні Орукраїнські причини.

14.03 Современные государства обречены. Уже никакие меры обычности неприменимы для предотвращения трагического положения планеты.

Уже приблизило явь свою НЕЧТО поверх всех соображений Земли. Это нечто настолько же грозно для настоящего, насколько огненно-прекрасно для будущего...

20.03 Явление духа должно соделаться насущным явлением жизни. Иначе не может утвердиться новая раса.

О.Бердник, Песнь Надземная.

Для розуміння того, чому в подальшому саме в такому вигляді будемо вести розмову про необхідність впровадження національно виправданого та історично відповідного державного устрою, є потреба розглянути, що відбувається нині, як природне Явище, і що зумовлює достатньо інше, ніж призвичаєне, розуміння щодо відомої тези про “проблему росту духовності людей”, „появи нової раси”.

Питання вдосконалення людства через особисте самовдосконалення на даному етапі розВитку набули інших чинників. Свого часу для всіх були надані основи вчення і було надано час оволодіти вмінням “плавати” рікою Життя і Ра-реченням. Настав ЧАС,

набуває сили обіцяна Огненна ПраВеда, коли питання вміє чи не навчився хтось "плавати" – вирішується силою переБігу подій. Той, до Кого закликали як до Спаси-тіла, вказав Дорогу Духовного перетворення та перевтілення. Як і Той, що казав про Серцевинну Дорогу. І як би хто розуміє чи не розуміє осНови та проЯви такого перевтілення, Дух здійснює вдосконалення наЯвної форми розумного життя для надання більших можливостей розвитку змісту. Стара форма вичерпала свої можливості. Новий зміст потребує нової форми, усвідомлення промислу Бігу в цьому процесі вдосконалення людства.

В даному викладі подається скорочений варіант гіпотези про еволюційну зміну виду *Homo sapiens*, тобто психофізіологічної зміни людства в цілому на основі певних біологічних механізмів.⁴⁰ Певною мірою це можна уявляти як процес видозміни людства, розмежування якого за внутривидовими ознаками потребує ще свого визначення.

В загальному вигляді надамо сучасний варіант наукової гіпотези, що описує біологічний аспект механізму другої якісної зміни в історії Землі – виникнення людини як виду приматів *Homo Sapiens*. Оскільки деякі моменти, що мають принципове значення для подальшого, не є загально прийнятими, ми зупинимось на них детальніше.

Судячи з усього, опинившись на достатньо довгий період у катастрофічних умовах існування, людиноподібні мавпи знаходились практично безперервно у стані надзвичайного збудження через зовнішню дію (Радіація, збільшення хімічних елементів в атмосфері та їжі, кліматичні умови) та психічну (постійний жах). Це і стало умовою породження біфуркацій в еволюційному процесі. Поняття ре-еволюція утримує в собі уЯвлення про точки біфуркації (від лат. *bifurcus*: двозубий, роздвоєний,- на знак того, що ця точка дає альтернативне продовження лінії РозВитку певного процесу). Внаслідок цього значно зросла кількість випадків народження дитинчат з різними паталогічними відхиленнями, в розумінні "нормальної здорової" особи для певного виду мавп. За нашими уЯвленнями, визначальною "патологією" в плані біологічного механізму виявився процес передчасного народження дитинчат, або, як кажуть, "недоношених". Це був той біологічний фактор, що собою усереднював і забезпечував проЯв певних генетичних змін серед досить широкого спектру взагалі мутаційних змін. Зрозуміло, що такі мутаційні зміни відбувались серед особин даного виду мавп, що народжувались як передчасно, так і "нормально", хоча і з іншими вадами (патологіями). При всьому недорозвитку, з точки зору "нормальності" мавп, кількість "недоношених" виявилась такою, що певна сукупність таких особин – еволюційно достатня кількість – змогла досягти віку статевої зрілості. Такі особи почали, відокремлюючись в силу своєї "ненормальності" від мавп, відтворювати собі подібних нащадків. Процес збільшення кількості "недоношених" дитинчат з різноманітними іншими відхиленнями, їхнє виживання і досягнення статевої зрілості з подальшим відтворенням уже собі подібних особин – все це відбувалось протягом зміни певної кількості поколінь. Хоча з точки зору сучасних уявлень еволюційного розвитку, цей міжвидовий розподіл відбувся, так би мовити, "миттєво".

Однією з найбільше дивних особливостей анатомії людей є її визначна подібність із будовою тіла ембріонів або ювенільних форм людиноподібних мавп. Для обґрунтування такого розуміння щодо значення механізму передчасних пологів, можна докладніше приГадати досить відомий з ембріології факт наявності у людини зародкових ознак по відношенню до ряду сучасних людиноподібних мавп. Досліджуючи мертві зародки шимпанзе та горили ще на початку двадцятого століття, вчені виявили такі ознаки.

⁴⁰ С.Чорний «Некоторые эволюционные аспекты развития человека за последние десятилетия как проявление саморегуляции существования вида», Кибернетика и вычислительная техника, 2004, Вып. 142, с 87-98.

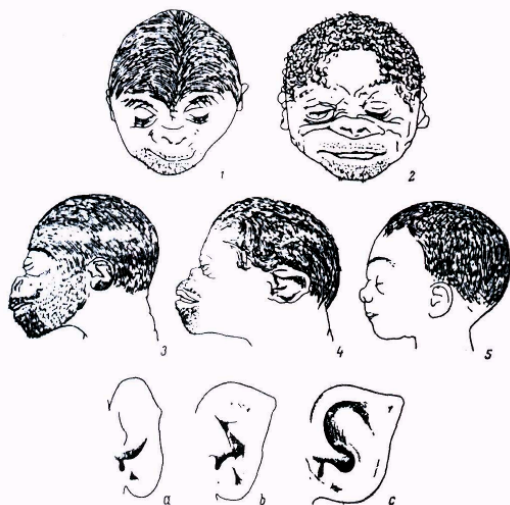
С.Чорний «Некоторые эволюционные аспекты развития человека за последние десятилетия как проявление саморегуляции существования вида (на примере данных о преждевременных родах)», Материалы научно-практической конференции «Наши дети и новый уровень сознания», Киев, 22.09.2006, стр. 7-19.

http://www.indigo.org.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=4:2008-06-02-07-56-57&catid=1:events&Itemid=3

Голландський ембріолог і анатом Луїс Больк був першим, хто проаналізував ці особливості з еволюційної точки зору⁴¹. Він вважав, що практично всі особливості анатомії людини можуть бути пояснені як результат подовження ювенільної стадії розвитку та затримки досягнення зрілості. Л.Больк показав, що такі важливі з точки зору появи людини ознаки, як відносно пласке обличчя без розвинутих надбрівних дуг, нерівномірний розподіл волосяного покриву, надзвичайно тривалий період прорізання зубів, є ніщо інше як результат подібної затримки розвитку. Л.Больк називав цей процес феталізацією і вважав, що людина є нічим іншим як зародком мавпи, який зберіг здатність до статевого розмноження⁴².

Нагадаємо більше детально, що на підставі вивчення зародків шимпанзе та горили довжиною 23-24 см, Л.Больк знайшов в Організації людини наступні ембріональні риси (див. Рис.1):

1. Характерний волосяний покрив для дорослої людини на голові та біля рота наявний у зародків антропоїдів, але є тимчасовою, зародковою фазою їхнього волосяного покриву, який не характерний для нормально народжених дорослих мавп.

1 - голова зародку горили, 2 - голова зародку шимпанзе, 3 - голова зародку горили (в профіль), 4 - голова зародку шимпанзе (в профіль), 5- голова людського зародку, а), б), в) стадії розвитку раковини павіану *Simnopithecus maurus*.

Рис.1

2. Вушна раковина зародка горили дуже схожа на вухо дорослої людини: вона заокруглена, наділена мочкою та позбавлена того залишку гострокінцевого вуха ссавців, який можна спостерігати навіть у деяких людей. Важливо, що мочка у дорослої горили означена слабше, ніж у зародка.

3. На повіках зародків горили та шимпанзе є складки, що зникають у новонароджених мавп. У людини такі складки залишаються на все життя.

4. У дорослих шимпанзе та горили хвостовий відділ хребта редукований більшою мірою, ніж у людини. Окрім того, у людини зародкова викривленість хвостових хребців зберігається на все життя, а у дорослих горил та шимпанзе хвостовий відділ хребта розміщений майже прямо⁴³.

Опираючись на наведені дані Л.Болька та враховуючи сучасні дані молекулярної біології⁴⁴, по відношенню до гіпотези появи *Homo sapiens* можна говорити про таке. В певний період, в силу відповідних екологічних умов, у всіх особин людиноподібних мавп значно збільшились генетичні мутації. Широкий спектр набутих мутагенних змін в їх Організмах в результаті викликав „катастрофічне” збільшення кількості передчасно народжених дитинят. Це відбувалось на протязі еволюційно достатнього терміну. В результаті цього, саме завдяки біологічному механізму передчасних пологів у самок мавп, відбувся природний вибір прогресивного виду змін із всього виниклого спектру генетичних змін. Вибрані в такий спосіб змінені властивості і стали основними ознаками нового виду приматів - *Homo sapiens*. Тобто передчасні пологи виявились тим визначальним

⁴¹ BOLK, L. Das Problem der Menschwerdung. Vortrag, gehalten am 15. April 1926 auf der XXV. Versammlung der Anatomischen Gesellschaft zu Freiburg. Mit 10 Abb. im Text. Jena, Fischer 1926. Or.wr. 44 pp

⁴² Schwartz J. H. Sudden origins: Fossils, genes, and the emergence of species. John Wiley and Sons: New York, 1999, 420 p

⁴³ Берг Л.С. «Труды по теории эволюции», Ленинград: Наука, 1977, с.339-341.

⁴⁴ Кордюм В.А. И тогда я сел писать эту книгу (не совсем обычные представления о генетике человека), Украинское отделение Всемирной лаборатории, Киев. 1993, 246.

механізмом, завдяки якому було забезпечено еволюційний перехід на інший якісний рівень фізіологічних та, відповідно, психічних можливостей нового виду приматів *Homo sapiens*.

Сформульовані вище уявлення дозволяють по-новому поставити питання про розуміння процесів, які відбуваються сьогодні в світі та вже мають помітне соціальне значення для більшості промислово розвинутих країн. Сучасні статистичні дані медичних служб багатьох країн свідчать, що за останні десятиліття спостерігається динамічне зростання кількості передчасно народжуваних дітей.⁴⁵

Згідно прийнятого визначення Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВОЗ) передчасною вважається дитина, народжена на терміні вагітності до 37 тижнів та яка має всі ознаки незрілості. Наукова медична доктрина класифікує це як „патологічне явище” в числі інших „патологічних захворювань дітей неонатального віку”. Таке розуміння визначає і відповідні медичні заходи, серед яких одним із головних є питання забезпечення „нормального періоді ембріонального розвитку плоду”. Це призводить до того, що в економічно розвинутих країнах за останні 30 років частота передчасних пологів залишається майже незмінною.⁴⁶ З врахуванням відбувшись значних соціальних змін та прогресу медицини (“радикальні зміни” можливостей фармакології, технічної оснащеності), подив спеціалістів, що ніякі зусилля не дозволяють зменшити частоту передчасних пологів, а навпаки, - в більшості країн невідпорно збільшується їх кількість, - все це є свідчення і підтвердження правомірності наведеного нижче розуміння.

Для з'ясування масштабів даного явища наведемо деякі загальні статистичні дані по окремим країнам. Ці показники потребують свого уточнення, отже їх треба розглядати лише як попередню оцінку певного соціального явища загальнопланетарного рівня.

Наведені в тексті визначення та поняття при обробці статистичних даних і по відношенню до понять перинатального періоду та параметрів фізичного розвитку новонародженого (плоду) за рекомендаціями ВОЗ прийнято розуміти так:

«**Новонароджені** (плоди), народжені з масою тіла до 2500г , вважаються плодами з низькою масою при народженні; до 1500 г - з дуже низькою; до 1000 г - з екстремально низькою.

Перинатальний період починається з 28 тижнів вагітності, включає період пологів і закінчується через 7 повних днів життя новонародженого.

Передчасними пологами прийнято вважати пологи, які настали при терміні вагітності до 37 тижнів.

Передчасні пологи в 22 - 27 тижнів (маса плоду від 500г до 1000 г.).

Передчасні пологи при терміні гестації 28 - 33 тижня (маса плоду 1000г - 1800 г).

Передчасні пологи при терміні гестації 34 - 37 тижня (маса плоду 1900-2500 г і більше)»⁴⁷. *(За офіційною заявою МОЗ України лише з 1 січня 2007 року Україна перейшла на стандарт ВОЗ, згідно якому будуть виходжуватись немовлята, які народились після 22-х тижнів вагітності, а не 28-и як це було до цього.)*⁴⁸

На графіку (Рис.2) наведені дані за останні десятиліття, з яких простежується динаміка народження «недоношених» дітей в США для білої та чорної раси по двом показникам: передчасні пологи (строк вагітності менше 37 тижнів) та ваги новонародженого (менше

⁴⁵ MacDonald H. and the Committee on Fetus and Newborn, 2002-2003. Perinatal Care at the Threshold of Viability. Pediatrics, Volume 110, №5, November 2002, pp1024-1027.

⁴⁶ The American College of Obstetricians and Gynecologists. Journal Obstetrics & Gynecology. PROLOG: Gynecology and Surgery , 5th Edition 2004, 218 pages. Обзорная статья. PROLOG-Акушерство. Американская коллегия акушерства и гинекологии. 1996-97 г.г.

⁴⁷ Инструкция об определении критериев живорождения мертворождения, перинатального периода. Приказ-постановление Минздрава РФ и Госкомстата РФ от 4 декабря 1992 г. N 318/190.

⁴⁸ В Украине будут бороться за жизнь недоношенных младенцев. *По материалам Интерфакс-Украина* <http://www.podrobnosti.ua/health/2006/08/16/340173.html>

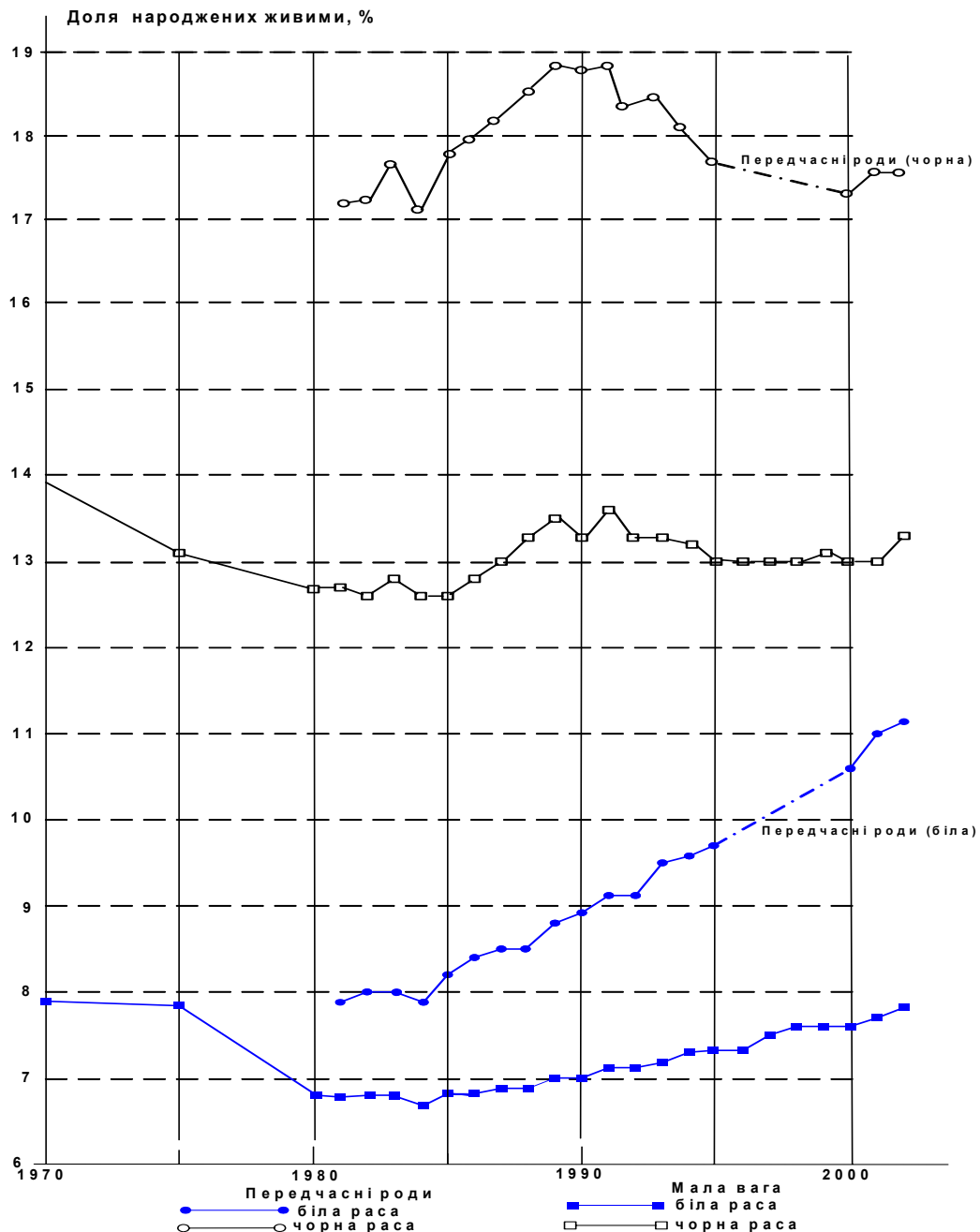
2500 г)⁴⁹:

Рис.2

Як певний приклад суспільних зусиль (енергії), що спрямовані на припинення цього Явища, загальна сума витрат в США на медичну допомогу у випадках патологічних пологів та неонатальної допомоги зростає з кожним роком і, наприклад, в 2000р. склала біля \$244 тис. на кожен таку дитину⁵⁰. Говорячи про перинатальну допомогу, в першу чергу розуміють медичні заходи, які спрямовані на забезпечення «нормальних термінів вагітності». В той же час передчасне народження (вага дитини < 2500г) займає друге місце в структурі причин смертності новонароджених. Для оцінки кількісного значення: на 2003 р. в США вже майже кожне восьме немовля було народжено передчасно (12,0%), що

⁴⁹ Division of Health Policy Research.- Medicaid State Repots –FY 1995-1998.

National Center for Health Statistics. – Health, United States.- 1999.- P.121; 2003.- P110.

American Academy of Pediatrics.- National Vital Statistics Rep. – 1996.- V. 45, N 3(S)2.- P.P.3-12; 1997.- V.45, N11(S).- P.69; 1997.- V.46, N1(S)2.-P.3; 2002.- V.50, N 5.- P.55; 2002.- V.51, N 2.- P.P.3-4, 56-57; 2003.-V.51, N 11.-P.3.

⁵⁰ Sackier J.M., Falcon M. “Ireland leads march against birth defects”, USA Today Helth, Jan.17,2000.

склало майже 500 тис. перволітків, тобто в порівнянні з даними за 1981 р. цей показник виріс на 27%.

За даними Центра медичної статистики МОЗ України⁵¹ для порівняння можна привести такі усереднені дані по країнам ЄС, країнам СНД та Україні для народжених живими дітей з вагою менше 2500 г (Рис.3) :

Число народжених живими з вагою менше 2500 г, %

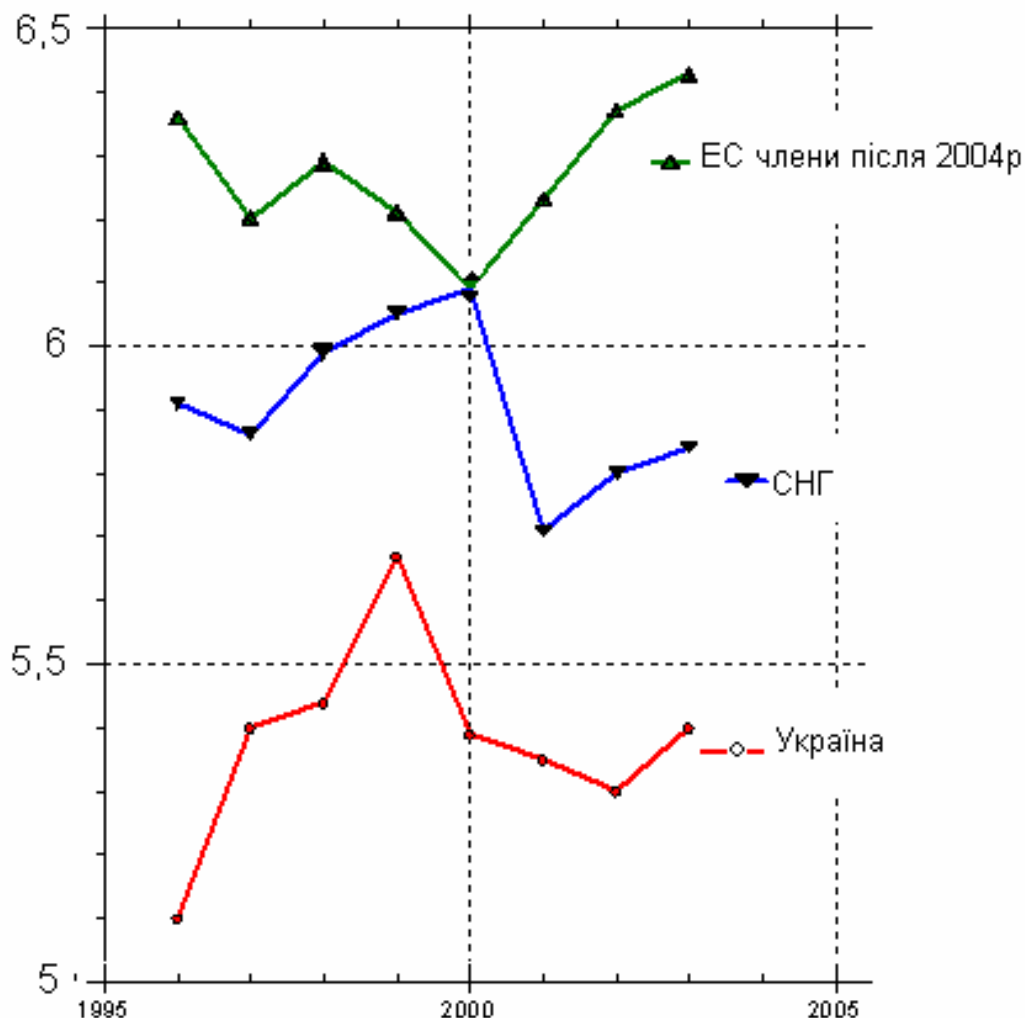

Рис.3

Проте, говорячи про порівняння даних по ЄС та Україні (як і країн СНД) ще раз наголосимо на наведене вище: лише з 2007 року Україна перейшла на стандарти ВОЗ, згідно яким країни ЄС вже багато років надають свої статистичні дані. Тобто і всі офіційні статистичні дані по Україні для дітей, які народжувались передчасно, наводились за таким же підходом. Народження таких дітей просто не фіксувалось для статистичних даних, якщо ці діти не виживали.

Якщо порівняти усереднені дані по країнам ЄС, по країнам Європи та країнам СНД для народжених живими дітей з вагою менше 2500 г (Рис.4), можна відзначити, що за останні роки в Західній Європі спостерігається незмінна тенденція росту кількості дітей, які народжуються передчасно.

⁵¹ «Украинская база медико-статистической информации», Центр медицинской статистики МЗ Украины.
http://www.medstat.com.ua/ru/download/download_ru.html
<http://www.medstat.com.ua/ukr/download/down.html>

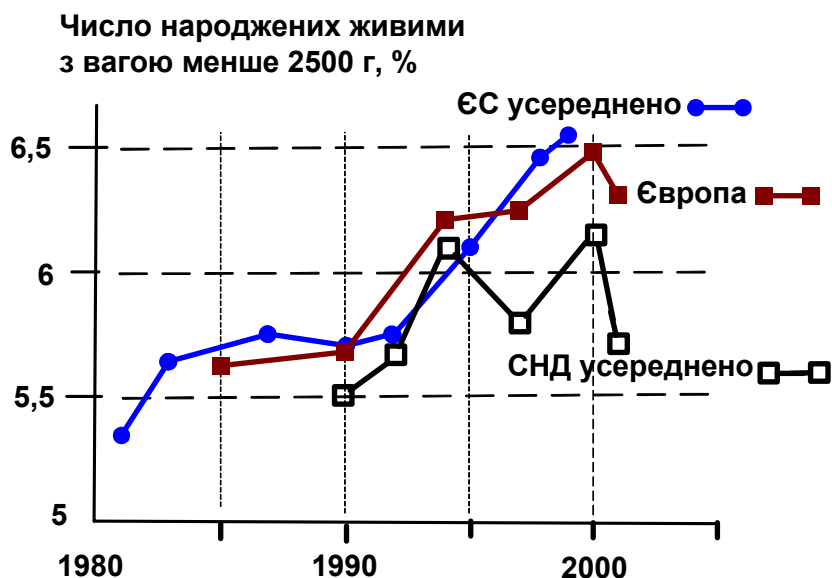

Рис.4

При порівнянні узагальнених даних по країнам ЄС та країнам СНД (Рис.3 та Рис.4) спостерігаються розбіжності в тенденціях змін показників. Для країн ЄС через зміну підходів щодо подання даних. Щодо країн СНД. Це свідчить, швидше всього, про недостовірність даних. в країнах СНД кількості дітей, які народжуються передчасно. Офіційні дані по країнам СНД про меншу кількість дітей, які народжуються передчасно, та їх зменшення, не збігаються з неофіційними даними фахівців-неонатологів цих країн.⁵² За останні роки, після періоду "стрімкого покращення нормальних пологів" - на Рис. 3 "зменшення" кількості народжених передчасно - статистичні дані знов "полізли в гору". Оскільки Україна з 2007 р. перейшла на інші стандарти, передбачається різке "погіршення" статистики по дітям, які передчасно народжуються, і, в першу чергу, по показникам смертності таких немовлят. Свої запитання, що впадають в око, виникають щодо правдивості приведених показників, якщо, наприклад, порівняти дані для Німеччини та усереднені по країнам ЄС (Рис. 5А), а також для Росії та усереднені по країнам Європи (Рис. 5Б).

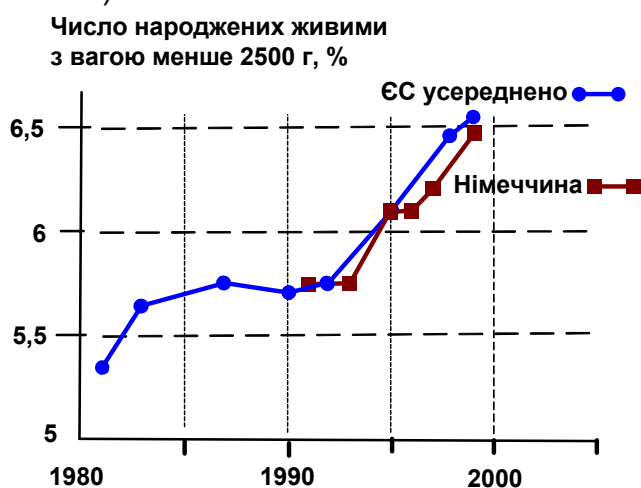

Рис.5 А

Рис.5 Б

Подібні варіанти співпадання статистичних даних свідчать, що є потреба в проведенні більше детальних і незалежних досліджень в даному напрямку, щоб можна було оперувати достовірними статистичними показниками. Важко не запідозрити в такому

⁵² 14 «Роды: какие бывают осложнения». Medmedia.ru 16.08.02
<http://www.medmedia.ru/articles/?id=333519>

паралелізму, що відповідні державні статистичні служби „вистроюють показники” на пристойний для кожної з цих країн взірець: для Німеччини - „середній рівень ЄС”, а для Росії – „середній рівень Європи”.

Щоб говорити, с точки зору еволюційних змін, про загальну картину, необхідно також враховувати й інші фактори, як наприклад:

- на Заході на тисячу вагітних жінок за рекомендаціями генетиків припиняється біля 40 вагітностей (4%)⁵³. В Росії, на тисячу вагітних жінок, припиняються за рекомендаціями генетиків тільки 8 вагітностей,
- в Росії щорічно реєструється 1,3 мільйона вагітних жінок, 60% з котрих роблять аборти, 10% втрачають ще не народжених дітей, і тільки 30% народжують⁵⁴.
- в Україні, якщо вірити даним Міністерства охорони здоров'я, щорічно обстежується більше 400 тис. вагітних жінок в результаті чого, скажімо, в 2001 г. було виявлено 1700 випадків аномалій у ще не народжених дітей. Також цікаво звернути увагу на розбіжність у даних, наприклад, для білої раси США за показниками „народжені передчасно” та „народжені живими з вагою менше 2500 г” (Рис.6), яка характерна не тільки для США. При цьому європейська статистика надається тільки за показником „меншої ваги”.

Не зважаючи на всі наведені вище ознаки, що сучасна систематика статистичних даних є діло того ж великого **глузду**, дані свідчать про існування Явної тенденції до зростання, тобто збільшення кількості дітей, які народжуються передчасно відносно тих, кого традиційно відносять до „нормально народжених” дітей.

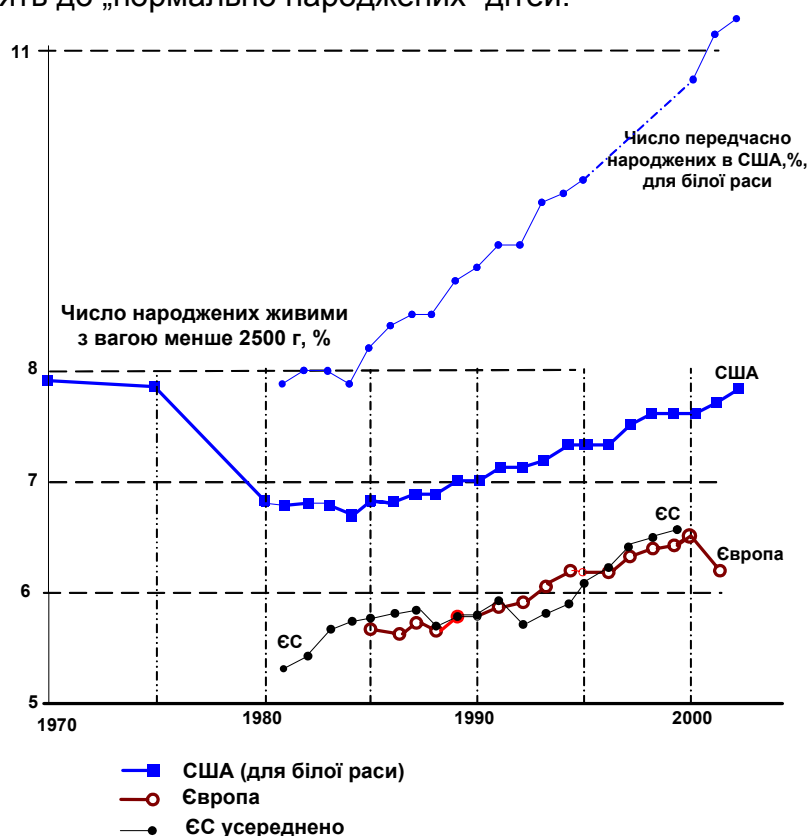

Рис.6

Подібні Явища відносяться до біфуркаційних процесів, уявлення про які вже використовуються не тільки в сучасній фізиці.⁵⁵ Не дивлячись на певні наукові

⁵³ 18. «Выродимся или вымрем, что наступит раньше?». БИОМЕТРИКА.

<http://www.biometrika.tomsk.ru/ftp/medicine/vpr.htm>

⁵⁴ 19«В России более 60% беременных женщин делают аборт». Newsru, N18, октябрь 2002 г.

(<http://www.newsru.com/russia/18oct2002/pregnant.html>)

⁵⁵ И. Пригожин, И. Стенгерс Порядок из хаоса: Новый диалог человека с природой — М.: Прогресс, 1986.— 432 с. http://yanko.lib.ru/books/betweenall/prigogine-stengers_ru.htm

застереження або і заперечення. Так щодо соціальних процесів: “При розгляді історичного процесу в напрямку стріли часу точки біфуркації виявляються історичними моментами, коли напруження суперечливих структурних полюсів досягає найвищого ступеню і вся система виходить з рівноваги. В ці моменти поведінка окремих людей, як і мас, перестає бути автоматично передбачуєма, детермінація відходить на другий план. Історичний рух потрібно в ці моменти мислити не як траєкторію, а у вигляді континуума, потенційно здатного розрішитися рядом варіантів. Ці вузли із зниженою передбачуваністю є моментами революцій або різких історичних зрушень. Вибір того шляху, який дійсно реалізується, залежить від комплексу випадкових обставин, але, ще в більшій мірі, від самої свідомості актантів (від авт.- *активний учасник ситуації*, дослів. “діючий”, актАнтів). Не випадково в такі моменти слово, мовлення, пропаганда набирають особливо важливе історичне значення... Випадковий до реалізації, він стає детермінованим після. Ретроспективність посилює детермінованість. Для подальшого руху вибір - перша низка нової закономірності.”⁵⁶

Використовуючи поняття біфуркації в контексті даного питання, необхідно звернути увагу, що, з точки зору уявлень про особливу системну збудженість, за умов виникнення таких процесів значно збільшується вірогідність змін, які будуть мати стрибкоподібний характер. Тобто з еволюційної точки зору такі процеси відбуваються „миттєво”, хоча і мають свою довжину в історичному часі. Відомі наукові уявлення про процес акселерації⁵⁷ дають підстави вбачати виявлення саме суті процесу акселерації у зростанні за останні десятиліття кількості передчасних пологів у світі. В цьому плані ведеться мова ні про що інше, як про вже достатньо широко розповсюджені різні пророцтва та концептуальні узагальнення футурологів щодо „появи нової раси людей”, „народження досконалої людини”. В контексті міркувань про ноосферу, як запровадження системи свідомості нового рівня, наданий підхід дає підстави не лише брати до уваги як даність та констатувати загальними словами про історичну обумовленість такої трансформації. Це є освітлення певного варіанту того природного механізму, завдяки якому можливе таке здійснення, і певне обґрунтування, що цей процес вже практично досяг рівня, коли отримав характер незворотного процесу (10%-значення).

Вище наведені уявлення загального характеру дають підстави для гіпотези про те, що сучасне людство фактично “включило” той же біологічний механізм, що був задіяним і в період виявлення, як розумної істоти, нового виду *Homo sapiens* із середовища людиноподібних мавп – механізм передчасних пологів. Це дозволяє говорити, що на сьогоднішньому історичному етапі явище передчасного народження дітей потребує свого вивчення не як “патологічного”, а як медико-соціального явища, дія якого, як еволюційного механізму, вже була використана в історії людства і результат цієї дії відомий. Ми виходимо з того, що процес вияву із середовища сучасних розумних приматів *Homo sapiens* нової генерації розумних приматів вже набув характеру незворотного історичного процесу. Цю нову генерацію маємо підстави визначити терміном **Primat-Ora** (враховуючи лат. *primator* – головуєчий, англ. *premature*- передчасний), Певні причини дозволяють передбачати, що однією з ключових ознак такого видозмінення повинен знов стати термін, так званої, нормальної вагітності. Тобто, якщо для сучасних людиноподібних мавп нормальним строком ембріонального розвитку дитинчат є, умовно кажучи, 10 місяців, для виду *Homo sapiens* такою нормою є 9 місяців (37-41 тижнів), то для *PrimatOra* такою нормою розвитку плода повинен стати період в 7 місяців (орієнтовно 29-31 тижнів).

⁵⁶ Изъявление Господне или азартная игра? (Закономерное и случайное в историческом процессе) "Ю.М. Лотман и тартуско-московская семиотическая школа", М., Изд. "Гнозис", 1994,- с. 353-363.

⁵⁷ Василик П.В. «Вековой ход изменения краниологических признаков древнего населения Украины и магнитное поле Земли. Подход к моделированию». Кибернетика и вычислительная техника. Киев. 1988. Вып. 78, с.5-15.

Дані свідчать про майже однаковий рівень кількості народжуваних передчасно дітей, як для країн, що мають можливість застосовувати всю потужність сучасних медичних технологій, так і для країн, які не спроможні направляти подібні кошти на таку "допомогу". З одного боку це дозволяє подивитись на все, що відбувається зараз, як на неусвідомлене намагання людства протистояти за допомогою сучасних можливостей медицини еволюційно закономірному природному процесу - виявлення з їх середовища нової генерації розумних істот. Під таким кутом зору це можна розглядати як специфічний варіант міжвидової боротьби, яка в інших формах була притаманна і для періоду становлення виду *Homo sapiens*. З іншого боку така подібність для різних країн вказує як на марність і самих цих людських зусиль, так і про необхідність переосмислення того, з чим та проти чого людство змагається і хоче перемогти. Розуміння цього Явища як процесу еволюційних змін, вказує на необхідність переорієнтації спрямованості заходів сучасної медицини стосовно забезпечення умов "нормального" строку вагітності, потребує концептуального перегляду питання догляду за дітьми PrimatOra та їх виховання, навчання. Потреба визначення інших „норм” аби говорити про справжній для них „нормальний розвиток”.

Дуже втішно, що поширення за останній час публікацій про т.зв. "дітей Індиго"⁵⁸ є одними з перших психофізіологічних проявів Primat-Ora в соціальному житті сучасного суспільства. З цього приводу зауважимо наступне. З'ясування питання, який відсоток серед "дітей Індиго" відносяться до передчасно народжених дітей, може стати певною перевіркою щодо вірності або помилковості викладеного тут погляду про виявлення нової генерації саме через такий еволюційний механізм.

Розглядаючи цей процес, як головуючий чинник еволюційного розвитку загальнолюдського масштабу в даний історичний період, існують вагомі підстави вбачати особливості та специфічність умов насамперед ОрКраїни поміж всіх інших країн, які найбільше відповідають характеру "катастрофічних умов існування". Посилення інтенсивності впливу фактично найрізноманітніших видів хімічних речовин взагалі на сучасне людство, що само по собі призвело до практично обвального характеру генетичних змін, в результаті аварії на Чорнобильській АС (ЧАС) відбувається ще і на фоні підвищеного радіаційного впливу. Подібність цих факторів, передовсім, і для Білорусії, і для частини Росії, і для інших країн, вказує на глобальність цієї специфічності у Явищі, що відбувається. При цьому, в розумінні умов існування, далеко не другорядну роль відіграє психічний стан нервового напруження, збудження (стресовий стан).

Ось чому для визначення цього процесу в загальнолюдському масштабі, вважаємо правомірним застосування визначення: "критична технологія відтворення народонаселення". Характеризуючи дане Явище термінами „біфуркаційний”, „катастрофічний”, „миттєвий”, необхідно наголосити, що саме ця причина зумовлює необхідність відповідного соціального скеровування розвитку подій.

Тому, провозголошуючи про Орійський Спосіб Буття – Життя, повстає питання про необхідність усвідомленого впровадження відповідних Вишньому Праву нового виду розумних істот – Primat Ora – Організаційного у-Прав-лінія саме на споконвічних землях Орійського наРоду.

⁵⁸ Л. Кэрролл, Дж. Тоубер "Дети Индиго", Москва, - «София», 2003. - 288с. , www.sophia.ru
<http://book.ariom.ru/index.php?id=298&t=reviews&having=1112>

3 Основні принципи структурної Організації суспільного управління. Спосіб Буття - Життя ОрКраїни.

ЧАС Буде! Прийде проВозвісник наГадати Ім`я Отця... Воздати, як було заповідано. Хай Воз-ДухОм наповнить життя... Ознаки Сім зір проВозвісника - хрещення вогнем СемьІрґла. Аз єсмь – Аз є сім... Сім зірок Вожа...

ПроВозВісник мовив: Прав-ити може тільки Віда-є-Че місце своє в Бігу. Віда-й-учий Буде-що. Хай Будде!

„Глас Мовчання”

Основні чинники Ідеї розвитку були визначені в двох вищеподаних розділах. Такі основи треба розглядати як причини відповідних суспільних дій. Зрозуміло, що подібні чинники-причини виЯвляються такими не тільки лише для одного наРоду. Проте в даному розгляді нас цікавить питання національної ідеї саме нашого наРоду. Вирішення цього питання бачимо у визначені на рівні принципів опорних основ державної Організації буття-життя саме в нашій країні.

Тільки в усвідомленні Право-буття через Право-Словіє може бути виЯвлено Право наРоду на Дію. Визначення приРоднього виЯвлення даного Права. З цього має видобуватися НаРодний вибір відповідного напрямку суспільних дій. Беручи за основу вибору принцип: Глас наРоду – Глас Вишнього.

Говорячи про ідейно-Організаційні принципи впровадження та упорядкування Орійського способу буття-життя на перших етапах нової епохи, ми виходимо з уЯвлення про щастя, який саме як принцип визначив Г.Сковорода. Орійський спосіб мислення і, відповідно, Орійський спосіб буття-життя не мислимо впроваджувати, якщо усвідомлено не втілювати цього принципу щастя: Зов-дяки Бігу життя утворено так, що все, що потрібно - не важко, а все, що важко - не потрібне. Цей принцип не тільки пронизує все сутнє в усіх формах, але й дозволяє відкинути все суєтне від самої приРоди Бігу.

Сам факт, що слово-форма „організація” набула такого значення і практично єдина для значної кількості сучасних народів є само по собі красномовне свідчення. Взавши сучасне філософське ґлумачення поняття **організація** (від давньолат. organizo – надаю стрійного виду, обладную)⁵⁹, в усвідомленні, що основою утворення цього терміну-вислову були уЯвлення наших праЩурів про **Ор-** Отця і **Га-** Мати, маємо Право на визначення принципів суспільного устрою, спільного порядку і ладу, державного устрою влади.

Настав ЧАС, коли повнота РозУміння та у-світ-до-Ум-лине-ня (усвідомлення) **ідеї буття-життя** в її сПравжній повноті стає визначальним у доборі-виборі дороги серед напрямків подальшого розвитку людства. Визначальним, починаючи з рівня Правомірності осмислення суті використовуваних понять. З самого первісного початку передбачалась повнота існування **світдУмосуті** в умовах Орґа-нізо. Зміст такої повноти існування сутності: нерозривна єдність Ума у стані **життя-руху** та у стані **буття-руху**. При поєднанні з біологічною формою-тілом (організмом) та у стані **буття-руху**, коли біологічне тіло набуває покійного стану. Отже в розУмінні саме такої **повноти існування світОмості**, в розУмінні суть-ностей взаємодії Ора – Га, маємо Право ставити питання про Організацію суспільних умов істинного стану **буття - життя** суть-ностей.

3.1 Економічний принцип Орійського способу Буття-Життя

Орійські основи економічних відношень у суспільстві на рівні принципів науково сформульовані і обґрунтовані С.Подолінським в творах „Праця людини і її відношення до (і її роль у) розподілу енергії” та „Людська праця і єдність сили”⁶⁰. Для даного викладу основних ідеологічних принципів достатньо засвідчити, що концептуальна основа економічних поглядів С.Подолінського по суті є проявом саме Орійського мислення.

⁵⁹ Філософський енциклопедичний словник —Москва: Сов. енциклопедия, 1983.—840 с

⁶⁰ С.А.Подолінський. Вибрані твори. — Київ: КНЕУ, 2000. — 327 С

Саме за таким способом мислення стає зрозумілим, що “істинним збагаченням людини, як космічної істоти, може бути і насправді є тільки той обсяг сонячної енергії, який вона спроможна вловити, зберегти і використати для задоволення своїх матеріальних та духовних потреб.”⁶¹ Що серед усіх видів діяльності єдино Правомірно визначати поняттям праця можна лише ту, що спрямована на збереження Ра-енергії, яка розсіюється у просторі. Такий підхід є провідною думкою для побудови відповідних соціально-економічних відносин у суспільстві Орійського світогляду. Водночас, діяльність, яка пов’язана із розсіюванням Ра-енергії (зменшенням її кількості в той чи інший спосіб) на Га-планеті, повинна розглядатись як негативна. Видобування та споживання нафти, газу, вугілля – є приклад діяльності, що характеризується як безпосереднє розсіювання покладів Ра-енергії, розкрадання енергії за С.Подолінським. З точки зору Орійської ідеології подібна діяльність в жодному разі не може бути більше прибутковою як для окремих громадян, так і певних верств суспільства (тобто мати суспільно привабливий характер), ніж праця тих, хто забезпечує збільшення та збереження запасів Ра-енергії. Оскільки будь-яка діяльність по розсіюванню Ра-енергії по самій суті своїй не може визнаватися працею.

Існуючі фінансово-економічні механізми забезпечують протилежне. Саме ті, діяльність кого пов’язана із процесом розсіювання Ра-енергії, мають найбільший прибуток від своєї діяльності у сучасному суспільстві. Це є найхарактерніше свідчення згубності сучасної моделі суспільства в цілому.

Хліборобство розуміється як синонім поняття Орійське. Проте уявлення, що історична місія Орійської традиції, як ідеї національного розвитку, є вирощування хліба та продуктів харчування для забезпечення ними інших народів, - є історично схиблена думка. Історична місія впровадження технології вирощування зерна та отримання хліба (сільськогосподарська діяльність) вже була давно виконана. Сучасна Орійська ідеологія має прояснитись через розуміння та наукове переосмислення нерозривного зв’язку зерна жита як зерна життя - єдиного зерна Істини.

Орійська соціально-економічні відносини повинні ґрунтуватись на усвідомленому впровадженні сПравжньої повноти існування сутностей в стані Буття-Життя. Визнаючи такий спосіб існування єдино приРодним.

Цікавими і важливими для Орґанізації, в першу чергу, державної системи народовідтворення, є уявлення С.Подолінського про відповідність існуючої на планеті цивілізації „ідеальній машині Карно”. Якщо суспільство розглядати як певну енергетичну машину, то життєдіяльність такої “машини” відбувається як приРодний варіант за можливостями т.зв. „ідеальної машини”. Вдосконалення Орґанізації суспільства в цьому напрямку, включення “енергії прогресу”⁶² через відповідні соціальні механізми є наґальна сПрава.

Одночасно це дозволяє висловити гіпотезу щодо можливості осмислення та розкриття механізмів життєдіяльності особистого Орґанізму за тією ж аналогією „ідеальної машини”. Вивчення, оволодіння новими енергетичними можливостями Орґанізму, включення цих механізмів приРодними методами – є шлях вирішення і питань забезпечення системи харчування, і питань забезпечення продовження життєдіяльності Орґанізму на принципово інші терміни. Певні дані свідчать, що еволюційний процес зміни Орґанізму Homo sapiens, про механізм якого було сказано вище, має спрямованість на включення принципово інших механізмів енергозабезпечення Орґанізму.

Виходячи з цих енергетичних принципів Орійської ідеї розВитку життя, мають бути реОрґанізовані економічні відносини в суспільстві, загальні підходи до чого вже

⁶¹ В.Шевчук “Українська наукова школа фізичної економії: світовий вимір та цивілізаційна перспектива”, стор.228 у книзі М.Руденко “Гносис і сучасність.” –Тернопіль:Джура,2001.-248С.

⁶² М.Руденко “Енергія прогресу: Нариси фізичної економії” - К.: Молодь,1998 – 528 С.

напрацьовані науковою школою фізичної економії, яка зі “120-річною історією досі не має рівних собі аналогів, що дозволяє вважати її новітньою світовою науковою школою”.⁶³

Все це обумовлює потребу відповідної Організації державної влади, структурного ладу наРодного існування, що в даному випадку треба розуміти як певний кістяк для самої будови суспільного Організму.

3.2 Принципи Державного устрою. НародоПравство.

Иначеи абы не было, под срокгостью войсковою мЪти хочем.

Богдан Хмельницький

З Чигирина, марта 30 дня 1652.⁶⁴

Немає потреби детально зупинятися на прикладах, які характеризують сучасне становище керівництва в нашій державі суспільним життям такими Органами як:

- Президентська структура з її адміністрацією та - по вертикалі - обласними, районними, міськими держадміністраціями,
- Верховна Рада з її структурними Органами на рівні областей, районів, міст,
- Кабінет Міністрів із своїми Органами – міністерства-комітети та підпорядковані державні підприємства або заклади в різних регіонах,
- Органи судової влади зі своєю вертикаллю, що мають ще й своє розділення.

Перед розглядом основної ідеї розділу спочатку деякі враження, які з'явилися на зразок “P.S.”. Навіяні різноманітними дебатами початку 2007 р., особливо коли “зірвало купол” над усіма досягненнями Законів життя суспільства, що до очевидності відкрилось від команди про розпуск Верховної Ради. Нескінчений потік слів, виблискування безліччю аргументів і ніякої зацікавленості зрозуміти іншого, пошук деякої інстанції, яка б дала вирішення, але коли вже всім “зілкам” разом з Конституційним судом потрібен ще якийсь “третейській арбітр”... Остаточний.

Чому так? І хто дасть раду тому всьому? Хто той, чиє слово останнє, який має Право роздати “всім сестрам по серьгам, а братам по яйцям...” Бо очевидно, не пошуком істинного рішення переймаються – бо, навіть, не задаються питаннями історичного значення - а виборюють собі місце. Звідси той запал “спортивного інтересу” в усіх тих змаганнях, який як прояв чисто тваринного інстинкту цілком законний. Але не природні тваринні, а подібні до стану тих “сп'янілих свиней”.

Скрізь це “зіткнення ідей та інтересів” проглядається, як висновок, очевидне:

1. Закони написані та кожний їх трактує як може... Звідси питання: то чи є Правда?..

2. Хто знає Прав-де? Хто має сказати останнє слово-рішення, з відомою примовкою: всім спасибі, всі вільні, до побачення... Суд якийсь? Але виявляється, що і це на рівні “бля-я!” За варіантом: “А судді хто?.. І шуку кинули у річку”.

3. Що ж це за “конструкція” такого “державного підприємства”? В якому виявляється не має “директора”. Але є три тимчасово виконуючих обов'язки, які “чітко” знають, що директор тільки він і тільки його слухати. (Водночас, як підказка, звучать описи про “рейдерські” дії на підприємствах “меншого” рівня, коли колективно визначаються зразу декілька директорів, які починають виживати один одного...)

⁶³ В. Шевчук Вчення С. Подолинського як фундаментальна основа новітньої української та світової економічної школи. Збірник матеріалів міжнародної наукової конференції «Еволюція економічного розвитку та економічні теорії» 7.12.2000р.-К.: КНЕУ,2000- стор. 102.

⁶⁴ Богдан Хмельницький, гетман з Войском его кр мл Запорозким <http://www.ji.lviv.ua/n35texts/khmelnyck.htm>

Все це про що вказує? Яке враження викликає? На перевірку виявилось. Існуючий державний “конструктив” в своєму поєднанні та визначенні “обов’язків, прав, відповідальності” – насПравді є імітація порядку. Але чи існує взагалі “конструктив”, тобто Організація суспільства, яка виключає подібну “еризню”. Чи подібне є “нормальна демократія”, яка ніколи не буде мати завершення. Чи є Правда в обіцянках тих же “законодавців”, що “треба більш ретельніше виписати-прописати”? Коли вже 5 разів такі мудреці “скликались” та думу думали. Скільки подібних скликань ще потрібно – 10 чи 15? Досвід попереднього законотворчого процесу підказує, що подібне є омана тих, хто зацікавлені продовжувати до нескінченості цей процес. І скільки б не було тих “скликань”, всі ці “паперові закони” все до одного місця... До глузду.

Тому виникає питання: Чи сПравді подібне є нормальним станом суспільства? Чи не існує іншої можливості упорядкування ні, взагалі, в приРоді, а тому ні в суспільстві?

Оскільки є Органічне життя на цій планеті, це треба розУміти науково стверджуючим фактом, що існує і відповідний варіант Організації. Тобто певна “конструкція”, в якій вирішені всі ці проблеми упорядкування за Законом Вишнього. Чому вона не використовується в нашому суспільному житті? чи потрібні всі ці нескінчені потоки якихось “законів” з породженням ще більших змін та доповнень, що є ніщо інше, як свідчення “дурної прогресії” діяльності? Бо не зменшуються питання, а після кожного закону відбувається збільшення питань їх узгодження. Звідки розквіт судочинства як заплутування в хащах словоблуддя.

Є надія, що зацікавлений читач знайде власну відповідь після ознайомлення із викладеним в цьому розділі під кутом зору, що пропонується. Можливо, це зрозуміло вже і без цього, оскільки надане в подальшому не є якоюсь “нечуваною новиною”.

Але перед тим приГадаємо про те, що називаємо живою приРодою. Сучасний розВиток наукової думки вже є достатнім для розуміння на значно глибшому рівні виявленого життя, ніж до якого хочемо звернути увагу. Запитаємось, а як Організовано життя інших живих істот, яких бачимо крім себе? Через зрозуміле обмеження -для тих тварин, які ведуть стадний спосіб життя. Вочевидь, у них працюють фактично єдиного принципу механізми, які відносимо до інстинктів. В приРоді стадних тварин обов’язково наявна особина, яку називаємо Вожак. На своєму рівні, що називається, “авторитетна” особина, яка не єдина, що дотримується та підтримує певний порядок, але має чітке головуюче Право. При цьому існує, як висловлюються дослідники, достатньо жорстка система підпорядкування, яка має строгу ієрархічну структуру (конструкція). На рівні інстинктів працює своя система оспорювання Права Вожака, його добору та зміни. Різні способи, але процес виборювання практично ніколи не доводиться до чиеїсь загибелі. Тобто знов таки на рівні інстинктів існує “заборона” такого результату боротьби чи то за певне місце в ієрархії, чи за Право вибрати собі пару для злигання. Загибель одного з протиборців можлива лише як варіант “нещасного випадку”.

Подібне є закладеним на рівні тваринних інстинктів, тобто такий порядок в приРоді (Яві) закладений Вишнім порядком (Права), оскільки:” Ява тече і твориться в Праві”.⁶⁵

Впродовж тривалого часу розгалуженість влади, з розподілом певних функціональних обов’язків, трактується як одна з головних ознак демократичного устрою суспільства. Такий устрій державної влади для України вже є не тільки “заморське диво”. Маємо більше, ніж достатній, власний досвід. Можна навести багато цитат за різні роки про цей досвід. Але всі вони на зразок:

— 1997р.: “упродовж усього періоду існування Української держави питання розмежування владних повноважень між законодавчою, виконавчою та судовою владами,

⁶⁵ Велесова Книга: Легенди.Міти.Думи. — Київ: Індоевропа,7502(1995)—317 С

а також між владними структурами різних рівнів є ключовою проблемою становлення і розвитку... Залишається нерозв'язаною проблема розмежування владних повноважень між виконавчою владою та представницькими органами. Як відомо, першою спробою такого розмежування було запровадження у березні 1992 року інституту Представників Президента»,⁶⁶

— 2000р.: “чотири роки діяльності Національної ради були позначені поглибленням економічної та політичної кризи в нашій країні, це були роки гострого політичного **протистояння**, а до недавнього часу і серйозного протиборства **гілок влади**.”⁶⁷

— 2007р.: “зміни привели Україну до олігархічного свавілля, протистояння гілок влади і політичної Зради”, - та: “...ця конституційна реформа зруйнувала головне досягнення Майдану – право громадян обирати ту владу, яку вони прагнуть і право вимагати від цієї влади відповідальності”.⁶⁸

Саме цей досвід породжує відчуття, що подібна „демократична організація” влади спричиняє нескінченне протистояння та, відповідно, владне безладдя, за яке лише як на вторинні причини можна покладати відповідальність на певних осіб. Тому і стає зрозумілим, поки буде така система - протистояння “гілок влади” не припиниться ніколи. За час, коли вперше були опубліковані певні ідейні основи доцільної державної влади для нашої країни,⁶⁹ ці уявлення отримали деяке поширення та розвиток в інших публікаціях. Цікаві аргументи щодо неприпустимості поділення повноважень, а отже “поділення” відповідальності в системі уПравління будь-яких форм (військові підрозділи, установи, фірми, підприємства тощо), що є основою як за написаних кров’ю військових статутів, так і за сучасною теорією менеджменту.^{70 71} Як і розуміння, що такий стан суспільства, на рівні “площинної свідомості” є вигідним хіба що чужинцям, для яких наша країна не є власний дім, т.зв. “політичній нації”.⁷²

В тому-то й сила або слабкість будь-якої системи - і державної також: якщо то сПравді Організована система, - вона має „нормально” працювати незалежно від того, що за елементи в ній функціонують (в суспільстві: особистості). Зрозуміло, наскільки важливо аби “самодостатньо здорові”, працездатні елементи склали систему. При цьому, нормальною можна вважати систему, коли працюють саме системні механізми, що забезпечують життєдіяльність як окремих її елементів, так і загальних умов.

Ми ведемо розмову про **споріднену** соціальну систему – націю. Якщо роль особистості стає визначальною – це є свідчення, що існуюча система суспільного уПравління (в Яві), не відповідає умовам системності в Праві. Схиблена система породжує схиблене наРодне очікування Героя, замість дії. Нормальною соціальною системою має Право називатись тільки такий державний лад, коли, по-перше, за будь якої особистості забезпечується надійна спрямованість дії до визначеною спільної мети. Відповідно до визначальних національних Орієнтирів. По-друге, **споріднена** соціальна система забезпечує виЯвлення – з наростаючим посиленням – “самодостатніх” особистостей. Коли кожний народжується виЯвляється Героєм. Система народження та виховання героїв.

Система, яка починає розвалювати споріднене суспільне життя, є історично ворожа. ПроЯви такого знищення (розвалу) різні: захоплення території, перетворення в рабів чи кріпаків, сучасні - виїзд за кордон працездатних, зменшення народження тощо. Саме це є головним свідченням неприродності такої Системи самому існуванню певного

⁶⁶ Національний інститут стратегічних досліджень, 1997, <http://www.niss.gov.ua/book/1/10000010.HTM>

⁶⁷ Матеріали ВР України, 2000р. http://www.rada.gov.ua/zakon/STENBUL1/7_2.htm

⁶⁸ В. Подгорна, “Підміна понять” Українська Правда, 24.04.2007; <http://www.pravda.com.ua/news/2007/4/24/57934.htm>

⁶⁹ С. Чорний Державність козацького гатунку. Газета “Літературна Україна” №14, 2 квітня 1998 р.

⁷⁰ Каганець І. Третій Гетьманат - держава української мрії, 2005. <http://observer.sd.org.ua/news.php?id=8279>

⁷¹ Характерне козацтво – ПРОГРАМА: <http://kozaky.org.ua/index.htm?id=25>

⁷² Кому вони потрібні, ці вибори? Народний оглядач, 24.04.07, <http://observer.sd.org.ua/news.php?id=11818>

спорідненого суспільства. Утримання такої системи суспільної Організації є або акт самогубства, або “сліпе” сприйняття нав'язаного зовні системного винищення.

Яка форма державної влади історично необхідна сьогодні Україні? “Демократична” чи “тоталітарна”? Маємо Право говорити, що нашій національній свідомості відома така форма державної влади, організаційні принципи якої вказують, що подібне протиставлення є ні що інше, як приклад “хибної дилеми”. Виходячи з різних мотивів, причин, історичних та національних особливостей, можна однозначно стверджувати, що для сучасних умов в Україні найбільш придатною формою державного у-Прав-лінія є ГетьМанство. Розуміючи під словом ГетьМанство принципи та Організацію державного устрою, які відомі нам з історії саме України. Розглянемо на рівні принципів це твердження.

Для з'ясування, чому саме ГетьМанство є тою формою державної влади, яка за своєю суттю спирається на „демократичні принципи” в сучасному розумінні, і в той же час опирається структурно на авторитарні організаційні принципи, доречно згадати про Сократа. Саме з цих міркувань наГадаємо певні основи політичних термінів, які часто вживаються сьогодні при обговоренні принципів формування державної влади. Коли ми використовуємо поняття “демократія”, що ми розуміємо під цим терміном і що розумілось тими, хто його першими придумав і почав застосовувати?

Сократ виступав проти “демократії” в первісно-афінському розумінні цього терміну. Саме заперечення „демократії”, як не відповідної суспільної системи добору осіб на керівні посади влади принципам природного добору, й стало одним із пунктів звинувачення та засудження Сократа на смерть афінськими демократами. Чому Сократ виступав проти “демократії” і був прихильником “аристократії”? Пригадавши афінську першооснову сутності цих понять, можна відчутти, як один і той же термін в різні історичні часи набуває різні значення. А отже й зрозуміти, наскільки правомірним словом-поняттям ми означаємо те, що робимо зараз чи намагаємось робити. Зрозуміти, чому і для чого така “підміна понять” застосовується.

За часів Сократа в Афінах “демократія” означала наступний порядок обрання осіб на владу. Всі вільні громадяни Афін визнавалися рівними і мали рівні права обирати та бути обраними на різні посади. Для тих, хто любить говорити про „відомий з історії зразок демократії, який треба брати за основу”, наГадаємо, що раби не вважалися громадянами взагалі, хоч такі люди існували в тому суспільстві(!). Принцип “демократії” (перекладається з грецької мови як народ+влада), передбачав, що **методом жеребкування** із числа всіх громадян визначались особи, яким на певний термін випадало займати ту чи іншу владну посаду. В умовах Афін то була державна влада. Здатна чи не здатна людина до торгівлі не впливало на те, що вона на певний термін ставала “міністром торгівлі”. Або, в результаті жеребу, “міністром” будівництва чи інше. Єдина посада, яка не вирішувалася в такий спосіб, - це був командувач військами. За будь-яких часів „демократії” – мирних чи не мирних, - командувач військами завжди обирався методом голосування за принципом більшості голосів з певного числа запропонованих кандидатів.

Сократ виступав проти такого “демократичного” устрою і вказував, що, природно відповідним способом визначення того чи іншого керівника і єдино розумним є той, що визначався на грецькій мові словом “аристократія”, який саме незмінно застосовувався при вирішенні питання про командувача військами. Поняття “аристократія” означає „влада найкращих”. Принципи „аристократії” передбачали такий порядок. З числа всіх вільних громадян обираються на певні державні посади ті, хто проявив себе, як найбільше придатний до цього виду діяльності. Тобто з числа декількох кандидатів, які відомі усім, скажімо, як торговці, або кандидатура якого висунута з інших причин, обирається “міністром торгівлі” той, хто виявляється авторитетним для більшості. Така форма визначення (обрання) найкращих з числа всіх вільних афінських громадян, на думку

Сократа, була єдиною розумним принципом устрою державної влади. Найбільше бажані для більшості з числа найбільше здібних.

Якщо порівняти існуючі сучасні принципи організації державної влади в більшості країн світу, то не важко зрозуміти, що до жодної з них не правомірно застосовувати грецького терміну „демократія”.

Той історичний період розвитку, в який фактично ввійшло сучасне суспільство, вимагає від людей іншого рівня усвідомлення того, що вони роблять і як це насправді називається. Беручи за основу саме афінське розуміння, якщо вже афінські терміни використовуємо, не бавлячись зовнішньою оболонкою щодо терміну „влада народу”, нам слід усвідомлювати, що державний устрій більшості розвинених сучасних держав за принципами своєї Організації не є „демократія”, і не є „аристократія” („найкращі+влада”). Оскільки сучасні „найкращі” визначаються за ознаками, в яких провідною причиною є грошовий ценз, маєтність, а вже потім ознаки здібності до суспільної діяльності, фізіологічні та розумові переваги. Хоча зрозуміло, що подібна привілейованість сучасних „найкращих” в більшості розвинених країн не так жорстко виокремлена, як, скажімо, за варіантами „аристократії” за часів монархії.

Отже сучасне використання поняття „демократична держава”, чи „демократичне суспільство”, треба зрозуміти як прояв підміни понять. Варто нагадати відомий вислів про те, що підміна понять є одним із основних „диявольських засобів”, щоб заплутати розуміння. В той же час, якщо фінансовий стан є визначальним фактором для висунення людини в претенденти на певну державну посаду, це вже не „аристократія”, якщо слідувати за афінською термінологією, а олігархія - найкращі серед багатих.

В афінській традиції визначення певних принципів організації державної влади разом з термінами „демократія”, „аристократія”, „олігархія” існувало ще поняття „плутократія”. Під „плутократією”, на відмінну від „олігархії”, розумівся такий порядок висунення і обрання на державні посади, коли будь-який кандидат не просто був з числа багатих людей. Його фінансовий стан повинен був бути не менше певного встановленого рівня, те, що зараз люблять називати „золотим стандартом”.

Зваживши на це і подивившись на сучасний фактичний стан речей, практично, в усіх країнах „сталої демократії”, цілком очевидним зараз є, що владу чинять за принципами, які найближче відповідають поняттю „плутократія”. Якщо вже послідовно використовувати саме традицію термінології Давньої Греції. Принципи плутократії сьогодні насправді є пануючими в усьому світі. Намагання деяких сучасних дослідників охарактеризувати існуючий в Україні державний устрій як „охлократія” (натовп+влада) є теж своєрідне заплутування реалій сучасного стану.⁷³ Якщо бути чесним, в стані лохократії знаходиться не тільки народ нашої країни.

Наша мовна традиція дозволяє осмислити термін „плутократа”, що називається, ще й в своєрідній повноті його значення. З цього спостерігається цікава особливість, що слово „олігархія” достатньо часто використовується на наших теренах у виступах, статтях, а термін „плутократія” зовсім не застосовується. Заплутування на понятійному рівні, перекручування, підміна понять - все це породжує затемнення свідомості, затемнення розуміння. Це призводить до того, що люди починають діяти в своєму житті наосліп. Оскільки подібне хитросплетіння відбувалось на протязі не однієї тисячі років, заплутались вже всі. Заблудились в цьому словоблудді і ті, хто плував, і ті, кого плутали, однаково. Щоб розв'язати, розплутати Г`ОрДієв вузол суспільних протиріч, час вимагає ясного розуміння основ життя. Визначення істинних, а не ілюзорних Орієнтирів для обрання напрямку суспільних дій.

⁷³ Каганець І. Третій Гетьманат - держава української мрії, 2005, <http://observer.sd.org.ua/news.php?id=8279>

В силу цих причин є потреба говорити не про демократію та її розвиток, а про необхідність впровадження влади найкращих. На кожному ключовому управлінському рівні через обрання найкращого із відповідного осередку народної громади. Ось про що повинна йти мова взагалі, коли наголошується, по-перше, на рівних правах усіх громадян обирати і бути обраними, а по-друге, на можливість вибирати за певними ознаками із певних претендентів одного.

Питання, за якими ознаками треба визначати статус “найкращий” потребує свого прояснення. Одна з основ в цьому є розуміння щодо **своєРідної** спільноти, **спорідненого** суспільства. Народ – це і є той елемент спорідненого суспільства, з яких складається загальнопланетарне суспільство. “Гості” не мають і не можуть мати в спорідненому суспільстві рівних Прав. Історія вказує, на прикладі сучасних західних країн (Франція, Англія тощо), що твердження про “рівноправ’я громадян” різних націй та рас на території будь-якої країни є облудність, за якою приховуються збочені уявлення про зміст приРодного Права. Подібне стає очевидним, якщо усвідомлення поняття “рідної країни” розглянути за аналогією із “рідним домом”, яка абсолютно Правомірна для такого випадку.

Якщо якийсь гість, що прийшов у вашу власну хату, почне доводити, що має “право” поводитись як і господар, що його діти мають таке ж право, як і діти господаря... А потім покаже “закон”, за яким хата, яку збудували ваші дід та батько, вже не є ваша власність... Легко уявити, яким чином це буде сприйнято будь-яким нормальним сучасним чоловіком чи жінкою і куди такий гість буде спрямований. В той же час на рівні “юридичних основ” сучасних держав фактично подібне трактується як “демократичні правові норми”. При цьому заперечення подібного “рівноправ’я всіх громадян” посилено трактується як “порушення прав людини”. Деякі сплески цих глибинних процесів озвучуються за варіантом, чи мають право мусульманки носити національний одяг у школах Франції, або вимоги прибрати хрест на стіні палати в лікарні, оскільки це є неповага до матері якогось громадянина Греції арабського походження. Це прояв “гостей”, які втратили розуміння, хто вони і де вони знаходяться. Подібне є прямим свідченням, що настав час, коли має прозвучати цілком приРодне питання: дорогі гості, чи не набридли вам хазяїни?

Народи впали в облудний суспільний стан, який протирічить порядку Бігу. НасПравді, подібні “юридичні норми” є свідчення порушення приРодних законів розвитку як особистості, так і спорідненої цій особистості спільноти – спорідненого суспільства, нації. Порушення законів, які закладені в нашу приРоду на рівні інстинктів. Заперечення цих законів через “закони записані на папері” – є цілком спрямована акція, фактично, на знищення існуючих історичних націй. Проте ця тема виходить за межі даного розгляду. Повертаючись до питання про “найкращих”, лише зазначимо, що в цьому напрямку дуже цікавими є досвіди таких держав, як Ізраїль, Японія. Як деякий висновок, зазначимо, що “гості” на рівні будь-якого покоління, поки їх в цій спільноті, а також поки вони самі себе, визнають за “іншу своєрідність”, не можуть мати рівного Права. Бо це є протиріччя приРодному Праву існування саме особистості.

За існуючою приРодною моральністю фінансовий статус, як визначальна ознака, яка початково обмежує можливість ставати кандидатом на Право зайняти ту чи іншу посаду, повинно бути зведено на рівень вторинних причин. Водночас, не виникають сумніви, що можливість будь-яким злидням в силу власного бажання ставати претендентом – не прийнятне Право. Як с певною тезою, важко не погодитись з думкою: “Кермують – добре – тільки луччі, луччі не через вибір, мандат, і не через багатство, лише своїми прикметами духа, передусім – мудрістю”.⁷⁴ Ось ключова ознака народовладдя за принципом НародоПравства. Питання створення у суспільстві системних механізмів добору особистостей за ознаками духовного рівня є окреме питання, яке також виходить за межі розгляду принципів. Проте зауважимо, що при цьому не може бути мови про утворення

⁷⁴ Д. Донцов Дух нашої давнини. – Дрогобич: “Відродження”, 1991.

Правлячої верхівки у вигляді “касти луччих людей”⁷⁵, яка здійснює у Правління поза використання механізмів висунання кандидатур та загального обрання. Оскільки подібний ідейний підхід вже є історичний пережиток, а посилення при цьому на Закони Ману не коректні. Так звана кастовість - це вже псевдоведійська редакція Законів Ману.

Вирішення питання впровадження механізмів “добору найкращих” дозволить посилити дієвість суспільства. В загальному вигляді головною ознакою при визначенні можливості бути висунутим кандидатом повинна стати усвідомлена здібність (особиста та відповідної спільності) до суспільної дії у відповідності з Бігом. А вже з числа таких претендентів методом голосування вибирається у Правлінець відповідного рівня: Примат Ор міста або села, чи Правитель районного рівня, чи Володар обласного рівня і до Гетьмана всієї Держави.

Система державної влади, як соціальний механізм справжнього народовладдя, тільки тоді буде відповідна Бігу та дієвим апаратом, якщо буде забезпечувати такий суспільний порядок, коли головуючи посади у Правління будуть займати тільки ті, хто має максимальні ознаки „харизматичного лідера” на даному періоді розвитку народу або певного регіону (в розумінні “харизма”- “дар Бігу”). Тобто про систему можна буде говорити тільки тоді, якщо на зміну одного „харизматичного лідера” з однозначною обов’язковістю буде приходити тільки інший „харизматичний лідер”. При цьому, з підвищенням рівня “харизматичності” наступника в порівнянні з попередником. В такому разі можливим стане стверджувати, що суспільне життя народу відбувається у відповідності з Бігом і принципи “влади найкращих” мають життєвий статус. Що народ досяг такої форми своєї Організованості, коли Правомірно говорити про здоровий стан національного Організму.

Говорячи на рівні принципів про Гетьманство, як понятійне визначення національної форми державного урядування, треба виходити саме з такої точки зору. Якщо історично тверезим і національно чистим, не замуленим поглядом подивитись на історичні образи і явища нашої форми національного урядування, які тримаємо як основи у власному умі і серці, стає зрозумілим наступне. Відомі і маловідомі праобрази Гетьманства, в розумінні природно відповідного устрою природного існування, практично не мають аналогів в історіях державного устрою інших народів. За своїми принципами, на яких цей устрій формувался. Найчастіше згадуєми за цими принципами державний устрій Козацької держави або держави Війська Запорізького, отримав імпульс відродження саме в результаті виборювання свого національного права на існування. Саме в процесі національної боротьби, а не лише створення кращих економічних умов життя, ця форма відновила для козаків-селян, як найбільш відповідна національному духу нашого народу та принадна для забезпечення об’єднання вільних та рівних між собою людей. Як це із прадавніх часів природно визначалось в Орійському краю. Такий суспільний лад природно відповідає нашому національному Способу Життя. Тому такий лад є звичним – тобто звичаєвим. Звічний, з Віча, з вічного.

Наприклад, аргументи сучасних теоретиків, що серцевину демократії, як суспільного організму, складає “автономна особистість”, а основне завдання демократії є забезпечення цього права особистості – вказують на те, що такі “здобутки демократії” реалізовувались значно раніше. А за часів Козацької держави це ще раз виявилось вже в силу традиції. При цьому визначення теоретиками, як цілком протилежного, так званого “диктаторського правління”, коли людина, як громадянин держави, знаходиться в пригніченому стані (такий тип особистості визначають як “авторитарна” за Г. Маркузом)⁷⁶, - свідчать, що реалізовані в гетьманській формі правління принципи залишаються незрозумілими до нинішнього часу. Про це свідчать побутуючі порівняння, як форми примітивної демократії- так званою “військовою демократією”⁷⁷.

⁷⁵ Там же

⁷⁶ Политология. Тоталитаризм и авторитаризм, <http://www.fineref.ru/46/603/index1.1.html>

⁷⁷ К. Маркс и Ф. Энгельс. Происхождение семьи, частной собственности и государства. Соч. Т. 21. Стр. 107

Не спрощуючи і не прикрашаючи історичних реалій, наголосимо, що Гетьманство виявилось як певний вибух волі особистостей селян-козаків згідно народної традиції в прагненні до національної свободи. На підвалинах особистої свободи кожної людини і її Права жити за рахунок власної праці та вільно вирішувати власну долю. За умови що це не зашкоджує іншим.⁷⁸ Звідси розумна потреба підпорядкуванню владі, авторитетність якої визнається всіма в силу власного вибору. “Авторитарність” системи Гетьманства очевидна. Але авторитарність, в якій провідним акцентом є авторитетність. Це обумовлено наявністю принципу виборності з числа претендентів. Принцип авторитетності (який може трактуватись і як авторитарність) наявний в природі, як невід’ємна умова існування вже на рівні стадних тварин. Заперечення розумності такого підпорядкування – є заперечення мудрості Бігу. Тому Орійський принцип був відновлений в козацькому середовищі 16-17 століть: мати владу і підпорядковуватись владі, яку самі собі обираємо.

Для існуючих на той період в інших країнах систем державного владарювання Гетьманство сприймалось як інородне тіло, як ворожий Організм. І ця ворожість ворожить та заплутує до сих пір. Це одна з причин тої реакції по викоріненню Гетьманства не тільки в плані порушення звичаєвих принципів урядування, але і в намаганні знищити це явище як поняття, знеславити навіть як терміну на рівні національної свідомості.

Все це дозволяє вказати на Гетьманство, як на одну із найбільше відомих поки що відображень притаманного українському народу розуміння справедливого та дієздатного устрою суспільного життя. Зазначимо, що із значно ранньої історії нашої землі є дані про інші подібні Організації суспільного життя, тобто суспільне владарювання на цих же принципах. Таким прикладом є Антська держава в період з II ст. до н.е. до VI ст. н.е., в устрої якої проявляється той же національний дух, при всій тій затьмареності відомостей про цей період Орійського державного устрою. Тому є всі підстави говорити про національну традицію, серед проявів якої найбільше відома є Гетьманство в кінці XVI-XVII в.в.

У цьому слід вбачати і розуміти процес виборювання взаємозв'язку та взаємної відповідності національного духу та суспільних відносин в різні історичні часи, як процес пошуку відповідності між формою та сутністю. Формою державного ладу та сутністю національного духу.

Не вдаючись до аналізу, згадаємо, на які принципи спиралась владна організація Козацької держави, що мала Гетьманську форму правління. Аби порівняти з тими формами “демократичного устрою”, що існують нині в нашій країні та в інших країнах “розвиненої демократії”. Не говорячи про ті принципи державних устроїв, які існували на той час разом із Козацькою державою. Люди, які визнавали себе козаками (фактично, за власним бажанням, як норма визначення вільного господаря, але і через громадське визнання їх відповідної своєРідності такому самовизначенню. “Реєстровість”, “сердюки” та подібне - ці розділення, яке нав'язувалось польською короною та московським царизмом саме для викривлення природної направленості наРодного духу через порушення єдності за рахунок рівності прав), - визнавались вільними від будь-кого і рівними поміж собою, крім осіб, яких самі ж обирали, як власних керівників. Всі козаки мали право бути обраними, а також обирати – причому на **всі посади** - із числа козаків тих, хто, за їх уявленнями, був найкраще здатен до певної діяльності. Це все відповідало саме принципу “влади найкращих”, який є природно визначеним Організаційним принципом не тільки для людської спільноти.

В той же час природно розумілась можливість переобрання будь-кого із старшини. Але не в силу певних термінів, а через його нездатність чи не відповідність посаді на думку більшості козаків, того чи іншого рівня угруповань. Посади, включаючи Гетьмана,

⁷⁸ В. Шаян СВЯЩЕННИЙ ГЕРОЇЗМ : “...борня козаків за Волю України і за її Державу була священною борнею за природне право і святий обов’язок нації. Вони творили власну Державу на власній, споконвіку Богом нам данній, українській землі.” <http://www.kurgan.kiev.ua/runvira9.htm>

не успадковувались нащадками. При всій цій “демократичності”, по сучасним понятійним міркам, другим головуючим принципом Організації суспільного козацького життя був принцип прямого і безпосереднього підпорядкування нижчих уПравлінських чинів вищому. Взавши витоків з військових інтересів народного руху у вигляді козацької волі, свободи та порядку, Гетьманщина за принципами державного владарювання набувала згодом і адміністративного, і правового, і судового аспекту. В цьому можна і треба вбачати і розуміти принцип “авторитарності” влади. Але якщо влада не має авторитетності, яка насправді має бути силою влади Найкращих, авторитет яких забезпечує суспільний лад і порядок на різних владних рівнях, таке суспільство здатне хіба що животіти. Тому відсутність упорядкованої підлеглості в суспільному житті (через штучне утворення різних гілок влади, або - фантазуя про перспективи подальшої демократизації - через призначення на одну і ту ж управлінську посаду зразу по декілька осіб) є протиріччя самій основі природних механізмів. Оскільки природні інстинкти є ні що інше, як виявлення упорядкованості Бігу.

Наводячи ці принципи, ми прив'язуємось до періоду започаткування в Козацькій державі Гетьманства, як форми державної влади. Саме в цьому періоді, на нашу думку, найбільш точно проявились обриси принципів тієї традиційної Орійської державної форми, що відповідала національному духу, прагненню щастя і усвідомленню розумного здійснення, поєднання свободи вільної особистості з суспільним ладом та порядком відповідальності. В подальшому розвитку тої форми Гетьманства - посилювався вплив психології зовнішнього світу (оточення країн), що накладалось на рівень свідомості і психологію людей того часу – духовний рівень. Чому він був такий – питання інших розвідок, але результат відомий – нехтування традицій, занедбання народної долі, перетворення вільних особистостей в рабів.

Не вдаючись до деталізації тих норм та правил, які закладались спочатку, і як вони змінювались, спотворюючи первісні принципи і тим ослаблюючи основу державності - єдність козацтва, для даного розгляду ми вважаємо достатнім зазначити головне. Принципи Гетьманства забезпечували ту “демократичність”, в розумінні народовладдя, яке і зараз не існує в жодній з країн. Навіть на рівні ідеї, що всі люди рівні і мають власну волю обирати самі всіх своїх ключових державних уПравлінців різних рівнів. Саме це, насправді, і є реалізація принципу: глас наРоду- глас Бігу. Системи, коли наРод обирає лише головного державного уПравлінця, частково місцевих посадовців та ще певних “представників законодавчих органів”, а інші призначаються за різними схемами, - є системою обмеження справжнього народовладдя. Водночас Гетьманство не мало “різних гілок влади”, чим забезпечувалась пряма єдність та **безпосередня** дієвість влади, що виключає системні причини розділення єдності в самому суспільстві. В найкритичніших умовах війни, які для будь-якого народу можна характеризувати як катастрофічні, Гетьманство проявило життєву силу такої організації суспільної влади.

В цьому плані проява Гетьманства як спільності вільних особистостей, котрі нікого не пригноблюють, живуть за рахунок власної праці або через взаємну домовленість (договір) між власником-керівником певної діяльності та окремим працівником, обирають самі собі всіх **осьових** керівників і підтримують підпорядкованість своєю Організованістю - ця державність за самими принципами була не тільки розвитком, покращенням “демократії” у грецькому розумінні, але й виявом народовладдя за принципом того “аристократичного” устрою, до якого всі інші народи так і не прийшли по нинішній час. Не говорячи вже про часи панування, через понятійне покручення так званих, “аристократичних устроїв” в усіх цих країнах, вони спромоглися досягти лише певних модифікацій принципів народовладдя на рівні плутократії, залишивши порядок, коли урядовці виконавчої влади, як правило, призначаються, а не обираються (хіба що узгоджуються призначення із тим органом влади, що є представницьким, тобто

обирається народом. Причому знов таки ж ці обрання здійснюються за різними системами того ж плутократичного способу).

У той же час державна структура сучасних “демократичних” укладів, про що говорить і досвід нашої України, викликає цілком Явне враження, що такий порядок більше відповідає тому стану, що слід визначати як безпорядок. Що свобода та вільність - це не відсутність ладу в суспільстві. Це не плюндрування суспільних устоїв. Це не утворення із власного дому “готелю” на рівні борделю. Це не відсутність відповідальності та ще й з “визначеним законодавством”, що “це в межах, а то за межами власних повноважень”. З перештовхуванням на якісь “інші органи”. В такій системі, насПравді, відповідальність несе тільки один “орган” - ... глузд. Через який – “а у нас так завжди” - все насПравді і робиться. З приговорюванням: “нам не вистачає глузду”. Та ще й здорового глузд.

Свобода та вільність особистості – це розвиток власних здібностей, особистої здатності до дії та можливість здійснення сПравжніх своїх духовних потреб (через психофізіологічні потреби. Але сучасне трактування спроможності втілення будь-яких бажань, найчастіше, є проявом понівечених “заумністю” тваринних інстинктів. Достатньо краєм ока глянути на життя сучасної “гламурної еліти” дегенеруючих нуворишів.

Все це доводить до думки, що ГетьМанство, як форма “аристократичного устрою”, тобто державний устрій влади найкращих серед рівних, якраз і є та форма державної влади, особливо для України, яка за своїми принципами та структурою ОрГанічно поєднує як “дух демократичності”, так і “дух авторитетності”. Тобто - сутності наРодовладдя, де кожна конкретна особистість, в актах виявлення своєї волі, вирішує питання власної зацікавленості, які пов’язані із ОрГанізацією спільного існування. При цьому забезпечується пряма відповідальність (особиста зацікавленість) за власні дії через взаємну пряму підпорядкованість. Насамперед стосовно питань владарювання, як керування і регулювання особистого життя кожного громадянина в житті як громади, так і нації.

Саме така, а ніяка інша, форма може з найбільшим Правом вважатись національною для України і, в той же час, відповідною принципам живої приРоди, що є відображенням відповідності принципам Бігу. Закон Праві визначає Закони Яві – це має бути єдиний Закон. В Праві „демократії” не існує. Сучасні тези на кшталт: “...три гілки влади – найважливіша ознака демократичного правління”,⁷⁹ - це уЯвлення за варіантом: заплутались у трьох соснах. Біг має порядок прямого підпорядкування і особистої відповідальності сутностей нижчого рівня перед вищою сутністю. Це є ніщо інше як принцип „авторитарності” в упорядкуванні Бігу, коли є Отець-Бігу і є Його Шуя та Його Десниця. Треба розУміти, що за цим же принципом має бути ОрГанізован суспільний лад і в Яві. Будь-яка інша форма є невідповідною Бігу. Хто не визнає такого порядку – той виступає проти Бігу.

Тому на запитання начебто альтернативного характеру: яка форма державності потрібна сучасній Україні - “демократична” чи “диктатура”,- сПравжня відповідь є : ГетьМанство, що поєднує в собі принцип “влада найкращих серед рівних” та принцип прямої підпорядкованості державному уПравлінцю вищого рівня безпосередніх уПравлінців нижчого рівня, що і означає “авторитетність” в ОрГанізації державного уПравління.

Якщо проаналізувати різні публікації, що з’явилися за останній час, обговорення на Інтернет-форумах про доцільність суспільних устроїв, які визначаються термінами

⁷⁹С.Петракова Традиції українського „ринку влади”, Український центр політичного менеджменту 2003-2004, <http://www.politik.org.ua/vid/magcontent.php3?m=1&n=17&c=155>

„демократія”, соціалізм, „фашизм”, „тоталітарність”, „авторитарність”, „солідаризм”, - можна зробити певний висновок.

В суспільстві визріває розуміння того, що державне керівництво може бути тоді дієвим, коли національний лідер є авторитетна особа („харизматичний лідер”). Поняття „харизма” означає – дар Божий. В зв'язку з цим певні дослідники застосовують термін „авторитарне правління”, одним із прикладів якого можна розглядати керівництво генерала де Голля.⁸⁰ З огляду на це посилання, можна вважати, що розгорнутого опису цього типу правління в даному викладі робити не треба. Проте, замість поняття „авторитарність” – насПравді - доцільніше використовувати варіант Аватарність. Враховуючи різні думки щодо потрібного в Україні державного устрою, які були висловлені за останні роки⁸¹, в рамках цих термінів можна зазначити, що на питання типу: „Фашизм чи солідаризм?”⁸² з правом на політичне життя існує тільки один варіант відповіді: Аватарний солідаризм.

Маємо Право стверджувати: Гетьманство, як форма правління, є одним із вже відомих з історії нашого народу варіанту саме Аватарного солідаризму і має найліпшу, з усіх відомих форм, відповідність „принципу солідаризма органічного цілого”⁸³ Зауважимо, що ознайомившись свого часу із попереднім варіантом ідейних основ даного викладу щодо Гетьманства, автор запитання „фашизм чи солідаризм?” перейшов до підтримки саме такого розуміння державного устрою в нашій країні.⁸⁴

Відходячи від наших національних питань, дещо зазначимо з уявлень загального характеру.

Як термін, Аватарний солідаризм можна використовувати для визначення політичного кредо того доцільного дієвого державного устрою наРодовладдя, яке необхідно для термінового налагодження суспільного ладу в умовах „катастрофічно розгортаємих подій”, і принципи якого повинні дозволити трансформувати державні устрої інших наРодів у відповідності до їх національного духу. Враховуючи вже напрацьовані уявлення про солідаризм, приРодну Правомірність його авторитетних основ, які висловлені і обґрунтовані різними авторами, можна зазначити наступне. Визначення, як політичне кредо, форми державного владарювання у понятійній формулі Аватарний солідаризм – відповідає сПраведливим сучасним прагненням різних наРодів у розУмному суспільному порядку, розвитку суспільства на основі творчого розкриття особистості в напрямку духовного розвитку. Водночас саме формула Аватарний

⁸⁰ Шморгун О. „Авторитарна модель: мистецтво неможливого”, „Перехід-IV”, №7 (2-2001)

http://www.perehid.org.ua/doc/p2_2001/7-06.zip

⁸¹ В.-Ю. Данилів „Солідаризм”, 2002(<http://www.perehid.kiev.ua/n9/4.html>); О. Шморгун „Авторитарна модель: мистецтво неможливого”, 2001(http://www.perehid.org.ua/doc/p2_2001/7-06.zip); О. Шморгун „Інтелектуальні корені українського солідаризму”, 2002(<http://www.perehid.kiev.ua/n9/5.html>);

В. Щербина „Авторитарна модель управління з точки зору сучасного менеджменту” (<http://www.aratta.org.ua/lecture/7.html>) та інші.

⁸² І. Каганець „Фашизм чи солідаризм?”, Перехід-IV, 2002 (<http://www.perehid.org.ua/editors/12.html>)

⁸³ С. А. Левицкий „Основы органического мировоззрения”, 1947: „Так как каждое органическое целое представляет собой иерархически-упорядоченный союз множества целых низшего порядка, и само включено в цельность высшего порядка, то можно сказать, что принцип солидарности заключен уже в самом строении органического целого. Без этой инстинктивной солидарности внутри данного организма, этот организм распался бы. Органические части организма объединены между собой солидарным служением целому. Эта внутри-индивидуальная солидарность настолько первична, что, вероятно, будет с трудом усвоена умами, слишком привыкшими к механистическим шаблонам мысли. Однако она составляет первофеномен жизни”. <http://ntsrs.nm.ru/liter/vosch/ph.htm>

⁸⁴ І. Каганець Третій Гетьманат - держава української мрії, 2005, <http://observer.sd.org.ua/news.php?id=8279> Для оцінки відповідальності Гетьмана пропонується застосовувати „Індекс людського розвитку, який розраховується за методикою Програми розвитку ООН на основі індексів тривалості життя, досягнутого рівня освіти і реальних доходів на душу населення. Для найбільш узагальненої оцінки діяльності Гетьмана має використовуватися Національний індекс людського розвитку, який окрім трьох індексів ООН також включає індекс народжуваності.”

солідаризм найкраще утримує в собі традиції Орійської мовної культури. Скажімо у порівнянні із варіантом „авторитарний солідаризм”.

Поняття „авторитарний”, „авторитаризм”, акцентує поняття „авторитет”. Зрозуміло, що ці слова походять від слова „автор”. Слово „автор” для нас пов’язано із поняттям „творчість”. Уявляється очевидним і розуміння того, що „Аватар” і „Автор” - є одна і та ж сама слово-форма, яка для нас нинішніх історично набула роздвоєності. Нас призвичаїли до уявного бачення, що це два різні слова. Нас Правді, це одне слово-поняття, яке набуло такого роздвоєння через „західний” і „східний” варіанти мовного „шліфування” його змісту. Розуміючи це, як дві сторони однієї медалі, можна визначитись в цих поняттях. Поняття Аватар зберегло духовну традицію розуміння про наявність в суспільстві того, кого сьогодні частіше визначають словами „харизматичний лідер”. Автор в розумінні Творець. Тобто той, хто уособлює собою на даний час Творця – є Аватар. Поняття Аватар є значно конкретнішим визначенням, чим „харизматичний лідер”. Аватар – це Воїн Духу, особистість, яка знає своє місце в Строю Вишньої Сили.

З цього зрозуміла причина пропонуємого духовно-психологічного наголосу: замість максимально близького варіанту „Авторський солідаризм” (що є більше влучним варіантом, чим „авторитарний солідаризм”) доцільним вважати саме варіант: Аватарний солідаризм.

Формуючи уявлення про найпридатнішу форму державності для України, треба виходити з тих проблем, які набувають характеру історично-еволюційних процесів сучасного світу. Надана вище гіпотеза про наявність еволюційної зміни виду Homo sapiens у Primat-Ora є одним з аргументів щодо потреби влади, яка за дієвістю вирішення суспільних питань має бути подібна для часів воєнних дій. Не випадково в науці такі процеси визначаються як „катастрофічні”. Наголосимо, що йдеться про зміни, які торкаються і соціальних, і політичних аспектів життя сучасного людства, основою яких є питання біологічної зміни людства. Тому цей процес слід розуміти не тільки як історичний, а й такий, що має еволюційно-історичний характер. Фактично, йдеться розмова взагалі про зміну Способу Життя. Тобто цей процес можна визначати як проблему наРодження суспільства Нової Духовної Сили за умови запровадження „критичної технології” відтворення наРодонаселення. Аби розумно упорядкувати цей історичний „злам” потрібен відповідний суспільний лад та дієва державна влада щодо підтримки цього ладу, своєчасного вирішення конфліктів.

На завершення розгляду щодо державного устрою придатного для даного історичного періоду розвитку нашого народу, потрібно зазначити ще й наступне. Говорячи про „найпридатнішу владу”, ознайомлюючись із думками інших авторів, які зображають принади Гетьманства, необхідно відкритими очима бачити головне. Це не є засіб створення „безпроблемного суспільства”, коли „начальник” стане предметом загальної втіхи та задоволення. Всіх поголовно як один. Таке уявлення хибне, про що свідчать і сучасні дослідження.⁸⁵ Будь яка влада – на те вона і є влада – несе в собі незадоволення нею тими, хто їй підкоряється. Ніколи не збудеться такого Гетьмана, яким всі і завжди були б одноставно задоволені. Протиріччя особистостей це є спосіб пошуку істини, оскільки нікому, хто перебуває в Яві, істина в її абсолюті не може бути відкрита. Жодний варіант влади не спроможний утворити суспільного життя, де буде „знята” причина „незадоволення владою”. З цього приводу доречно пригадати історію того ж генерала де Голля, „котрий створив найавторитарніший тип президентського правління в усій сучасній Європі”.⁸⁶ В першу чергу згадавши ставлення до нього під час його Правління, і менше

⁸⁵ «Подчиненные не верят начальству», газета «Взгляд», 11.05.07 <http://www.vz.ru/society/2007/5/11/75656.html>

⁸⁶ Шморгун О. „Авторитарна модель: мистецтво неможливого”, „Перехід-IV”, №7 (2-2001)

http://www.perehid.org.ua/doc/p2_2001/7-06.zip

сучасні відгуки про “великого національного керівника”, який врятував Францію від повної руйнації.

Треба розуміти, що за всіма обґрунтуваннями про “найпридатніший” варіант державного уПравління, марно сподіватись, що ГетьМанство надасть можливість перевести відношення між “начальниками” та “підлеглими”, між владою та особистістю на “іділію відношень закоханих”. Йдеться розмова про пряме Право остаточного рішення, його виконання та особистої відповідальності за це. Якщо подібне відсутнє в будь-якій формі спільності людей – відсутня сама спільність. Якщо і існує подібна об’єднаність штучно - то воно не дієздатне, злиденне.

За аналогією “держава - дім”, уЯвіть собі існування (на вибір міняючи рольові функції особистостей) родинного життя за відношеннями (повноваження) сучасної владної системи, де батько – “президент”, мати - “виконавчий орган”, син – “законодавчий орган”, донька – “судовий орган”, а дід з бабкою та Жучкою – “народ”. За принципами такого розподілу повноважень (рольові функції), найкращий варіант, коли Жучка буде “президентом”... З точки зору “політичного глузду” сучасних поборників демократії, яких бачимо та чуємо всі ці роки.

Взагалі, коли прийде час реально опрацьовувати закони, норми, правила влади ГетьМанського устрою, основним методом має стати метод “від зворотнього”. Тобто, вести розмову не про те, як добре буде за такою владою, які “молочні ріки” потечуть та “неймовірні блага” осиплються зразу на голови всіх... А враховуючи з історичного досвіду неприРодні вади взагалі влади і конкретно даної форми влади, напрацювати визначення концептуальних основ (конституція) та певних Правил-механізмів взаємодії уПравлінців ГетьМанства, які максимально унеможливлювали б варіанти національного запроданства та панського здирництва, чиновницького свавілля та підлабузницького “одобрямс”, розсаджування “дорогих та близьких” навколо себе по всім можливим “хлібним місцям”... Як на варіант-ідею щодо таких Правил, скажімо: для противаги проЯвів свавілля ГетьМана, одним із механізмів “виключення” повної залежності йому підлеглих уПравлінців нижчого рівня (обласні, районі, міські) має стати рівноПравна система визначення відповідних осіб на цих посадах, як і самого ГетьМана. Їх не призначає ГетьМан, як “свою команду”, а обирають виборці відповідного виборчого кола. Вони на своєму рівні мають той же статус народних обранців, як і ГетьМан. Вони, фактично, такі ж лідери, Аватар-особистості, тільки на іншому рівні. З іншого боку, для “виключення” можливостей виходу з-під підлеглих та відповідальності перед ГетьМаном (за варіантом проголошення одного “західного”, а другого “правобережного” ГетьМана), однозначні механізми припинення владних повноважень будь-яких уПравлінців, включаючи самого ГетьМана. Або в разі виникнення протиріччя (відмова виконувати ГетьМанське рішення економічного характеру або соціального розвитку в певному регіоні) – призупинення повноважень та вирішення питання Правомірності діяльності такого уПравлінця. Наприклад, через визначення підтримки безпосередньо громадянами-виборцями позиції даного уПравлінця (референдум або перевибори). Тобто, підтримка виборців свого регіонального лідера – є підстава перегляду рішення ГетьМаном (можливо, відкладення його обов’язкового виконання на якийсь термін)... Гадаємо, подальший розгляд подібних питань наразі недоцільним, оскільки це є питання практичного впровадження. А будувати “хмарочоси”-фантоми - не є завданням даного розгляду.

Ось Нові висновки

Для визначення напрямку РозВитку треба мати визначення певної прямої лінії, яка є ніщо інше як Ось. Саме для можливості знаходження такої Осі ми наМаГались визначити три опорні Ідеї-основи суспільного РозВитка на сучасному етапі. Ці три Осьові аспекти, які були розглянуті в розумінні ОсьНових явищ в Русі людства, вказують, що народ ОрКраїни історично має специфічні умови як в тих національних традиціях суспільної ОрГанізованості, так і Явлених сучасністю своєРідних чинників приРодних змін. Усвідомлення цього проЯву - є усвідомлення промислу Бігу для точного визначення цілі і мети суспільних Дій.

ЗрозУміло, що для впровадження на цих принципах суспільних змін першочерговим є потреба більш детального наукового обґрунтування. Втім, на рівні запропонованого розгляду принципів суспільного життя нашого наРоду, можна передбачати наступні першочергові кроки щодо зміни системи державного Господарювання:

1. системи уПравління держави,
2. системи соціально-економічного розподілу енергії,
3. системи рододопомоги та виховання (технологія відтворення населення).

З цією метою було б доцільно створення на території ЧАС науково-практичного центру-полігону "СІЧ" для відпрацювання, як еволюційної "критичної технології", наведених системних змін та подальшого впровадження на загальнодержавному рівні.

ПравоСловне знання Слова Ор-Отця має визначати історичну місію ОрКраїни.

Орійська Ідеологія не має вОроґа, хоча існують ті, хто вОроже ставляться до неї. Орійська ідея розвитку проголошує про можливість і необхідність використання саме механізмів з-аду-волення (задоволення) як основної рушійної сили.

Відомо: існують дві сили механізму збудження певної живої системи для здійснення переходу з одного стану в інший – сила почуття жаху або сила почуття Ра-дійсності, з-аду-волення. Умови жаху були провідною рушійною силою при здійсненні психофізіологічного переходу від людиноподібних мавп до Homo sapiens.

Орійська ідея розвитку визначає, що не тільки загальний жах, лихо об'єднують людей. Говорячи про подібність механізмів змін, які відбуваються в даний історичний період, є підстави стверджувати про вірогідність застосування сили збудження через Ра-діючий стан. Дух Свята має стати об'єднуючою та проВідною силою споРіднення особистостей у сучасному періоді розвитку. Одним із перших свідчень зачинання саме через Дух Свята наРодного руху є проЯв жовтогарячих подій, які відбулись на Майдані в Києві у листопаді-грудні 2004 р. При всій суперечності дієвих осіб в цих подіях - коли не стільки "завдяки їх ролі", а, швидше, "не зважаючи на їх роль", - така можливість набула очевидний проЯв. Це дозволяє говорити про початок реалізації обумовлених зрушень в пророчій ЧАС. Дивний світ київського вогню, який не опалює, а зігріває єство, серце, душу. Який дає Право стверджувати, що на часі влада народного ладу.

В напрямку перших кроків необхідно ініціювати проведення політики духовного очищення суспільства. Духовне очищення через лікуючий, Радісний стан, як передумова духовного розвитку нації, – має визначатись як головне завдання на першому етапі реалізації державної політики національного розвитку. Першопричина можливості прояснення особистої свідомості криється в питанні відновлення у словах їх істинного змісту. Тобто освоєння нового мислення через переосмислення сучасних слів-понять. Усвідомлення справжніх духовних Орієнтирів та звільнення від облудних стереотипів.

Духовне очищення через прояснення свідомості, зняття облудних, покручених уЯвлень про світ, про буття та смисл життя, про зміст існування розуму у ВсеСвітах. Звільнення Духу особистості із рабського стану через духовне очищення силою Слова.

Хай всім Воздається по словам, ділам та сПравам! Хай Буде!

ЩАСТИ ДОЛЮ, ОРКРАЇНА !

Щасти долю, ОрКраїна, і Слову, і волі!
Час нам, Браття, молодія, усміхнуться долі.
Всохнуть наші вОріженьки, як роса на сонці.
Заспіваємо ми, Браття, у своїй сторонці.

Приспів:

Душу-тіло ми примножим! До волі, свободи!
І покажем, що ми, Браття, Козацької вРоди.

Хай Буде!

Київ, 1996-2011 р.

Чорний Євген
E-mail: echorny@yandex.ua

Література

1. “Орійська Ідеологія ВКраїни”, Інтернет-сторінка “Оріянство”
<http://www.mykola.com/orator/chorny5.shtml>
2. Б.В. Якушін “Гипотеза о происхождении языка”, Москва: Наука, 1984, 136 С.
3. “Совесьть человека или Зов есть Чело Века», Львів, 1996, в 3 томах. (Скороченний Інтернет-варіант роману «Звезда-Родинка» <http://www.proza.ru/2007/06/09-313> або http://zhurnal.lib.ru/editors/c/chornyj_e/zvezda_rodinka.shtml)
4. Ю.М.Лотман «Статті по семиотике и топологии культуры», Таллін, 1992, Избранные статьи т.1, http://yanko.lib.ru/books/cultur/_Тoc509600915
5. Послання оріян хазарам. — «Рукопис Войнич». — Київ: Індоевропа, 7503(1996), №1 — 28 С.
6. Є.В. Чорний. Чар-Книга. З досвіду розшифрування „Рукопису Войнич”. Мова та історія: збірник наукових праць. - Київ: КДУ, 2010. – Вип.135. – с. 39 -71 (інтернет-версія Trypillian Civilization Journal - Vol. 2010 (розділ: [Linguistics](http://www.trypillia.com/) , <http://www.trypillia.com/>)
7. Є.В. Чорний. До питання реконструкції тексту „рукопису Войнич”. Мова та історія: збірник наукових праць. - Київ: КДУ, 2010 – Вип.141. – с. 4 -8 (інтернет-версія Trypillian Civilization Journal - Vol. 2010 (розділ: [Linguistics](http://www.trypillia.com/) , <http://www.trypillia.com/>)
8. Є. Чорний „Чар Книга (Рукопис Войнич) - версія розшифрування перших 20 сторінок.” - Trypillian Civilization Journal, 2011 - ISSN 2155-871X - розділ [Linguistics](http://www.trypillia.com/index.php?option=com_content&view=article&id=100:voynich-manuscript-20-1v-10r&catid=50:linguistics&Itemid=64) http://www.trypillia.com/index.php?option=com_content&view=article&id=100:voynich-manuscript-20-1v-10r&catid=50:linguistics&Itemid=64
9. Л.Силенко “Мага Віра. Святе Письмо.” - К.: Обереги,- 1998 р.;
10. С.Плачинда “Лебедія”- К.: Такі справи -2004;
11. Велесова Книга. Воховник / Упоряд. Г.Лозко. – К.: Такі справи, 7510 (2002). – 368 с.
12. А.Кіндрат’єв “Віло-вістичне православ’я Русі-України”- К.:2003 – 460 С;
13. В. Шевцов “Русь”. – Дніпропетровськ: Арт-Прес.- 2003.- 167 С.
14. І.Каганець “Арійський стандарт:Українська ідея великого переходу.-К.:А.С.К.,2005-336 С.
15. В.Осипчук-Скоровода “О милий Боже України!” – К.:2006(43038)-352 С.
16. Влес-Книга. Скрижалі буття Оріїв-русів-українців од XX тис. до н.д. до 878 року. —Київ: Бібліотека українця, 2002. — 198 С — С.132-133.

17. Велесова Книга: Легенди. Міти. Думи. — Київ: Індоєвропа, 7502(1995)—317 С
18. Каганець І. Земля Вепра. — Журнал “Перехід-IV”, №11 — спецвипуску “Вишня Борія: Земля Вепра”.
19. Красуський М. “Древность малороссийского языка”. — Журнал “Індо-Європа”, 1991р., стор.9-19
20. Словник іншомовних слів. — Київ: Вища школа. — 1977— 775 С.
21. С.Наливайко «Хто вони, Дажбог і його внуки». — Індоєвропа—Київ, 1991, стор.50-54
22. В. Шаян “Віра Предків наших. розд. Великий Бог” <http://pravo.iatp.org.ua/lev/booksha1.htm>
23. Ж.Сент-Илер. Криптограммы Востока. - Москва: Международный центр Рерихов, 1992г. - 80 с.
21. С.Наливайко Таємниці розкриває санскрит. – Київ: Просвіта. - 2001- 273С
22. Словарь Ожегова, Lib.Deport.ru <http://lib.deport.ru/slovar/ojegov/o/351192.html>
23. Великий тлумачний словник сучасної української мови СЛОВНИК.НЕТ <http://slovyk.net/>
24. Е.Черный “Некоторые эволюционные аспекты развития человека за последние десятилетия как проявление саморегуляции существования вида», Кибернетика и вычислительная техника, 2004, Вып. 142, с 87-98.
25. Е.Черный «Некоторые эволюционные аспекты развития человека за последние десятилетия как проявление саморегуляции существования вида (на примере данных о преждевременных родах)», Материалы научно-практической конференции «Наши дети и новый уровень сознания», Киев, 22.09.2006, стр. 7-19.
26. BOLK, L. Das Problem der Menschwerdung. Vortrag, gehalten am 15. April 1926 auf der XXV. Versammlung der Anatomischen Gesellschaft zu Freiburg. Mit 10 Abb. im Text. Jena, Fischer 1926. Or.wr. 44 pp
27. Schwartz J. H. Sudden origins: Fossils, genes, and the emergence of species. John Wiley and Sons: New York, 1999, 420 p.
28. Берг Л.С. «Труды по теории эволюции», Ленинград: Наука, 1977, с.339-341.
29. Кордюм В.А. И тогда я сел писать эту книгу (не совсем обычные представления о генетике человека), Украинское отделение Всемирной лаборатории, Киев. 1993, 246 С.
30. MacDonald H. and the Committee on Fetus and Newborn, 2002-2003. Perinatal Care at the Threshold of Viability. Pediatrics, Volume 110, №5, November 2002, pp1024-1027.
31. The American College of Obstetricians and Gynecologists. Journal Obstetrics & Gynecology. PROLOG: Gynecology and Surgery , 5th Edition 2004, 218 pages. Обзорная статья. PROLOG-Акушерство. Американская коллегия акушерства и гинекологии. 1996-97 г.г.
32. Инструкция об определении критериев живорождения мертворождения, перинатального периода. Приказ-постановление Минздрава РФ и Госкомстата РФ от 4 декабря 1992 г. N 318/190.
33. В Украине будут бороться за жизнь недоношенных младенцев. По материалам *Интерфакс-Украина* <http://www.podrobnosti.ua/health/2006/08/16/340173.html>
34. Division of Health Policy Research.- Medicaid State Repots –FY 1995-1998. National Center for Health Statistics. – Health, United States.-1999.- P.121; 2003.- P110. American Academy of Pediatrics.- National Vital Statistics Rep. – 1996.- V. 45, N 3(S)2.- P.P.3-12; 1997.- V.45, N11(S).-P.69; 1997.- V.46, N1(S)2.-P.3; 2002.- V.50, N 5.- P.55; 2002.- V.51, N 2.- P.P.3-4, 56-57; 2003.-V.51, N 11.-P.3.
35. Sackier J.M., Falcon M. “Ireland leads march against birth defects”, USA Today Helth, Jan.17,2000.
36. «Украинская база медико-статистической информации», Центр медицинской статистики МЗ Украины. http://www.medstat.com.ua/ru/download/download_ru.html
37. «Роды: какие бывают осложнения». Medmedia.ru 16.08.2002 <http://www.medmedia.ru/articles/?id=333519>
38. «Выродимся или вымерем, что наступит раньше?». БИОМЕТРИКА. <http://www.biometrica.tomsk.ru/ftp/medicine/vpr.htm>
39. «В России более 60% беременных женщин делают аборт». Newsru, N18, октября 2002г. (<http://www.newsru.com/russia/18oct2002/pregnant.html>)
40. И. Пригожин, И. Стенгерс Порядок из хаоса: Новый диалог человека с природой — Москва,: Прогресс, 1986.—432 с. http://yanko.lib.ru/books/betweenall/prigogine-stengers_ru.htm

41. Изъявление Господне или азартная игра? "Ю.М. Лотман и тартуско-московская семиотическая школа", М., Изд. "Гнозис", 1994, с. 353-363.
42. Василик П.В. «Вековой ход изменения краниологических признаков древнего населения Украины и магнитное поле Земли. Подход к моделированию». Кибернетика и вычислительная техника. Киев. 1988. Вып 78. с.5-15.
43. Л. Кэрролл, Дж. Тоубер «Дети Индиго», Москва, - «София», 2003 - 288с. www.sophia.ru ; <http://book.ariom.ru/index.php?id=298&t=reviews&having=1112>
44. Філософський енциклопедичний словник —Москва: Сов. енциклопедія, 1983—840 с
45. С.А.Подолінський. Вибрані твори. — Київ: КНЕУ, 2000. — 327 с
46. В.Шевчук “Українська наукова школа фізичної економії: світовий вимір та цивілізаційна перспектива”, у книзі М.Руденко “Гносис і сучасність.” –Тернопіль:Джура,2001.-248С. http://rudenkomd.narod.ru/Shevchuk_stattia.htm
47. М.Руденко “Енергія прогресу: Нариси фізичної економії” - К.: Молодь,1998 – 528 С.
48. В. Шевчук Вчення С. Подолінського як фундаментальна основа новітньої української та світової економічної школи. Збірник матеріалів міжнародної наукової конференції «Еволюція економічного розвитку та економічні теорії»- Київ: КНЕУ,2000- стор. 102.
49. Матеріали - Національний інститут стратегічних досліджень, 1997, <http://www.niss.gov.ua/book/1/10000010.HTM>
50. Матеріали ВР України, 2000р. http://www.rada.gov.ua/zakon/STENBUL1/7_2.htm
51. В. Подгорна, “Підміна понять”, Українська Правда,24.04.2007; <http://www.pravda.com.ua/news/2007/4/24/57934.htm>
52. Є. Чорний Державність козацького гатунку. Газета “Літературна Україна” №14, 2 квітня 1998 р.
53. Каганець І. Третій Гетьманат - держава української мрії, 2005 <http://observer.sd.org.ua/news.php?id=8279>
54. Характерне козацтво – ПРОГРАМА.: <http://kozaky.org.ua/index.htm?id=25>
55. Кому вони потрібні, ці вибори? Народний оглядач, 24.04.07, <http://observer.sd.org.ua/news.php?id=11818>
56. Д. Донцов Дух нашої давнини. – Дрогобич: “Відродження”, 1991.
57. Политология. Тоталитаризм и авторитаризм (Политико-правовой анализ) <http://www.fineref.ru/46/603/index1.1.html>
58. К. Маркс и Ф. Энгельс. Происхождение семьи, частной собственности и государства. Соч. Т. 21. Стр. 107
59. В. Шаян СВЯЩЕННИЙ ГЕРОЇЗМ <http://www.kurgan.kiev.ua/runvira9.htm>
60. Є.Петракова Традиції українського „ринку влади”, Український центр політичного менеджменту 2003-2004, <http://www.politik.org.ua/vid/magcontent.php3?m=1&n=17&c=155>
61. Шморгун О. „Авторитарна модель: мистецтво неможливого”, “Перехід-IV”, №7 (2-2001) http://www.perehid.org.ua/doc/p2_2001/7-06.zip
62. В.-Ю. Данилів “Солідаризм”(http://www.perehid.kiev.ua/n9/4.html).
63. О. Шморгун “Інтелектуальні корені українського солідаризму”(http://www.perehid.kiev.ua/n9/5.html).
64. В. Щербина “Авторитарна модель управління з точки зору сучасного менеджменту” (http://www.aratta.org.ua/lecture/7.html).
65. І. Каганець “Фашизм чи солідаризм?”, Перехід-IV, <http://www.perehid.org.ua/editors/12.html>
66. С. А. Левицкий “Основы органического мировоззрения” (1947) <http://ntsrs.nm.ru/liter/vosch/ph.htm>
67. «Подчиненные не верят начальству»,газета «Взгляд»,11.05.07 <http://www.vz.ru/society/2007/5/11/75656.html>
68. Наливайко С.І. «Індоарійські таємниці України- Київ, «Просвіта», 2004- 448С.